

ஆறாக் காயங்கள்

சுருதமல

க. பரணீதரன்
ஆசிரியர் "ஜீவந்தி"
கலைஞர்
அல்வா.ச.
இலங்கை

ஆய்வு நூல்

புத்தகம்

விலை

க. பரணீசுவரன்
ஆசிரியர் "நவீனம்"
கலைஞர்
சென்னை
1966

ஆறாத காயங்கள்

(சிறுகதைத் தொகுப்பு)

குந்தவை

ஆறாது காயாங்கள்
(சிறுகதைத் தொகுப்பு)

ஆசிரியர்	:	குந்தவை
வெளியீடு	:	செல்லையா ஐயர் கலாசார மண்டபம், தொண்டைமானாறு.
முதற்பதிப்பு	:	2016 சித்திரை
பக்கங்கள்	:	68 + viii
விலை	:	200/=
அச்சுப் பதிப்பு	:	தமிழ்ப்பூங்கா, பிரதான வீதி, நெல்லியடி.
பதிப்புரிமை	:	ஆசிரியருக்கு
முகவரி	:	இ. சடாட்சரதேவி பிரதான வீதி, தொண்டைமானாறு.

Aaratha Kayankal
(Shorts stories)

Author	:	Kunthavai
Publication	:	Sellaiya Iyar Kalasara Mandapam, Thondaimanaru.
First Edition	:	2016 April
Pages	:	68 + viii
Price	:	200/=
Printers	:	Tamilpoonka Printers, Main Street, Nelliady.
Copy right	:	Author
Adress	:	R.Sadadsaradevy Main Street, Thondaimanaru.

குந்தவை

குந்தவை என்ற புனைபெயரில் எழுதும் இசடாட்சரதேவி இலங்கையின் யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தில் தொண்டைமானாற்றைச் சேர்ந்த ஈழத்து எழுத்தாளர். 1963 இல் ஆனந்தவிகடனில் வெளிவந்த 'சிறுகதைகண்டு பொங்குவாய்' என்ற முத்திரைக்கதையுடன் எழுத்துலகத்திற்கு அறிமுகமானவர். ஆரம்பக்கல்வியை தொண்டைமானாறு வீரகத்திப்பிள்ளை மகாவித்தியாலயத்திலும் இடைநிலைக் கல்வியை சன்னாகம் இராமநாதன் கல்லூரியிலும் கற்றார். பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் கலைமாணிப் பட்டம் பெற்றார்.

புத்தளத்திலும் பின்னர் யாழ்ப்பாணத்திலும் ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்தார். இறுதியாக யா/உருப்பிட்டி மகளிர் கல்லூரியில் பணியாற்றி 1990 ஆம் ஆண்டு விசேட சுயவிருப்பு ஓய்வத்திட்டத்தின்கீழ் ஓய்வு பெற்றார். இவரின் சிறுகதைகள் கணையாழி, உயிர் எழுத்து, மகுடம், கனவு, அலை, சரிநிகர், சக்தி, மூன்றாவது மனிதன், மல்லிகை, ஜீவநதி ஆகிய பல இதழ்களில் பிரசுரமாகி இருக்கின்றன. இவரது முதற் சிறுகதைத் தொகுப்பான "யோகம் இருக்கிறது" சென்னை மித்ர பதிப்பகத்தினால் 2002 இல் வெளியிடப்பட்டது. இவரின் 'பெயர்வு' என்ற சிறுகதை ஏ.ஜே. கனகரட்னாவினால் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு தமிழகத்தில் வெளியாகியது. அக்கதை பாலேந்திராவினால் இலண்டனில் நாடகமாக தயாரிக்கப்பட்டு மேடையேறியது. பிரதேச மட்டங்களில் பருத்தித்துறைப் பிரதேச செயலகம், வடமராட்சி வலயக் கல்வி அலுவலகம் ஆகியன இவரது எழுத்துப்பணியைப் பாராட்டிக் கௌரவித்துள்ளன. மேலும் 2008 இல் 'வடமாகாண ஆளுநர் விருது' வழங்கி கௌரவிக்கப்பட்டுள்ளார்.

நன்றி

வா. புவனேந்திர ஜயர்

இரா. ஸ்ரீநாதராசா

வொன் சுகந்தன்

சு. குணேஸ்வரன்

உயிர் எழுத்து

மல்லிகை

மகுடம்

ஜீவநதி

தரிசனம்

சுவர்

தமிழ்ப்பூங்கா

இணையம் - அட்டைபாடம்

அணிந்துரை

இந்த மண்ணின் கதைகள்

“கதை எழுதவேண்டும் என்ற உந்துதலை புறச்சூழலும் நாட்டின் நடப்பு நிகழ்வுகளுமே ஏற்படுத்துகின்றன. பேரினவாதம் தலைதூக்கியாடும் எம் நாட்டில் மனத்தைச் சலனப்படுத்தி சஞ்சலப்படுத்தும் நிகழ்வுகள் பல. நான் அனேகமாக அவற்றை வைத்தே கதைகள் எழுத விரும்புகிறேன்.” என்று ஊடறு நேர்காணலில் பதிவுசெய்துள்ளார். குந்தவையின் அதிகமாக கதைகள் சாதாரண மனிதர்களைப் பற்றிய கதைகள். அவர்களின் பாடுகளைக் கூறும் கதைகள். போரின் பின்னர் சிதைந்துபோன மனிதர்களையும் அவர்களின் வாழ்வையும் கூறும் கதைகள்.

‘யோகம் இருக்கிறது’ என்ற முதற்தொகுப்பு வெளிவந்து 13 வருடங்களுக்குப் பின்னர் இத்தொகுதி வெளிவருகிறது. இவற்றில் சில கதைகள் தவிர, அதிகமானவை இறுதியுத்தத்திற்குப் பின்னர் எழுதப்பட்டவை. யுத்தப் பிரதேசத்திற்கு வெளியே வாழ்ந்தவர் குந்தவை. சகமனிதர்களின் சந்திப்பின் ஊடாகவும் வாசிப்பின் ஊடாகப் பெற்றுக் கொண்ட அனுபவங்கள் ஊடாகவும் இக்கதைகளைப் படைத்திருக்கிறார். காலிழப்பும் பின்பும், இரும்பிடைநீர், நீட்சி, பாதுகை ஆகியவை தனித்தனிக் கதைகளாக இருந்தாலும் அக்கதைகளில் ஒரு மையச்சரடு ஓடிக்கொண்டிருப்பதை வாசகர் அறிவர்.

யுத்தத்தில் தன் கால்களை இழந்துபோனவன் தன் பிளாஸ்டிக் கால்களைத் தடவிக் கொண்டு கண்முன்னே சுருண்டுபோன உறவுகளைக் கண்களில் தேக்கிக் கொண்டு எதிர்காலம் பற்றிய திசையிழந்து பேதலிக்கும் கதையும்; தன் தந்தையின் உடல் கண்முன்னாலேயே சிதறியதைக் கண்ட பிள்ளையில் மனதில் ஏற்பட்ட மாறாத வடுவும்; காணாமற்போன மகனின் நினைவுகளோடு அவன் காலில் அணிந்திருந்த சிலிப்பரை தன் சேலைத் தலைப்பில் சுற்றிக்கொண்டு உறங்கும் தாய்மையின் அன்பும், நிச்சயம் ஆறாத காயங்களாகவே உள்ளன.

மறுபுறம் இருக்கும் ஏனைய கதைகள் போரால் மட்டுமல்ல, வறுமையாலும் தனிமையாலும் விரக்தியாலும் அதிகாரத்தாலும் உள்ளும் புறமும் அமுங்கிப்போன மனங்களைக்காட்டும் கதைகள். ‘ஊழியமும் ஊதியமும்’ மிக நேர்த்தியான எழுதப்பட்ட மாதிரிச் சிறுகதையாகவே இளைய சமூகத்திற்கு அறிமுகப்படுத்தக்கூடியது. குடும்பத்தில் ஒரு பெண் எதிர்கொள்ளும் உடல் - உள வாதை இக்கதையிலும் ‘நீட்சி’யிலும் வருகிறது. மேலும் மாடுகளைவிரட்டும் மனிதனை, மனிதர்களை விரட்டும் அதிகாரத்தின் குறியீடாகக்

கொண்டு எழுதப்பட்ட கதையும் குறிப்பித்தக்கது. நொந்துபோன சமூகத்தின் பலவீனத்தைப் பயன்படுத்தி வளத்தைச் சூறையாடிச் செல்லும் மனிதர்களின் கதையாக 'இரும்பிடைநீர்' அமைகிறது. ஒட்டுமொத்தமாக எல்லாக்கதைகளும் இழப்பும் வேதனையும் ரணமும் நிறைந்தவை. கண்முன்னே கடந்து செல்லும் காலங்கள் பற்றியவை.

குந்தவையின் கதைகளில் காணப்படும் தனித்துவமான பண்புகளில் முதன்மையானது சம்பவ விபரிப்பும் கதை சொல்லும் நேர்த்தியும். இது குந்தவைக்கே உரிய தனிப்பாணி. ஈழத்து இலக்கியப் பரப்பில் மிகக்கூடிய கவனத்தைப் பெற்ற பெயர்வு, வல்லைவெளி முதலான கதைகளிலும் இந்த அம்சம் அழகாக அமைந்திருந்தது.

குந்தவையில் கதைகளில் கிராமியம் சார்ந்த பண்பாட்டு அம்சங்களையும் கண்டுகொள்ளமுடியும். கோழிக்கறி, புழுக்கம் ஆகியவை இதற்கு ஆதாரங்களாக உள்ளன. இக்கதைகளில் வருகின்ற பாத்திரங்கள் அவர் பழகுகின்ற சகமனிதர்கள்தான். இக்கதைகளில் வருகின்ற பிரதேசப் பின்னணியும் அவர் வாழ்கின்ற பிரதேசம்தான்.

யோகம் இருக்கிறது தொகுப்புக்கும் இத்தொகுப்புக்கும் இடையிலான நுண்மையான அனுபவ வெளிப்பாட்டை தேர்ந்த வாசகர்கள் உணர்ந்து கொள்ள முடியும். இக்கதைகள் அதிகமும் அவரின் முன்னைய அனுபவங்களோடு அவரின் வாசிப்பு அனுபவங்களும் மிக அரிதாகக் கிடைத்த புற அனுபவங்களையும் கொண்டு எழுதப்பட்டவை. ஆனால் அக்கதைகளில் இருக்கும் நேர்மையும் புலக்காட்சி வர்ணனையும் முக்கியமானவை. பாதுகை, நீட்சி, ஊழியமும் ஊதியமும் முதலான கதைகள் மனதை நெகிழ வைப்பவை.

தன்னுடைய முதுமைப் பருவத்திலும் தொடர்ச்சியாக எழுதி வரும் குந்தவையின் கதைகள் இந்த மண்ணின் கதைகள். இந்த மண்ணில் வாழ்ந்த - வாழ்ந்து வரும் மனிதர்களைப் பற்றிய கதைகள். உயிரோட்டமும் சம்பவ விபரிப்பும் எளிமையான மொழியும் கொண்டவை. இக்கதைகள் சகமனிதர்களிடமிருந்து நாம் கொள்ளவேண்டிய பரிவை, ஆதரவை, மற்றவரின் துன்பத்தை உணர்ந்து கொள்ளவேண்டிய மனநிலையை வேண்டி நிற்பவை.

முத்த பெண் எழுத்தாளர்களில் ஒருவராக விளங்கும் குந்தவையின் எழுத்துக்கள் வாசிக்கப்படவேண்டும். அவை நாம் கடந்து வந்த காலங்கள் பற்றிய பதிவுகளாக அமைப்பவை. ஈழத்து இலக்கியத்திற்கு வளமூட்டக்கூடியவை.

சு. குணேஸ்வரன்.

பொருளடக்கம்

காலிழப்பும் பின்பும்	01
இரும்பிடை நீர்	07
கோழிக்கறி	15
நீட்சி	21
புழுக்கம்	31
ஊழியமும் ஊதியமும்	38
ஆநிரைகள்	50
நாடும் நம்மக்களும்	54
பாதுகை	62

காலமுப்பும் பீனும்

வானம் இருண்டு கொண்டு வந்தது. ஆனாலும் இப்பொழுதெல்லாம் பெரிதாக மழை பெய்வதில்லை. சிறிது நேரத்தில் மழை நின்று வானம் வெளித்து விடும்.

மழை பெரிதாகப் பெய்தால் கிடுகு மூடிய தெற்கு மூலைச் சுவர்ப்பக்கமாக மழை நீர் ஊறி இறங்கி தரையில் தேங்கி விடும். பிறகு சந்திரா வந்து மழைநீரை தட்டி வெளியேற்றி பழந்துணிகொண்டு தரை ஈரத்தையும் துடைக்க வேண்டும். சந்திராவிற்கு இருக்கும் வேலைகளுக்குள் இதுவும் ஒன்றாகிவிடும். இப்படிச் செய்தால் தான் அவளும் அர்ச்சகாவும் இரவில் தரையில் படுத்துறங்க முடியும்.

மழை பெய்யத் தொடங்கி விட்டது. செல்வகுமார் வெளிவாசல் படியில் மழைப்புள்ளிகள் பொட்டு பொட்டாய் விழுவதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். விழுந்த மழைநீர் சிறுசிறு கொப்பளங்களாக நகர்ந்து பின் நின்று விட்டது.

மழை நின்று விட்டாலும். வெளிவாசல் படியின் கீழே நிலத்தில் மழை நீர் தேங்கி நின்றது.

றோட்டால் ஒரு மோட்டார் சைக்கிள் போனது. தொடர்ந்து அடுத்தடுத்து இரு சைக்கிள்கள் போயின. சைக்கிள் பெட்களை உழக்கும் கால்களே கண்களில் நிறைத்துக் கொண்டு தெரிந்து இழுபட்டு மறைந்தன.

அவனின் கைகள், அவனையறியாமலே மொண்ணையாகி விட்ட முழங்கால்களையும் அவற்றைச் சுற்றி நீண்டிருந்த தகர உருளைகளையும் தடவிக் கொடுத்தன.

முன்பெல்லாம் முழங்கால்களில், குத்தி குத்தி குறண்டி இழுக்கும் வலி நரம்புவழி ஓடியே முழு உடம்பையுமே துவள அடிக்கும். கால்களை அழுத்தித் தேய்க்க ஓடும் கைகள் முழங்கால்களுக்குக் கீழே வெறுமை கண்டு தவிக்கும். மனம் அரண்டு போய்க் கிடக்கும்.

இப்பொழுது காயமெல்லாம் ஆறி விட்டது தான். ஆனால் இரவில் நித்திரையில் தீடீர் தீடீரென்று முழங்கால்கள் தூக்கிப்போடும். விழித்தால் முழங்கால் முழங்கால் நரம்புகள் யாவும் விண் விண் என்று உளைந்து கொண்டிருக்கும். முதுகெலும்பு வலி எடுக்கும் கீழே படுத்திருக்கும் சந்திராவிற்கு தெரியக் கூடாதென்று ஒரு விதமாய் சமநிலைகண்டு மறுபடியும் தூங்க சாமம் கடக்கும்.

நடந்தவற்றை நினைக்கும் பொழுது ரணகளமாகிவிடும் மனமும் இப்பொழுது சற்று ஆறித்தான் விட்டதென்றாலும்; கால்கள் இல்லை என்ற உண்மை முகத்தில் வந்து அறைய இரவு நேரங்களில் அவன் குமைந்து போய் விடுவான். எதிர்காலம் என்பது வெறுமையாய் அவன் முன் நிற்கும். மனம் நடந்த சம்பவங்களில் மீள விழுந்து விழுந்து புரளும்.

ஐந்து வருடங்களுக்கு முன்பு ஊரைவிட்டு வன்னிக்குப் புறப்பட்டு போயிருக்க வேண்டாம். தன் சின்ன மகனை துண்டம் துண்டமாகச் சிதறக் கொடுத்து விட்டு இப்படி இரு ஊன்று கோல்களுக்கிடையே தாண்டித் தாண்டி ஊர் திரும்பி வந்து சொந்த வீட்டில் கூட இருக்க அனுமதி இல்லாமல் கைவிடப்பட்ட இந்த சிறுகதைத் தொகுப்பிற்குள் வீழ்ந்து கிடக்க வேண்டாம்.

வன்னியில் மச்சான் செத்துப் பேனார் என்ற தகவல் வந்த பொழுது மனம் கேட்கவில்லை தங்கை குழந்தைகளோடு தனியே என்ன செய்வாளோ என்ற அவதியில் சந்திராவையும் பிள்ளையையும் கூட்டிக் கொண்டு வன்னிபோக நேரிட்டது.

போனதுதான் போனார்கள். அந்தியேட்டி முடிந்த கையோடு திரும்பியிருக்கலாம் திரும்பவில்லை.

அங்கு சாமான்கள் எல்லாம் நல்ல மலிவாகக் கிடைந்தன. நல்ல நாட்டரிசி மரக்கறிவகை, இறைச்சி தேன் என்று அதோடு குத்தகைக்கு விவசாயம் செய்யக் கிடைத்த நல்ல தோட்டக்காணி.

வேறுமொன்றும் அவர்களை ஊர் திரும்பும் நினைவை வரவிடாமல் அடித்திருக்கலாம். அடுத்த சண்டை யாழ்ப்பாணத்தில் தான் நடக்கும் என்ற நம்பகமான செய்தி. யாழ்ப்பாணத்தில் சண்டை தொடங்கினால் முதலில் சிதிலமாக்கப்படுவது உயர் பாதுகாப்பு வலயத்தை ஒட்டியிருக்கும் அவனின் கிராமம்தான் என்ற பயமும் தலைகாட்டியது.

ஆனால் நினையாப் பிரகாரமாய் வன்னிக்குள்ளேயே எல்லாம் நடந்து முடிந்து விட்டன.

இனி அப்படி செய்திருக்க வேண்டாம். இப்படி செய்திருக்க வேண்டாம் என்று நினைப்பில் என்ன பிரயோசனம்?

வன்னிப் பகுதிக்குள் நுழைந்து ஆழ ஊடுருவி கண்ணிவெடிகளைப் புதைத்துச் செல்லும் படையினர் பற்றியே முதலில் பயம் இருந்தது.

இப்படிப் புதைத்த கண்ணிவெடி ஒன்று மோட்டார் சைக்கிளில் போன நண்பன் ஒருவனை கைவேறு கால்வேறு உடல்வேறாக ஆக்கிவிட்டதைப் பார்த்து விட்டு வந்து, இரண்டு மூன்று இரவுகள் நித்திரையின்றி அவதிப்பட்டது நினைவில் வந்தது.

ஆனால் அதை ஒன்றுமில்லாத போல ஆக்கிவிட்ட எத்தனையோ சடலங்களைப் பிறகு பார்த்தாயிற்று, முதுகு பிளந்த உடல்கள்: முகம் தீய்ந்த உடல்கள் வயிறு துண்டமிட்ட உடல்கள்

கூடவே வந்து விட்டு லொறியில் அரிசி கொண்டு வந்து விநியோகிக்கிறார்கள் என்று முண்டியடித்துக்கொண்டு அரிசி வாங்கப் போய் கிபீர் வந்து குண்டு போட சதைக் குவியலாகிப் போன தங்கையின் அவள் அணிந்திருந்த சட்டையின் ஒரு பாகத்தினால் மட்டுமே அடையாளம் காணப்பட்ட இடது முழங்கால்பகுதி

கடைசியாக, அவனின் இளைய மகள் வளர்நிலாவின் சிதறிய உடல், அம்மா தான் வந்து மீளப் பிறந்திருக்கிறா என்ற நினைப்போடு ஆசை ஆசையாய் வளர்ந்த மகள், அப்பா அப்பா என்று எப்பொழுதும் காலடியோடு ஒட்டித் திரியும் மகள்

பதுங்கு குழிகளை தஞ்சமென வோவைக் கசகசப்பு மூச்சு முட்டல், வெக்கை, மேலே இருந்து சொரியும் மண் எல்லாவற்றை விட குழந்தைகளின் பசி மயக்கம் எல்லாவற்றையும் தாங்கிக் கொண்டு இருந்து ஷெல் அரக்கன் துரத்தி வர எழுந்து தருமபுரம் இருட்டுமடு, வள்ளிபுனம், இரணைப்பாலை என கிழமை ஒரு ஊராய் ஓடி வழியில் கூவிக் கொண்டுவரும் ஷெல்களின் வீழிடம் ஊகித்து சிதறி ஓடி இரச்சலிட்டு வரும் கிபிருக்கு ஒளிந்து மறைந்து உயிர் தப்பி மாத்தளனுக்கு வந்ததெல்லாம் இந்த அனர்த்தங்களைச் சந்திக்கத் தானா என மனம் பேதலித்துக் கிடந்து அடிக்கு.

பாதுகாப்பு வலயத்திற்குள் வந்து விட்டோமென்ற நிம்மதி நொடிப்பொழுதில் மறைய இரு புறத்திலுமிருந்து உக்கிரமான ஷெல் வீச்சு பதுங்கு குழிகளுக்குள் முடங்கிக் கொண்டனர். ஷெல்களோடு கடலில் நிற்கும் கப்பல்களிலிருந்து அடிக்கும் பீரங்கிக் குண்டுகளின் ஒலிகள் காதுகளை வந்து அதைக்கும்.

உடல் கசகசப்பைத் தாங்க முடியாத பொழுது, இரு தரப்பினர் இடையேயும் ஷெல் வீச்சு சற்று தணிந்து விட்டதென நினைத்த வேளையில் பக்கத்துக் கிணற்றில் குளிக்கச் சென்றான் குடும்பத்தோடு.

குளித்துத்திரும்பி வரும் வேளை படார் என்ற பேரொலியுடன் கண் முன்னே ஷெல் வந்து விழுந்து சிதறுவதைக் கண்டு அதிர்ந்த பொழுது கொடூர வெப்பக் காற்றோடு எரித் துண்டம் முழங்கால் பகுதியைத் தீய்த்துச் செல்வதை உணர்ந்தான்.

“ஐயோ” என்ற பயங்கரமான கதறலோடு நிலத்தில் சரிந்தான். எலும்பும் சதையுமான இரத்தக் குழாய் இரத்தம் கக்கிக் கொண்டிருந்தன. இரு முழங்கால் கீழ் பகுதிகள் கருகிய தோல் துணுக்குகளாய் சிதறியிருந்தன.

பெருகும் குருதியைப் பார்த்தபடி சோர்ந்து போகும் கண்களைப் பலவந்தமாகத் திறந்து வைத்து சுற்றுப்புறத்தை ஆராய முற்பட்டபொழுது கோரமாய் காட்சிகள் தெரிந்தன.

கால்களோடு ஒட்டி வந்த குழந்தை வளர்நிலா துண்டமாய் சிதறிக் கிடப்பதை. மனைவி சந்திரா தூக்கி ஏறியப்பட்டு கைகள் முடங்க இரத்தம் பெருக முனகுவதை. அர்ச்சனா எங்கோ சுருண்டு கிடப்பதை எல்லாவற்றையும் சோர்ந்து போகும் கண்கள் இனங்கண்டன.

ஆற்றாமையும், இயலாமையும் பெருகிய அதே நேரம் இப்படியே தாமெல்லோரும் செத்துப் போய்விட்டால் ஒரு வித கவலையுமில்லை என்ற எண்ணமும் தோன்றியது.

ஆதரவான கைகள் அவனை மெல்லத் தூக்கி ஸ்ரேச்சரில் வளர்த்திய பொழுது அவன் ஏறக்குறைய மயங்கிய நிலையில் இருந்தான்.

உள்ளூர் மருந்துவமனையிலிருந்து வவுனியா மருத்துவமனைக்கு செஞ்சிலுவைச் சங்கத்தினர் அவனை எடுத்துச் சென்றிருக்கின்றார்கள். அங்கும் கடும் மயக்க மருந்துகளில் அவனை ஆழ்த்திவிட்டு முழங்கால்களுக்குக் கீழே இரு பாதங்களையும் எடுத்து விட்டிருக்கிறார்கள்.

முழுமையாக மயக்கம் தெளிந்த பொழுது இரு முழங்கால்களையும் சுற்றிப் போர்த்திய பெரிய கட்டுகள் போடப்பட்டிருப்பதைக் கண்டான் முழங்கால்களுக்கப்பால் ஒன்றும் மில்லை வெறுமை.

நினைக்க நினைக்க குமுறி வரும் அழுகையை பல்லைக் கடித்து அடக்கக் கற்றான்

சந்திராவும் மூத்த மகளும் மன்னார் ஆஸ்பத்தியில் காயங்களுக்கு சிகிச்சை பெற்று தேறி வருகிறார்கள் என்பது பிறகு தெரிந்தது.

சண்டை முடிந்து, வவுனியா இராமநாதன் முகாமிற்கு கொண்டு வரப்பட்ட பின்னரே சந்திராவையும் பிள்ளையையும் மீளக் கண்டான்,

சந்திராவிற்கு கை எலும்பு முறிவும் சரி செய்யப்பட்டிருந்தது. அர்ச்சனாவின் முதுகிலேற்பட்ட எரிகாயமும் மாறி இருந்தது. சந்திராவைக் கண்டதும் அவளோடு சேர்ந்து நடந்தவற்றை நினைத்து ஒரு பாட்டம் அழத்தான் முடிந்தது அவனால்.

முகாம் வாழ்க்கை கஷ்டமாகத் தானிருந்தது. அவனைக் கழிவறைக்கு அழைத்துச் சென்று வரிசையில் நிற்க வைத்து பின் உள்ளே அழைத்துச் சென்று தண்ணீர் சேகரித்து அவனைக் குளிக்க வைத்து நான்கு குடும்பங்கள் சேர்ந்து வாழும் அக் கூடாரத்தின் ஓரம் பாய் விரித்து அவனைப் படுக்கப் பண்ணி இவற்றுக்கொல்லாம் சந்திரா பட்ட சிரமம் கொஞ்சமல்ல...

அவற்றைப் பொறுக்காது தானே தன் கருமங்களைச் செய்ய பழகிக் கொண்டான். நாள் முழுக்கக் காத்திருந்து. சற்று வரிசை குறைந்த நேரம் கழிவறைக்குத் தத்தித் தத்திச் சென்று வரிசையில் நிற்பவர்களின் அனுதாப அனுமதி பெற்று உள்ளே போய் இருபுறமும் கோல்களை ஊன்றி அழுத்தப் பிடித்து பாதி குந்தியிருந்த நிலையிலும் பாதி நின்ற நிலையிலும் கடன் கழிந்து இருப்பை வளைத்து நீர் மொண்டு கழுவி வெளியே வருவதற்குள் களைத்து போய்விடுவான்.

முன் கம்பி வேலிக்குள்ளாக முக்கி சந்திரா போய் முண்டியடித்து வாங்கி வந்த பார்சல் உணவைத் தின்று குளிர்ந்த ஈரலிப்பான தரையில் படுத்துறங்கப் பழகி மழைக் காலம் வந்து ஒரே அவஸ்தைப்பட்டு வெள்ளமாகி விட்ட தரையில் நிற்கவும் முடியாமல் படுக்கவும் முடியாமல் இரவெல்லாம் கண் விழித்து இந்த வாழ்க்கை எப்பொழுதும் முடியுமென ஏங்கி...

கடைசியில் யாழ்ப்பாணத்தவர்களை அவரவர் சொந்த இடங்களில் குடியமர்த்தப் போகிறார்கள் என்ற செய்தி, சொந்த வீடு சொந்த ஊர் என்ற உணர்வைக் கிளர்த்தி விட ஒரு வித ளாதீபார்ப்போடு நாட்களை எண்ணி ஊரில் போய் கடை கண்ணி வைத்துப் பிழைப்பதாக கற்பனை பண்ணி

ஊரில் சொந்த வீட்டில் கொண்டு வந்து இறக்கப்பட்ட பின் வீட்டில் மண்டிக் கிடத்த குப்பை கூழங்களை அகற்றும் முயற்சியில் ஈடுபட்டிருந்த நேரம் நாலைந்து ஆமிக்காரர்கள் வந்தார்கள்,

“புது ஆள்கள் இரவில் இந்த ஊரில் தங்க முடியாது”

தாங்கள் புது ஆட்களில்லை என்றும், ஊர்க்காரர்கள் தான் என்றும், சொந்த வீடு என்றும் எவ்வளவோ வாதாடியும் அவை ஒன்றும்

எடுபடவில்லை. ஒருவேளை வன்னியிருந்து வந்தவர்கள் என்பது அவர்களை வெருட்டியதோ என்னவோ. இரவில் தங்குவதற்கு இடம் தேடி ஊருக்கு வெளியே தள்ளியிருந்த இந்த கொட்டில் கடையைக் கண்டு பிடித்தனர்.

பகலில் அவன் இந்தக் கடையில் விழுந்து கிடக்க சந்திரா வீட்டிற்குப் போய் மத்தியானம் சமைத்து அவனுக்கு சாப்பாடு அனுப்பி பின் இரவுச் சாப்பாட்டையும் சமைத்தெடுத்துக் கொண்டு அர்ச்சனாவுடன் மாலைக்குள் இந்த கடைக்குத் திரும்பி விடுகிறாள்.

எப்பொழுதாவது குளிக்கத் தோன்றும் நேரங்களில் அவனுக்கு ஒட்டோ நண்பன் ஒருவனின் உதவிகிடைத்திருக்கிறது வீட்டிற்குப் போய் குளித்து விட்டுத் திரும்புகிறான்.

மதியம் திரும்பி வெகு நேரமாகி விட்டது இன்னமும் சந்திராவையும் பிள்ளையையும் காணவில்லை. வராவிட்டால் மதியச் சாப்பாடாவது யார் மூலமும் அனுப்புவார்கள் இன்று அதையும் காணவில்லை சாப்பாடு அனுப்ப ஆட்கள் யாரும் கிடைக்கவில்லையோ என எண்ணிக் கொண்டிருந்த வேளை

கடை சன்னல் வழியாக சந்திராவும் மகளும் விறுவிறு என நடந்து வருவது தெரிந்தது. மனம் ஆறுதலடைந்தது.

றோட்டில் ஆமிக்காரன்கள் நிக்கிறாங்கள் நான் வெளிக்கிடேல்ல ஒரேதா இரவுச் சாப்பாட்டையும் செய்து எடுத்துக் கொண்டு வந்திட்டன் என்றாவாறு சந்திரா உள்ளே வந்தாள்.

அவனுக்கு சாப்பிடக் கொடுத்து விட்டு வந்து முன்னால் நின்றாள் சந்திரா.

“கையிலிருக்கிற காசெல்லாம் முடியுது மிச்சமுள்ள இருபது ஆமிரம் நிவாரணக் காசை எப்ப தருவாங்கள்?”

அவன் அவளை ஏறிட்டுப் பார்த்தான்.

“இனி நிவாரணங்களில்தானா அவன் குடும்பம் தங்கி வாழப் போகிறது? கண்கள் லேசாகப் பனித்தன.”

இரும்புடை தீ

வெய்யில் தகிக்கத் தொடங்கி விட்டது. பிடரியில் பூத்த வேர்வைத் துளிகள் முதுகுச் சட்டைக்குள் ஊர்ந்து குறுகுறுத்தன சற்று எரிச்சலுடன் தோள் துண்டை எடுத்து பிடரி, கழுத்து எல்லாவற்றையும் அழுந்தத் துடைத்து விட்டு, தலையில் சுற்றிக் கொண்டார்.

நேற்று தண்ணீர் அள்ளி வந்த கிணற்றை நினைத்துக் கொண்டு நடந்தால் நடப்பதின் சிரமம் தெரியாது எனத்தோன்றியது.

கப்பி போட்ட கிணறு கிணற்றின் இரு புறமும் எழுந்து நின்ற சீமெந்து தூண்களின் நடுவே அவற்றை ஒட்டி இணைத்த இரும்பு கேடர். அதன் நடுவில் இரும்புக் கம்பியால் இறுக பிணைக்கப்பட்ட கப்பி நன்றாக வேலை செய்தது. விளிம்புகள் சற்றே துருவேறிய வாளியுமிருந்தது.

பக்கத்திலிருந்து ஓரிரு கிணறுகளில் இறுதிப் போரில் ஓயாது விழுந்த ஷெல் வீச்சுகளினால் கீழ் இறங்கிய நீர் தெரிந்தன. போதாக்குறைக்கு பக்கத்துக் கட்டிட இடி பாடுகளும் சில கிணற்றைத் நிறைத்திருந்தன.

இந் நிலையில் ஐந்து நாட்களுக்கு முன்னால் இங்கு கொண்டு வந்து குடியேற்றப்பட்ட பத்தொன்பது குடும்பங்களுக்கு, ஐந்து கிலோ மீற்றருக் கப்பாலுள்ள இந்தக் கிணறே ஒரே ஒரு நீர் ஆதாரமாயிருக்கிறது.

நேற்று அதிகாலையிலேயே இந்தக் கிணற்றைக் கண்டடைந்து நீர் அள்ளிக் கொண்டு வந்து விட்டார். அப்பொழுது காலை நேரமாகையால் நடப்பதில் சிரமம் தெரியவில்லை.

அந்த தண்ணீர் இன்று காலையில் கூடாரத்திற்கு வெளியே முக்கூட்டுக் கல்லில் அடுப்பு மூட்டி கஞ்சி காய்ச்சிக் குடித்ததோடு தீர்ந்து விட்டது. கஞ்சியைக் குடித்த பிறகு பேரப்பிள்ளைகளை எங்கே என்று தேடிக்கொண்டிருந்தார்.

எப்பொழுதும் அவர்கள் மேல் ஒரு கண் வைத்திருக்க வேண்டியிருக்கிறது. சுற்றிலும் பரவலாகக் கிடக்கும் வெடிப்பொருளிகளின் கோதுகளிடையே வெடிக்காத குண்டு ஒன்றையும் அவர்கள் கண்டு எடுக்கக் கூடும் அதைக் கல்லில்

குத்தி உடைத்துப் பார்க்க முற்படுவார்களோ என்று பயம் எச்சரித்து தான் வைத்திருந்தார். அவற்றைத் தொடக் கூடாதென்று, அவை வெடித்தால் அருகிலுள்ளவர்களின் கை, கால் உடம்பு எல்லாம் சிதறி விடும் என்று. ஆனாலும் மற்றச் சிறுவர்களோடு சேரும் பொழுது விளையாட்டுப் புத்தியில் என்ன செய்வார்கள் என்று சொல்ல முடியாது.

அவர்கள் ஒரு மண் மேட்டினருகே விளையாடிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டார். ஒருவன் நிலத்தில் குந்திக் கொண்டு ஏதோ குத்துவதைப் போல் தெரிந்தது. சற்று பரபரப்புடன் அருகே போனார் அவன் கிளப்பி அடித்த புள் பறந்து போயிற்று நல்ல வேளை கிட்டிப்புள் விளையாட்டுத் தான். நிம்மதியுடன் திரும்பிய பொழுது பாக்கியம் கூடாரத்தின் தரப்பாளை விலகிக் கொண்டு வெளியே வந்தாள். அவள் கையில் வெற்று தண்ணீர்க்கான் இருந்தது.

பிறகு என்ன? அவள் கையிலிருந்ததை வாங்கிக் கொண்டார். வெய்யில் என்று பார்க்க முடியுமா? மத்தியானம் சோறும், பருப்பும் சமைக்கத் தண்ணீர் வேண்டும்.

சுற்றிலும் ஒரே மணல் காடு தான். இவற்றைப் பார்த்துக் கொண்டு நடப்பதே மன உளைச்சலையும், சோர்வையும் தந்து விடும்.

முள் கம்பி முகாம்களுக்குள் இருந்து இங்கு கொண்டு வந்து குடியேற்றப்பட்ட மக்கள் தம் சொந்த ஊருக்குப் போகிறோம். என மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் வந்த மக்கள் அங்கு தம் வீடு, வாசல், தோட்டம், தூரவு, சுற்றி நின்ற பயன் தரு மரங்கள் எல்லாம் அழிக்கப்பட்டுக் கிடந்ததைக் கண்டு தலையில் அடித்துக் கொண்டு அழுதனர். அழிவுகளின் எச்ச சொச்சங்களில் இருந்து தம் சொந்தக் காணிகளில் எல்லைகளைக் கண்டு பிடிக்க அலைந்தனர். ஆனால் ஒன்று சொல்ல வேண்டும்.

பல இடங்களில் இப்படி மீள் குடியேற்றுகிறோம். என அழைத்துச் சென்ற மக்களை அவர்களின் சொந்த இடங்களில் குடியேற்றாமல் பக்கத்துக் காடுகளில் இறங்கி விட்டு விட்டுப் போயிருக்கிறார்கள் அதே மக்களின் காணிகள் இராணுவத் தேவைகளுக்காக அபகரிக்கப்படக் கூடும்.

அப்படியின்றி இவர்களை சொந்த ஊர்களிலேயே குடியமர விட்டிருக்கிறார்கள். அது எவ்வளவு பெரிய காரியம்.

நோட்டிற்கு ஏறினால் அதன் இரு கரைகளிலும் ஓயாத

ஷெல் வீச்சு, பொம்பர் குண்டு பொழிவு அவற்றினுடைய பாதுகாப்பு வலயம் தேடி ஓடிய இவ்வூர் மக்கள் வேறு வழியின்றி விட்டுச் சென்ற வாகனங்களின் துருப்பிடத்த வெற்றுக் கூடுகள் அங்காங்கே குவியல் குவியல்களாகக் கிடந்தன. இவ்வாகனங்களை வாங்க இப் பகுதி மக்கள் என்ன கஷ்டப்பட்டிருப்பார்களோ? வியர்வை சிந்த உழைத்து சீட்டுக்கட்டிச் சேமித்து வாங்கிய இவற்றை இன்று உயர் இராணுவ அதிகாரியின் ஆசியுடன் தென்னிலங்கையிலிருந்து வரும் இரும்பு வியாபாரிகள் தம்மிஷ்டம் போல் அறுத்து தமக்குத் தேவையான இரும்பு மற்றும் மோட்டார் யந்திரங்கள் ஆகியவற்றை எடுத்துக் கொண்டு மீதியை விட்டுச் செல்கிறார்கள் கேள்வி கேட்பார் யாருமில்லை.

அவர்கள் இரும்புச் சாமான்களைக் கொண்டு செல்வதற்கென்றே பிரத்தியேகமான 'வடி' என்ற வாகனங்களின் வருகின்றார்கள். பின் நாற் புறமும் இழுத்து பூட்டப்பட்ட லொறி போன்ற வாகனங்கள் அவை குடியேற்றப்பட்ட மக்கள் தம் சொந்தக் காணிகளைத் துப்பரவு செய்யும் பொழுது கிடைக்கும் இரும்புத் துண்டுகளை அவர்களிடம் கொடுத்தால் கிலோ ஒன்றுக்கு நாற்பது ரூபா படி காசு தாருவார்கள் ஆனால் ஆமிக்காரன் அதைக் கண்டால் விடான் அவரல் காணிகளில் கிடைக்கும் இரும்புத் துண்டுகளைக் கொண்டு வந்து நோட்டுக் கரையில் போட வேண்டும் என்பது அவனின் கட்டளை, அவர் தான் விட்டு விட்டுப் போன சைக்கிளை நினைத்துக் கொண்டார். இப்பொழுது முளியாய் எங்கே கிடக்கிறதோ?

லுமாலா சைக்கிள் வாங்கி இரண்டு வருடங்கள் தான் ஆகியிருந்தது. நன்றாக உழைத்தது எத்தனை பாரமேற்றினாலும் தாங்கக் கூடியது. அந்த சைக்கிள் இப்பொழுது இருந்தால் எவ்வளவு உதவியாய் இருந்திருக்கும். இந்த வேகாத வெய்யிலில் தண்ணீர் சுமந்து வர வெறுமையைத் தவிர வேறு ஒன்றும் தென்படாத இருந்த பூமியில் எல்லாவற்றையும் புதிதாக தொடங்க வேண்டிருக்கிறது.

அதற்கு வேறு ஆண் துணை அவருக்கு இல்லை. எல்லாவற்றையும் அவர் தான் பார்க்க வேண்டி இருக்கிறது.

ஒரு மகன் இருந்தான் ஆனையிறவுச் சமரில் செத்துப் போனான். பிறகு மருமகன் வந்தான் நல்ல உழைப்பாளி. மனைவி மக்களை விட தன்னையும் பாக்கியத்தையும் கூட வயதான காலத்தில் அவன் தாங்குவான் என நினைத்திருந்தார் எல்லாம் கனவாய் போயிற்று.

மகள் இறந்த பிறகு ஒரே மகள் தர்சினியைத் தான் தம் ஒரே ஆறுதல் என நினைத்து வந்தார்கள். அவரும் பாக்கியமும் அவள் ஒரு இயக்க உறுப்பினனைக் காதலிப்பதை அறிந்து பதை பதைத்துப் போனார்கள். “அவன் சண்டையில் செத்துப் போனால் என்ன செய்வாய்?” என்ற அவர்களின் கேள்விக்குப் பதிலாய் அவள் தன் காதலனை விலகுவதாக துண்டு எழுதிக் கொடுத்து விட்டு இயக்கத்திலிருந்து விலக வைத்தாள். ஐந்து வருடங்கள் இயக்கத்திலிருந்தவர்கள் விரும்பினால் துண்டு எழுதிக் கொடுத்து விட்டு விலகலாமென்ற விதி இருந்தது. அதோடன்றி இப்படி இடைநடுவில் விலகுவதற்குத் தண்டனையாக அவர்கள் ஏவிய குற்றேவல்களையும் பல்லைக்கடித்து கொண்டு ஒரு வருட காலத்திற்கு அவனை செய்ய வைத்தனர். அதன்பின் சுதந்திர புருஷனாக அவன் வெளியே வந்த பொழுது மகளின் திருமணத்தற்குத் தடை சொல்ல பெற்றோர்களிடம் ஒன்றுமிருக்கவில்லை.

மாவிலாறு அணைத் தடுப்பை அடுத்து போர் தொடங்கி விட்டது. எல்லைப் புற நிலங்கள் அங்குலம் அங்குலமாக அரச படைகள் வசமாகிக் கொண்டுந்நன. அந்நிலையில் இருவர் மருமகனைத் தேடி வந்தனர். “தலைவர் கூப்பிடுகிறார் மீண்டும் வந்து இயக்கத்தில் சேரட்டாம்” அவன் மனைவியிடம் சொல்லிக் கொள்வதற்கு உள்ளே போன பொழுது அவர் தான் அவர்களிடம் மருமகனுக்காய் வாதிட்டார். “மருமகன் முறைப்படி துண்டு எழுதிக் குடுத்து விட்டுத் தானே விலகினார். உங்களின் தண்டனைக் காலத்தையும் அனுபவித்து முடித்தவர். அவரைத் திரும்ப வந்து சேர்ச் சொல்லுறது நியாயமில்லை” தம்பிமாரே அதற்கு இறுகிய முகத்தோடு ஒருவன் சொன்னான், “நியாயம் அநியாயம் பார்க்க இப்பொழுது நேரமில்லை ஐயா எதிரிகள் எல்லையில் நிக்கிறாங்கள். இந்த நேரத்தில் எங்களிடம் பயிற்சி பெற்ற ஒருவரை வெளியில் நிற்கவிட எங்களால் முடியாது”

மருமகன் வெளியே வந்து ஒன்றும் பேசாது அவர்களோடு சைக்கிளில் ஏறிக் கொண்டு போனான். பிறகு அவன் ஓரிருமுறைகள் மனைவி மக்களைப் பார்க்க வந்திருக்கக்கூடும். பிறகு யார் மூலமாகவோ அந்த செய்தி வந்தது. அவன் நின்று போரிட்ட இடத்தை அரச படைகைப்பற்றி விட்டதால் அவனின் உடம்பைக் கூட எடுக்க முடியவில்லையாம். மனைவியும் மகளும் அழுது குழறியவேளை அவர் தன் மடத்தனத்தை எண்ணி தலையில் அடித்துக் கொண்டார். மருமகன் இயக்கத்திலிருந்து விடுதலை பெற்ற அன்றே எல்லோருமாக

வன்னியை விட்டு வெளியேறியிருக்க வேண்டும். யாழ்ப்பாணத்துக் கிராமத்தில் அவருக்கு ஒரு துண்டுக் காணி இருக்கிறது. அங்கே போய் ஒரு கொட்டில் போட்டாவது புது வாழ்வைத் தொடங்கியிருக்க வேண்டும். இனி வருந்தி என்ன பயன்? வன்னியில் அவர் தேடிய தேட்டத்தின் வளம் இந்த எண்ணத்தை அப்பொழுது தோன்ற விடாமல் தடுத்து விட்டது. ஒரு வடி வாகனம் அங்காங்கே கிடக்கும் மணல் மேடுகளையும், கற்குவியல்களையும் அரை வட்டம் போட்டுக் கடந்து கொண்டு றோட்டில் ஏறி வந்து கொண்டிருந்தது. அது அவருக்கு முன்னால் றோட்டில் ஏறி விரைந்தோடி மறையும் வரை அதன் இழுத்து மூடிய பின் பகுதியை முறைத்துப் பார்த்த படியே நடந்தார் இதுவரை கண்ணில் படாத உழவு யந்திரமோ, மோட்டார் சைக்கிள்களோ அவர்கள் கண்ணில் பட்டிருக்க வேண்டும் உடைந்தெடுத்து அவற்றின் இரும்புச் சமான்களை அகற்றி எடுத்துச் செல்கிறார்கள் அது மறைந்த பின்னர் தான் எதிர் புறத்தில் றோட்டின் மறு கரைக்குத் தள்ளினால் போல ஒரு பாதி உடைந்த வீட்டுச் சுவரைக் கண்டார். அதில் யன்னல் இருந்த இடம் மூளியாயிருந்தது. யாருடைய வீடு என்று முதலில் தெரியவில்லை. வடியைப் பார்த்துக் கொண்டு நடந்ததில் வழிப் பிரக்கையையே இழந்து விட்டோமோ என்று தோன்றியது.

பக்கத்தில் ஒரு ஒழுங்கை அடையாளம் தெரிந்தது. வெட்டி எடுக்கப்பட்ட பெரிய மரத்தின் அடிக்கட்டை இருந்தது. தெரிந்து கொண்டு விட்டார். அது அந்த ஒழுங்கை ஓரம் நிழல் பரப்பி நின்ற வேப்ப மரத்தின் அடிக்கட்டை அதன் நிழலின் கீழ் தான் கற்பகதம்பாளின் வீடும் இருந்தது.

கற்பகதம்பாள் என்ன மாதிரி தன் ஒரே மகளை பொத்திப் பொத்தி வைத்திருந்தாள். புலிகளின் கட்டாய ஆட்சேர்ப்பு முயற்சிகளிலிருந்தும் கிபிர், குண்டு வீச்சு, ஷெல் அடிகளிலிருந்தும் தன் மகளை பத்திரமாகப் பாதுகாத்தவள் கடைசியில் போர் இறுதி நேரத்தில் இராணுவக் கட்டுப் பாட்டுப் பகுதிக்குள் மக்கள் சாரி சாரியாய் வந்து கொண்டிருந்த பொழுது எங்கேயோ தொலைத்து விட்டாள். பாவி என்னமாய் பரிதவித்தாள்.

முட்கம்பி முகாமிற்குள் வந்த பின் யார் யாரையோ கெஞ்சி மற்ற முகாம்களிலாவது தன் மகன் இருக்கிறானா எனத்தேடிப் பார்க்க வந்தாள். கடைசியில் செஞ்சிலுவைச் சங்கத்திடமும் தன் மகளைத் தேடிக் கண்டுபிடித்து தரும்படி விண்ணப்பித்தாள். ஒரு இடத்திலிருந்தும் சாதகமான பதில் கிடைக்கவில்லை.

அவனைப் பறிகொடுத்த வன்னிக்குத் திரும்பிப் போவதில்லை என்ற திடத்துடணிநுந்தான் இப்பொழுது எங்கே போவேனோ வெய்யில் உக்கிரத்திற்கு தலைப்பாகைத் துண்டினால் ஈடு கொடுக்க முடியவில்லை. தலை எல்லாம் கொதித்தது. கால்களிடையே பெருகும் வியர்வை நடையைத் தாமதப்படுத்திக் கொண்டு வந்தது. இதோ சந்தி வந்து விட்டது. இனி கிணற்றடிதான் என்று தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டே நடந்தார்.

அன்று போரின் இறுதிக் கட்டத்தில் இந் முச்சந்தியை அடைத்துக் கொண்டு அலை புரண்டது. மாதிரியாக வந்த முகங்கள் நினைவுக்கு வந்தது. எல்லோருடைய முகங்களிலும் பீதி கலவரம் சோர்வு கப்பிக் கிடந்தன இந்தப் பிரகடனப் படுத்தப்பட்ட இடத்திலாவது தமக்கு உண்மையான பாதுகாப்பு கிடைக்கும் என வந்தவர்கள். மீது இரவு இரவாக ஷெல் வீச்சுகள் நடந்தன.

துர் வாசனை மண்டிய அந்த பங்கருக்குள் மூச்சு முட்ட விழுந்து வெடிக்கும் ஷெல்களின் ஓசைகளையும் மனித ஒலங்களையும் கேட்டபடி இருந்த அந்த இரவு தான் எவ்வளவு பயங்கரமானது இவற்றை விட கோரக் காட்சிகளையும் அவர் பார்த்திருக்கிறார். ஒரு முறை இரட்டை வாய்கால் சந்திக்கருகே இரண்டு கிபிர் விமானங்கள் வந்து சுற்றிச் சுற்றி குண்டுகளை வீசின. மனிதக் கூட்டத்தைக் கண்டால் அவற்றுக்கு என்ன ஆனந்தமோ? எங்கும் ரணகளம். நிணமும் ரத்தமுமாய் சிதறிய மனித அவயங்கள். பக்கத்து மரக்கிளைகளில் தொங்கி ரத்தம் தோய்ந்த சதைத் துண்டுகள். இப்படி எத்தனை கோரக் காட்சிகளைப் பார்த்தாயிற்று எல்லாவற்றையுமே பழங்கதைகளாக மாற்றி விட்டு தரை மட்டமாக்கப்பட்டிருந்தாலும் எதோ சொந்த இடத்தில் நிலை கொள்ளும் நினைவுடன் புதிதாக எல்லாவற்றையும் ஆக்க முயன்றால் எத்தனை தடைகள் எத்தனை இல்லாமைகள்.

உலர் உணவுப் பொருட்கள் சிலவும் கொஞ்சம் காசும் தந்திருக்கிறார்கள் ஒரு தொண்டர் நிறுவனத்தின் நன்கொடை அவற்றை வைத்துக் கொண்டு சமைக்கலாமென்றால் தண்ணீருக்கு இப்படி நாயாய் அலைய வேண்டியிருக்கிறது.

நினைத்துப் பார்த்தால் இந்தத் தண்ணீர்த் தட்டுப்பாடு போர் தொடங்கியதிலிருந்து வெவ்வேறு நிலைகளில் இருந்து கொண்டு தான் இருக்கிறது. அதிக நன்னீர் கிணறுகளில்லாத இப்பகுதியில் போர் துரத்த இடம் பெயர்ந்து வந்த மக்களின் வருகை தண்ணீர்

பிரச்சனையை அதிகமாக்கச் செய்தது. பொதுக் கிணறுகளைச் சுற்றி எப்பொழுதும் சனக் கூட்டம் இவர் மனைவியையும் மகளையும் ஒரு பற்றைக்குப் பக்கத்திலிருந்த ஒரு வெட்டைக்கு அழைத்துச் செல்வார். நாலைந்து வாளி தண்ணீர் அள்ளிக் கொடுத்தால் மனைவியும் மகளும் பற்றைக்குள் நின்றே குளித்து உடுப்பு மாற்றி கழற்றிய உடுப்பைக் கழுவிக்கொண்டு விடுவார்கள். சற்று அழுக்கு நீர் தான் வீட்டிற்கு வந்தது. ரேடியோவைப் போட்டால் புலிகளின் குரல் சிக்கனமாக எவ்வாறு தண்ணீரைப் பயன்படுத்துவது குளிப்பது என்றெல்லாம் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் ஒரு சிறு பாத்திரத்தில் நீரள்ளி மேனியை தலைத்து அழுக்கு உருட்டி அதைக் கேட்க மகளுக்குப் பற்றிக் கொண்டு வரும் முடுங்கோப்பா அதை எனக் கத்துவாள்.

சனங்களை யுத்த காலத்திலிருந்து வெளியேற விடாது தடுத்து வைத்துக் கொண்டு ஷெல் வீச்சிற்கும் கொத்துக் குண்டுகளுக்கும் அவர்களைப் பலியாகக் கொடுத்துக் கொண்டும் இறங்காதவர்கள் புலிகள் சண்டை எல்லாம் முடிந்து அரச படையின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வந்து முள் கம்பி வேலிக்குள்ளே அடைப்பட்ட பின்பும் தண்ணீர் தட்டுப்பாடு தீர்ந்ததா என்ன? அவ்வளவு பெரிய சனங்களுக்கு இரண்டோ மூன்றோ தண்ணீர் பைப்புகள் ஓடும் தண்ணீர் பைப்பின் எதிரே நீண்டு போய் கொண்டிருக்கும். வாளிகளின் வரிசை அந்த வரிசையில் ஒரு வாளியைக் கொண்டு போய் வைத்தால் அது நகர்ந்து நகர்ந்து பைப்பின் கீழ் போக இரண்டு நாள்கள் கூட ஆகலாம். அப்படிக்கிடைக்கும் ஒரு வாளித் தண்ணீருக்குள் தான் சகலதும்.

இப்பொழுது சொந்த இடத்திற்கு வந்து விட்டோம் என்று பெயர். ஒரு வசதியுமில்லை. பகலில் கூடார வெய்யில் இரவில் இருட்டில் பாம்புக் கடிப் பயம் தண்ணீரைத் தேடிக்கனதூரம் நடக்க வேண்டும். எங்கு போனாலும் இந்த தண்ணீர் தட்டுப்பாடு தொடர்கிறது.

மழை காலம் வந்தால் இந்தப் பிரச்சனை தலை கீழாகி விடும். கூடாரங்களில் சேறும் தண்ணீரும் புகுந்துவிடும். சுற்றுப் புறமெங்கும் தண்ணீர் வெள்ளமாய் கிடக்கும். கிணற்றடி நெருங்கி விட்டதென்ற உணர்வுடன் கால்களை எட்டிப் போட்டார். முன்னால் போன அந்த வடி வாகனம் நோட்டிலிருந்து இறங்கி அந்தக் கிணற்றடியில் நிற்பது தெரிந்து. அதன் பின்புறம் ஆவெனத் திறக்கப்பட்டு அதற்குளிருந்த காஸ் சிலிண்டரை இறக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். அதைக் கொண்டு எதையோ உடைக்கப் போகிறார்கள்.

அவர் பார்த்து நிற்கையிலேயே கிணற்றின் மேல் குறுக்கே ஓடிய இரும்புக் கேடரைத் தாங்கி நின்ற ஒரு பக்கத் தூணின் நுனிப் பகுதி துண்டு துண்டாய் உடைந்து கிணற்றுக்குள் வீழ்ந்தது. கூடவே துருவேறிய இரும்பின் சிறு சிறு துண்டுகளும் சீமெந்துத் தூசியும் கிணற்றிற்குள் விழுந்தன. ஒரு முனையில் விடுவிக்கப்பட்ட இரும்பு கேடார் ஒரு புறமாய் சரிந்து ஆடியது. நடுவில் கப்பியுடன் 'ஐயோ' எங்கள் குடிநீர் கிணறு மனம் ஓலமிட்டது. அவர்கள் கேடரை முழுதாக விடுவிக்க அதன் மறு முனையைத் தாங்கி நின்ற எதிர்ப் புற தூணையும் உடைக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டிருந்தனர்.

உயிர் எழுத்து

ஜூலை 2014

கோழக்கல்

அபி சைக்கிளில் ஏறிக்கொண்டு கால் விரல்களை நிலத்தில் ஊன்றி நிற்க உள்ளே இருந்து வந்த ஹரன் சைக்கிள் பாரில் தொற்றிக் கொண்டான்.

நண்பர்கள் அப்பன், திலகன், கிரிசாந்த், ஜெயம், போர்டிக்கோவில் பார்த்து நின்றனர் அவர்களைப் பார்த்தபொழுது லேசான பெருமிதம் அவனுள் பரவியது. ஒரு வீர சாகஸத்தை செய்து விட்டு அவர்களுக்குக் கொண்டு வந்து காட்டப்போவதாய் அவர்களைப் பார்த்து புன்னகைத்தான். அவர்களும் வென்றுவா என வழியனுப்பி புன்னகைப்பதாய் அவனுக்குப்பட்டது.

அபி சைக்கிளை போர்டிக்கோவிலிருந்து விலக்கி பாதி வளைந்த பாதை வழியாக மதில் கேற்றை நோக்கிச் செலுத்தினான்.

மதில் சுவரில் போர்டிக்கோவிலிருந்து வந்து விழுந்த மெல்லிய வெளிச்சத்தில் ஓரமாய் நின்ற இளம் தென்னை மர கீற்றுக்களில் நிழல்கள் அசைந்து ஏறி இறங்கிக்கொண்டிருந்தன. புல்லிற்குள் கேட்ட வண்டின் இரைச்சல் சைக்கிள் கிட்ட வர நின்று விட்டது.

மதில் கேற்றைத் தள்ளிக் கொண்டு தெருவிற்கு வந்தார்கள். வெளியே ஒரே இருட்டு, கனத்த இருட்டு போர்வையாய் சூழ்ந்திருந்தது.

முன்பு சண்டை நடக்கும் காலத்தில் ஆமிக்காரர்கள் சொன்னார்கள் என்று ஒவ்வொரு வீட்டு வாசலிலும் விடிய விடிய விளக்கை எரிய விட்டிருப்பார்கள். இப்பொழுது அப்படி யாரும் செய்வதில்லை. கண்ணுக்கு ஒரு ஒளிப்பொட்டு கூடத் தெரியவில்லை.

அபி நிதானமாகச் சைக்கிளை விடத் தொடங்கினான். ஹரனுக்கு ஒன்றும் பிடிபடவில்லை. இருள்தான் தெரிந்து. அறுத்தெடுத்து வைத்தது மாதிரி.

இந்த இரவு கழித்தால் இன்னும் இரு இரவுகளுக்குள் அமாவாசை வந்துவிடும் என்பதை நினைத்துக் கொண்டான். என்றாலும் இப்படியான ஒரு இருள்.

இப்படி இருளில் புறப்படுவது அவர்களுக்கொன்றும் புதிதல்ல அவ்வப்பொழுது தருணங்கள் ஏற்படத்தான் செய்கின்றன. ஒரு மாதத்திற்கொரு முறையோ ஏன் சில நேரங்களில் மூன்று நான்கு மாதங்களுக்கு ஒரு முறையோ எப்பொழுதென்றாலும் இவ் வாய்ப்புக் கிடைக்கும்.

திரும்பி வரும் பொழுது மனதில் திரில் நிரம்பியிருக்கும் இறுகப் பற்றியிருந்த விரல்களில் கோழிகளின் கால்கள் சொரசொரக்கும். தொங்க விடப்பட்ட கையில் தலை கீழாய் தொங்கும் கோழிகளின் கனம்.

சைக்கிள் ஒரு சிறு பள்ளத்தில் விழுந்து எழும்பியது. பகலில் என்றால் இப் பள்ளத்தை விலக்கி ஓட்டி விடலாம். இரவில் முடிவதில்லை.

அது தந்த லேசான குலுக்கலோடு அவன் கண்கள் இரவிற்குப் பழக்கப்பட்டு வருவது போலத் தெரிந்தது.

இருளிற்குள் இன்னொரு கரிய இருள் விரிப்பாக மரங்களின் வீடுகளின் மேற்பரப்புகள் பக்க வாட்டில் தெரிந்தன.

இந்த எண்ணம் அன்று நடுப்பகுதிக்குப் பிறகுதான் உருவானது.

அப்பன் உடுப்பிட்டிக்குப் போய் இரண்டு சாராயப் போத்தல்களை வாங்கி துணி மறைப்பில் கொண்டு வந்தான்.

பின் இரவிற்காய் காத்திருந்தார்கள். நடு இரவு வரை காத்திருக்கப் பொறுக்காது பதினொன்றரைக்கே அபியும் ஹரனும் புறப்பட்டு விட்டார்கள். இப்பொழுது போனால் தான் அவர்கள் சமைத்து சாப்பிட்டு ஒரு மணிக்காவது உறங்கப் போக முடியும்.

றோட்டின் வளைவில் திரும்பியபொழுது தூரத்தே ராணி அக்காவின் கடை வாசலில் எரியும் மங்கலான விளக்கின் ஒளி தெரிந்தது,

அவர்கள் திரும்ப வேண்டிய ஒழுங்கை அந்தக் கடைக்கு சற்று முன்னதாக எதிர்ப் புறத்தில் தான் இருந்தது. ஒரு வேளை அந்தக் கடை வெளிச்சம் அவர்கள் அந்தக் குறுகிய ஒழுங்கைக்கு சைக்கிளைத் திருப்ப உதவியாய் இருக்கவும் கூடும்.

ஆனாலும் திரும்பிய பொழுது படர் என்ற சத்தத்தோடு தான் அது ஒழுங்கைக்குள் இறங்கியது. பள்ளமான ஒழுங்கை.

இருவரின் உடல்களும் குலுங்கின. வரக்கை இந்த வழியாக வரவேண்டாம். தோட்டங்களுக்குள்ளாலை வருவம் என்றான் அபி.

அவர்களின் வலது புறத்தில் தம்பு ஐயாவின் பக்கவாட்டு தகர வேலி கறுப்பாய் நீள ஓடியது.

“பார்த்து ஒட்டு” தகரத்தின் மீது விழப் போறாய்” என்றான். ஹரன். தான் பார்த்து வைத்திருக்கும் அந்த விரிசல் எப்பொழுது வரும் என்று பரபரப்புடன் பார்த்துக் கொண்டே

அந்த இடமும் தெரிந்தது. ‘டானாவை கவிழ்ந்துப் போட்டது. மாதிரி. அந்த வேலி மறுபுறம் திரும்புவதற்கு சற்று முன்னதாக தகரத்தின் மேற்பகுதி ஓர் இடத்தில் கிழிந்து அதன் இரு முனைகளும் பிரிந்து விலகி நின்றன.

ஹரன் அந்த இடத்தில் தகரத்தை ஒட்டி சைக்கிளை நிறுத்தச் சொன்னான்.

அந்தப் பிளப்பின் அடிப் பாகத்தில் தகரத்தின் உட்புறமாக ஓடிய இரும்பு தட்டுப்பட்டது. ஒரு காலை சைக்கிள் காரியரில் பதித்து மறுகாலை அந்த பிளப்பிற்குள் நுழைத்து இரும்பு கேடரில் வைத்தான் ஒரு எம்புதல்.

எடுத்த காலை விரிந்திருந்த தகரத்தின் கூர் நீள்கோடாய் கீறி விட்டிருந்தது. என்றாலும் என்ன அவன் தகரவேலியின் உட்புறம் வந்து விட்டான்.

கிழிந்திருந்த தகர நுனியை பிடித்தபடி உள்ளே குதித்தான். ஒரு சத்தமில்லை. நாயும் குரைக்கவில்லை.

தகரவேலியை வலக்கையால் தொட்டபடி வீட்டின் முன்னோக்கி நடந்தான் வீட்டின் வலப்புற பக்கவாட்டுச்சுவர் மறுபுறத்தில் தெரிந்தது. சன்னல்கள் முடியிருந்தன.

வேலியோரம் முட்டுக் கொடுக்கப்பட்டிருந்த சில கற்கள் கறுப்பாய் தெரிந்தன. தடக்குப்படாமல் விலக்கி நடந்தான்.

பக்கவாட்டுச் சுவர் உட்புறம் திரும்ப வீட்டின் முன்புறம் வந்து விட்டது.

திறந்திருந்த முன்புற சன்னல் வழியாக உள்ளே எரியும் விடிவிளக்கின் வெளிச்சம் கசிந்து வந்தது.

அந்த ஒளியில் கோழிக்கூட்டை ஒருமுறை நிதானமாகப் பார்த்துக் கொண்டான்.

பின்பு கோழிக்கூட்டை நோக்கி நகர்ந்தான்.

கோழிக்கூடு இரண்டு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. முன்பகுதியில் கம்பு பொருத்தப்பட்டு அதில் உறங்கும் கோழிகள் தெரிந்தன. முதலில் இருப்பது. பெரிய உருவமாக இருந்தது. சேவலாக இருக்கவேண்டும். அதை எட்டிப்பிடித்தார் பயங்கரமாக கத்தும் ஆபத்து.

மறுபகுதியில் கூட்டிற்குள் கம்பு ஒன்றும் செருகப் பட்டிருக்கவில்லை போலும் கோழிகள் கீழே தான் படுத்திருந்தன. கதவு இழுத்தும் திறந்து கொண்டது. முதலிலே கதவோடு படுத்திருந்த வெள்ளைக் கோழியின் அடியில் கைவிட்டு அதன் கால்களைப் பிடித்து இழுத்துத் தூக்கினான் அது கொர கொர எனக் கத்தியது, அதன் மறுகைக்குக் கொடுத்து விட்டு வலக்கையை நீட்டி படுத்திருந்த இரு கோழிகளையும் இழுத்தாள். அவை பலமாகக் கத்தின ஆனாலும் வீட்டிற்குள்ளிருந்து யாரும் வரவில்லை அவை கூட்டிற்குள் தலையை நீட்டி மூலையில் படுத்திருந்த கோழியை இழுத்துப் பிடித்த பொழுதுதான் ஐயா “லயிட்டை போடுங்கோ” என்று கத்தியபடி வளவின் முன்பகுதியிலிருந்து யாரோ ஓடி வருவது தெரிந்தது.

நாயும் எழுந்து குரைத்துக் கொண்டு ஓடி வந்தது,

தலையை வெளியே இழுத்துக் கொண்டு ஓடுகையில் நான்காவது கோழி கையில் இல்லை என்பதை உணர்ந்தான். கூட்டிற்குள்ளிருந்து தலையை நீட்டி வெளியே வர முயற்சிக்கையில் அவன் கை அதனை நழுவ விட்டு விட்டது.

வீட்டின் முற்புறம் பரவும் வெளிச்சத்திலிருந்து தப்பி பக்கவாட்டில் திரும்பி ஓடினான் கற்களின் மேல் தடுக்கி விழுந்தெழும்பி ஓடினான். வெளியே காத்து நின்ற அபியிடம் அந்த தகர விரிசல் ஊடாக கோழிகளைத் தூக்கி எறித்த பொழுது வீட்டின் வெளிப்புற விளக்குகள் எல்லாம் எரிவதைக் கண்டான். எங்கே பின் கதவைத்திறந்து கொண்டு வீட்டார் வெளியே வந்து விடுவார்களோ என்ற பீதியுடன் பார்த்தான். அவசரமாக கீழ் இரும்பு கேடரில் கால்வைத்து மேல் பிடித்து எழும்பி தகரப்பிளவில் குந்தி வெளியே குதித்தான்.

அங்கே கோழிகளைத் தடவிப் பிடித்து அவற்றின் இறகுகளை முறித்துக் கொண்டிருந்தான். “போதுமடா விடு லயிட்டை போட்டு வாறாங்கள். இன்னார் எண்டு கண்டு பிடிச்சா ஆபத்து” என்ற ஹரன் கோழிகளின் கால்களை வாரிப்பிடித்துக் கோழிகளை

தலைகீழாகத் தூக்கிக் கொண்டான். அவன் காரியரில் ஏறிக் கொண்டதும் அபி சைக்கிளை தோட்டங்களின் பக்கமாகச் செலுத்தத் தொடங்கினான். தோட்டங்களை சுற்றி வளைய ஓடியது. சைக்கிள்.

தோட்டங்களிலிருந்து பிடுங்கிப் போடப்பட்ட வெங்காயப் பயிர்களின் மணம், புரட்டி விடப்பட்ட மண்ணின் மணம் என்று ஏதேதோ வாசனைகள் ஹரனின் தொங்கிய கையில் தலை கீழாய் தொங்கிய சிறகு முறிக்கப்படாத கோழி வழி நெடுக தன் சிறகுகளை அடித்துக் கொண்டே வந்தது.

சுற்றி வந்து நோட்டுக் கரைக்கு ஏறுமுன்னதாக முள்கம்பி வேலி கொண்ட ஒரு காணி வந்தது. நீள வாட்டில் ஓடிய அந்த கம்பி வேலியருகே தெரிந்த ஒற்றையடிப் பாதையில் அபி சைக்கிளைச் செலுத்தினான்.

யாரோ கனடா வாசிகள் வந்து ஊரில் காணி வாங்கி முள் கம்பி வேலி அடித்து காபந்து பண்ணி விட்டுப் போயிருந்தார்கள்.

அந்த முள்வேலி நீளவாக்கல் ஓடி பிறகு அகலவாக்கில் திரும்பி பின் சட்டென மீள நீளவாக்கில் திரும்பியது,

அந்த திருப்பத்தில் முள்கம்பி வேலிக்கு பக்கபலமாகப் தூண்களில் ஒன்று தொங்கிய ஹரனின் கையை பலமாக மோதியிருக்க வேண்டும். அவன் ஐயோ என்ற சத்தத்துடன் கைவிரல்களைத் தளர்த்திக் கொண்டான்.

சிறகை அடித்துக் கொண்டிருந்தது கோழி அவன் பிடியிலிருந்து விடுபட்டு சரிந்து கீழே விழுந்தது.

சைக்கிளை நிறுத்திவிட்டு இறங்கி கோழியைத் தேடினார்கள். தன் கறுத்தக் கோழி கைக்கோ, காலுக்கோ தட்டுப்படவில்லை.

அவன் கையில் மோதிய அந்தத் தூண் சற்று சரிய பக்கத்திலுள்ள மற்ற தூணுக்கு முட்டுக்கொடுப்பது போல அந்த இரு தூண்களுக்குமிடையுள்ள இடைவெளியால் கோழி உள்ளே போய் இருக்குமா?

முள்கம்பியின் உள்ளே பெரியபற்றை தெரிந்தது.

உள்ளே கைபோடுமளவிற்கு தேடியாயிற்று தட்டுப்படவில்லை.

“ஏன் அந்த கோழியின் செட்டையை முறிக்காமல் விட்டாய்” என்று கோபித்தான் ஹரன்.

“நீதானே அவசரப்படுத்தினாய்?” என்று பதிலுக்கு கேட்டான் அபி உள்ளுக்குள்ளே இறங்கிப் பார்க்க முடியுமோ எண்டு பார்.

என்னண்டு இறங்கியது. தூண் எல்லாத்திலையும் கூட முட்கம்பி சுத்தி இருக்கிறாங்கள். தெரியாத இடமும் கூட என்றான் ஹரன்.

“சரி விடு இருக்கிற கோழி எங்களுக்குப் போதும். நல்ல கொழுத்த கோழியள். மற்றதை நாளைக்கு விடிய வந்து பாப்பம்.

நாளைக்கு விடிய எங்களுக்கு என்னத்துக்குகோழி? என எரிச்சலப்பட்டான். ஹரன்

அன்றிரவு குடித்து விட்டு கோழி உரித்துச் சமைத்து வயிறாற உண்டு விட்ட நிம்மதியாக நித்திரைக்குப் போனார்கள் நண்பர்கள்.

ஆனால் ஹரனால் நண்பர்களின் மனநிறைவில் பங்கு பெற முடியவில்லை தன்னால் கை நழுவ விடப்பட்ட இரு கோழிகளைப் பற்றியே நினைத்துக் கொண்டிருந்தார்.

அவனுக்கு அன்றிரவு கோழிக்கறி சாப்பிட்டது மாதிரியே இருக்கவில்லை.

தரிசனம்

வடமராட்சி வடக்கு

பிரதேச செயலக வெளியீடு

2012.

தீட்ச

மர நிழல்களில் வகுப்புக்கள் நடந்து கொண்டிருந்தன.

பாடசாலைக் கட்டிடம் என்று சொல்வதற்காய் எஞ்சியிருந்த மேல் பகுதி சிதைந்த அந்த சுவரின் ஓரமாக அது தந்த நிழலில், மேசை போட்டு, உட்கார்ந்திருந்தார் அதிபர்.

அவ்வப்பொழுது சுழன்றடிக்கும் காற்றிலே மேசையிலுள்ள கோப்புகள் பறக்கா வண்ணம். பெரிய கற்கள் அவற்றின் மீது வைக்கப்பட்டிருந்தன.

சற்று முன் தான், சுதர்சினி வந்து கையெழுத்து போடும் வரை காத்திருந்துவிட்டு, ஆசிரியர்களின் வரவுப் பதிவேட்டை, சிவப்புக் கோடிழுத்து முடியிருந்தார்.

தாமதமாக வந்ததினால் சுதர்சினி சற்று எரிச்சலும் பரபரப்பும் அடைந்திருந்தாள். மணி பத்துக்கு மேலாகி விட்டது, வழக்கம் போல காய்ந்த, வாடிய முகங்களோடு வந்திருக்கும் இச்சிறுவர்களிடம் அனுசரணையாகப் பேசி அவர்களை பாடங்களில் மனம் வைக்கச் செய்ய இன்று அவளால் முடியுமோ தெரியவில்லை.

அதிகாலை நேரம் யாழ்ப்பாண பஸ் ஸ்ராண்டில் இருந்து, அவர்களை எல்லோரும் ஆசிரியர்கள், வன்னிப் பெருநிலத்திற்கு ஏற்றிச் செல்ல வந்த பஸ்ஸில் ஏதோ கோளாறு என்று டிரைவர் கண்டுபிடித்தான். அந்த பஸ்ஸை திரும்ப பஸ் டிப்போவிற்கு கொண்டு போய் விட்டு விட்டு மாற்று பஸ் எடுத்துவர நேரமாகிவிட்டது.

வந்தது. பழைய பஸ் கடா முடா சத்தத்துடன் குண்டும் குழியுமான பாதையில் தூக்கி போட்டு, போட்டு..

சற்று தள்ளியிருந்த மர நிழலில் ஏதோ சலசலப்பு.

அந்த வகுப்பு ரீச்சர் மனோகரி மிஸ் ஒரு மாணவனின் அருகில் வந்து நின்று சமாதான்படுத்த முயன்று கொண்டிருந்தாள்.

அந்த மாணவன் புத்தகப் பையைத் தூக்கி எறிந்து விட்டு விருட் என்று எழுந்து நின்றான்.

தீர்க்கமான பார்வையுடன் ஏதேதோ சொல்லிக்கொண்டு அங்குமிங்குமாக நடக்கத் தொடங்கினான்.

மனோகரி மிஸ் அவனருகில் செல்ல முற்பட்டாள் அவன் ஓடத் தொடங்கினான். சுதர்சினி கடக்கையில் அவன் ஓடிக் கொண்டு சொல்வது தெளிவாய்க் கேட்டது,

‘அங்கை என்னவோ பறக்குது என்ன எண்டு பாருங்கோ’

மனோகரி மிஸ் கண் கலங்க அவனையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள். அவளின் வகுப்பு குழம்பிப் போய் இருந்தது.

அதிபர் இருக்கையை விட்டெழுந்து மெதுவாக அவர்களை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தார்.

அதில் பயணம் செய்பவர்கள் யாழ்ப்பாண குடாநாட்டின் பல் வேறு ஊர்களைச் சேர்ந்தவர்கள். நாளும் வன்னிப் பெருநிலப்பரப்பிற்குப் போய் படிப்பித்துக் கொடுத்து விட்டு உடனேயே திரும்ப வேண்டியவர்கள். முன்பு போர் தொடங்குவதற்கு முன்னர் அவர்கள் ஆசிரியப் பணி ஏற்று வன்னிக்குப் போய் அங்கேயே தங்கியிருந்து படிப்பித்தார்கள்.

இப்போது அவர்களுக்கு அங்கு தங்கியிருந்து படிப்பு சொல்லிக் கொடுக்க ஒரு வசதியுமில்லை.

மீள் குடியேற்றம் என்ற பெயரில் அங்கு கொண்டு வந்து விடப்பட்ட அப்பகுதி மக்களே வெறும் கட்டாந் தரையிலும் தரப்பாளர் மேய்ந்த கூடாரங்களிலும் பற்றைகளோடும் பாம்புகளோடும் வாழும் பொழுது இந்த ஆசிரியர்கள் அங்கு தங்க எங்கே இடம் தேட முடியும்? ஒவ்வொரு நாளும் வந்து போவதே விதியாகி விட்டது. போக நாலு மணித்தியாலங்கள். வர நாலு மணித்தியாலங்கள்.

காலை ஆறு மணிக்கு யாழ்ப்பாண பஸ் ஸ்ராண்டிலிருந்து ஆசிரியர்களுக்கான அந்த பஸ் புறப்பட்டால் பத்துமணியாகி விடும் சுதர்சினியின் பள்ளிக்கூடமிருக்கும் பூநகரிக்கு வரும் பொழுது பிறகு பாடசாலை விட்டு பிற்பகல் இரண்டு மணிக்கு இந்த பஸ்ஸிற்காக காத்திருந்தால் மற்ற பகுதி ஆசிரியர்களையும் ஏற்றிக் கொண்டு புழுதியில் குளித்தவாறு பஸ் வரும். அதிலேறினால் ஆறரை, ஏழு ஆகி விடும் வீடு வந்து சேர, நன்கு இருட்டி விடும்.

இவர்களும் போர் வெடித்த பொழுது வன்னிப் பிரதேசத்தை விட்டு வெளியேற முடியாது. தடுக்கப்பட்டு அப்பகுதி மக்களோடு சேர்ந்து அல்லற்பட்டவர்கள் தான் போர் அரசுகள் துரத்தத் துரத்த அங்குமிங்குமோடி அகோரங்களைக் கண்டு பரிதவித்து உற்ற உறவுகளின் இழைப்புகளைச் சகித்து கடைசியில் இராணுவத்தினரிடம் வந்து அவர்களால் முட்கம்பி வேலி முகாமுக்குள் அடைக்கப்பட்டு நசிந்து, கடைசியில் யாழ்ப்பாணத்தவரென்று சொந்த ஊர்களில் கொண்டு வந்து விடப்பட்டு பக்கத்து பள்ளிக் கூடங்களில் தற்காலிக ஆசிரியஇணைப்பு கிடைத்து சற்று ஆசுவாசப்படுவதற்குள் மீள

வன்னிக்குப் போய் ஆசிரியப் பணியைத் தொடருமாறு உத்தரவு வந்து விட்டதை அடுத்து, வேறு வழியின்றி இந்த பஸ் பிரயாணம்.

தம்பி தான் அதிகாலைப் பொழுதில் தன் மோட்டார் சைக்கிளில் அவளை யாழ் பஸ்ராண்டிற்குக் கொண்டு வந்து விடுகிறான் பின் திரும்பி வர இருட்டிவிட்டால் அவளை அழைத்துச் செல்ல, பிறகும் பஸ் ஸ்ராண்டில் காத்து நிற்பான்.

அம்மா தான் பிள்ளைகளைக் கவனித்துக் கொள்கிறாள். அவர்களைக் குளிக்க வைத்து உணவு கொடுத்து பள்ளிக் கூடம் அனுப்புகிறாள் பிறகு சின்னவளை வெளிக்கிடுவித்து பக்கத்து நேஸரிக்கு கூட்டிச் செல்கிறாள். பிறகு அழைத்தும் வருகிறாள். அக்க மட்டுமென்ன, அதிகாலை எழுந்து அவளுக்குச் சாப்பிடவும், மதியத்திற்கு கட்டி எடுத்துச் செல்லவுமென உணவு தயாரிக்கிறாள். சாப்பாட்டுப் பார்சலையும் தண்ணீர்ப் போத்தலையும் அவளின் கூடைக்குள் எடுத்து வைப்பதும் அவள் தான்.

இவர்கள் இல்லாவிட்டால் இந்த அன்பும் அரவணைப்பும் இல்லாவிட்டால் முட்கம்பி முகாமிலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டு வீட்டிற்கு வந்து விழுந்து கிடந்த பொழுது தொட்டதற்கொல்லாம் ஏதோ கண்ணீர் சுரப்பி திறந்து கொண்டு விட்டது போல அழகை அழகையாக வந்த பொழுது அவளும் மூன்று பிள்ளைகளும் நிரகதியாய்...

கண்களை மூடினால் ஷெல் வீச்சில் பாதியாய் பிளந்து போயிருந்த கணவனின் உடல்தான் கண் முன்றிற்கும். அப்பொழுது பின்தொடரும் ஷெல் வீச்சிற்குள் கணவனின் உடலை அப்படியே போட்டு விட்டு குழந்தைகளை இழுத்துக் கொண்டு ஓடியது ரம்பமாய் மனத்தை அறுக்கும். புதுமாத்தளனில் பதுங்கு குழிக்குள் பயந்த கொண்டிருந்த பிள்ளைகளை இரு புறமும் அணைத்தவாறு வெளியே வந்து வீழும் அகோர ஷெல் வீச்சுகளைக் கேட்டு, கண் மூடாதிருந்தது நினைவுக்கு வரும்.

ஓடிய இடங்களில் எல்லாம் பதுங்கு குழிகளே வாழ்விடங்களாக அமைந்த பொழுது பசி பசி எனத் துடித்த பிள்ளைகளைப் பார்க்கப் பொறுக்காதுதான் அவள் கண்வன் கஞ்சி தேடி வெளியே போனார். இதை நினைக்க நினைக்க அவளுக்கு தாங்க முடியாததாக இருக்கும். அன்று அவர் வெளியே போகதிருந்திருந்தால் என்ற இந்த பரிதவிப்பே இறுதியில் மிஞ்சும்.

மனத்தின் ரணங்கள் இப்பொழுது சற்று ஆறித்தான் விட்டிருந்தன. அதிகாலைப் பரபரப்பு, நீண்ட பஸ் பிரயாணம். பள்ளிக்கூடம், பிள்ளைகள், வீடு திரும்பும் பொழுது கூடவே வரும் அசதி. இவை வேறு நினைவுகளை மேலோங்க விடாமல் அடக்குகின்றன.

பஸ் பளையைக் கடந்து கொண்டிருந்தது. சுதர்சினி சாய்ந்திருந்த முதுகை நிமிர்த்தி வெளியே பார்த்தாள் போன சனிக்கிழமை முதல் தான் முட்கம்பி முகாம்களுக்குள்ளிருந்த அப்பகுதியைச் சேர்ந்த மக்களை கொண்டு வந்து மீள்க் குடியேற்றப் போவதாக அறிவித்திருந்தார்கள்.

அப்படி ஒன்றும் பெரிதாக சனநடமாட்டம் தெரியவில்லை. ஒரு சிலரே தெரிந்தனர்.

சந்தைக் கட்டிடம் அதே ஓட்டைகளோடும் சிதைவுகளோடும் அப்படியே வெளித்துப் போய் கிடந்தது.

சுற்றி வர மட்டும் பற்றைகள் அகற்றப்பட்ட நிலையில் நடுவே சில குடிசைகள் தெரிந்தன. நடுவே மூங்கில் தடி நாட்டி மேலே தறப்பாளை வீசி எறிந்து இருபுறமும் சில ஓலைக் குடிசைகளும் தெரிந்தன. சிலர் கிடுகு பின்னிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

சந்தையைத் தாண்டியதும் மீண்டும் பற்றைகளும் புதர்களும் உருண்டு உருண்டு வந்தன.

காய்ந்து, சோடை பற்றிய போய் பரிதாபமாய் நிற்கும் தென்னை மரங்கள்...

ஆணையிறவு வந்துவிட்டது. யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டையும் வன்னிப் பெருநிலத்தையும் இணைக்கும் நீண்ட மண் வழிப்பாதை. இரு புறமும் கடல். இதனைக் கடக்கையில் எத்தனை உயிர்கள் இவ்விடத்தில் களப்பலியாகியிருக்குமென்ற நினைவு வரும். இரு தரப்படும் மாறி மாறி வெற்றியும் தோல்வியும் கண்ட இடமிது.

வட்டவடிவாய் அதன் முகப்பில் அந்த கருங்கற்களினாலான, மேலே கூம்பு போன்ற நீண்ட கட்டிடம். அது ஒரு நினைவுச் சின்னம் என்று இன்று பஸ்ஸில் போய்க் கொண்டிருந்தவர்கள். எல்லோருக்கும் தெரிந்திருந்தது. அந்த இடத்தில் உயிர் நீத்த தூற்றுக்கணக்கான அரச படையினருக்கான நினைவுச் சின்னம் ஒரு பாதுகாப்பு அதியுயர் அதிகாரி வந்து இதை அண்மையில் தான் திறந்து வைத்திருந்தார்

முன்பு, அது கட்டப்பட்டு கொண்டிருந்த வேளை அதைக் கடக்கையில் பஸ்ஸிற்குள் கழி கண்டவாறு கதையாடல்கள் நடக்கும்.

“பாருங்கோ புத்தகோயில் கட்டுறாங்கள்”

இனி யாழ்ப்பாணத்திற்குள்ளேயும் கட்டுவங்கள்.

“இப்பவே வந்திட்டாங்களே! கந்தரோடைக்குப் போய்ப் பாருங்கோ எல்லா இடத்திலேயும் சின்ன சின்ன புத்த கோயில்கள். பெயர்ப் பலகையில் எல்லாம் சிங்களத்தில் என்னவோ எழுதியிருக்கு.

இப்படியான கதையாடல்கள் இன்று இல்லா விட்டாலும் எல்லோரும் தீர்க்கமாக, அந்த நினைவுச் சின்னத்தைப் பார்த்து கொண்டு வந்தார்கள்.

பரந்தன் சந்தி வந்து விட்டது. வெள்ளைவெளேரென சிறிய புத்தம் புதியகோயில் உள்ளே புத்தர் அமர்ந்திருந்தார் அருகே சிறிய கடைகள்

பஸ் மேற்குப் புறமாகத் திரும்பியது. பூநகரி செல்ல பஸ்ஸிற்குக் காத்திருக்கும் சிலர் தெரிந்தனர் கால்கள் ஊனமான ஒருவர் தன் ஊன்றுகோலை தரையில் வைத்து விட்டு ஒரு கல்லின் மேல் அமர்ந்திருந்தார் இவர்களுக்கெல்லாம் எப்பொழுது பஸ் கிடைக்குமோ எப்பொழுது ஊர் போய் சேர்வார்களோ என்று நினைத்துக் கொண்டாள் சுதர்சினி. இவர்களின் டிறைவர் இந்த சனங்களை ஏற்றிக் கொண்டு போகமாட்டான்.

ஒரு பெரிய பள்ளத்தில் பஸ் இறங்கி ஏறியது அவளின் உடம்பைத் தூக்கிப் போட்டது.

‘சானிடரி நைப்கினில்’ திரவமாய் இறங்குவதை உணர்ந்தாள் இப்பொழுது ஒரு புதிய பயம் பிடித்துக்கொண்டு விட்டது. இந்த குலுக்கல் பாதையில் போய் திரும்பும் வரை.. மாலை ஆறு மணிக்கு வீடு போய் சேரும் வரை தாக்குப் பிடிக்குமா இந்த “சானிடரி நைப்கின்கள்? முன்றாம் நாள் தானே என்று புறப்பட்டு வந்தது. பிழையாய்போய்விடுமோ?

இயல்பாகவே வருவது தெரியாமல் வந்து போகிற நாட்கள் தான் இவை. ஆனால் போன முறை அப்படியிருக்கவில்லை. முந்த நாள் அதிகாலை அம்மா சொன்னாள் ‘இதனோடை என்னண்டு இவ்வளவு தூரம் போகப்போகிறாய்? பஸ் குலுங்கு எடுத்துப் போடும் போன முறையும் வயிறு நோகிறது. எண்டு கஷ்டப்பட்டன, பேசாம ரெண்டு நாள் லீவு போடு பிள்ளை, அப்படியே பிறிள்ளிப்பலுக்கு இரண்டு நாள் லீவு கேட்டு எஸ்.எம்.எஸ் அனுப்பினான்.

இன்று புறப்படும் பொழுது பரவாயில்லை மாதிரித் தானிருந்தது. அதோடு நாளை வியாழக்கிழமை போயா விடுமுறை வீட்டில் தங்கி ஆற அமர குளித்து தோய்ந்து படுத்தறங்கி ஓய்வு எடுக்க பட்ட அலுப்பெல்லாம் போய் விடும். என்று நினைத்துத் தான் புறப்பட்டு வந்தாள்.

பஸ் இன்னொரு பள்ளத்தைக் கடந்து சென்றது. அடிவயிறு குலங்கி அதிர்ந்தது. இன்னொரு முறை 'சானிடரி ரைப்கின்களும் அவற்றின் மேல் இறங்கிய திரவமும் இருப்பை உணர்த்தின.

எழுந்து நின்று விடலாமோ என்று சுதர்சினி யோசித்தாள் எழுந்து நின்றால் அடி வயிறு நேரடியாகத் தாக்கப்படுவதைத் தவிர்க்கலாம்.

பின்னால் ஏதோ விரல் படுவது போல உணர்ந்து தவபாலன் திரும்பிப் பார்த்தான். சுதர்சினி அவனின் முதுகுச் சீற்றின் பின் கம்பி வளைவைப் பிடித்தபடி எழுந்து நின்று கொண்டிருந்தான்.

ஏன் ரீச்சர்? எழும்பி நிக்கிறீங்கள்? லேசான பதட்டத்துடன் அவன் கேட்டான்.

'ஒண்டுமில்லை. கால் எல்லாம் விறைச்சுப் போச்சு, ஓரேயடியாய் இருந்து அது தான் கொஞ்ச நேரம் எழும்பி நிக்கலாமெண்டு'

'வடிவா பிடிச்சுக்கொண்டு நில்லுங்கோ' என்று சொல்லி விட்டு, தலையைத் திரும்பிக் கொண்டான்.

'கடா முடா சப்தத்துடன் புழுதியை கிளப்பிக் கொண்டு பஸ் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. அது குஞ்சுப் பரந்தனைத் தாண்டியதும் ஒரே வெட்ட வெளிகளும் உவர் காடுகளும் தான் வந்தன.

பச்சைப்பசேலென நீண்டு நெடிய வயல்களும் இடையிடையே கூடல்களுக்கிடையே தெரியும் வீடுகளுமாய் செழித்துக் கிடந்த பூமி இன்று இப்படி இருக்கிறது, வெட்ட வெளி எங்கும் வெற்று துப்பாக்கி ரவைக் கூடுகளும் ஷெல் பெட்டிகளும் சிதறுண்டு...

கண்ணுக்குத் தெரிந்த உயர்ந்த மண்மேடுகளினெல்லாம் சிறு சிறு இராணுவ முகாம்கள்

அவற்றையே பார்த்துக் கொண்டு வந்தவளின் எண்ணத்தில் அப்பகுதியில் நடந்த கடும்போர் வந்தது. கிளிநொச்சி நகரைத் தக்க வைக்க அல்லது பிடிக்க என நடந்த கடும் போர் அது பெரிய மண் தடுப்பு அரண்கள் எதிர்திசைகளிலிருந்து வந்து விழும்

கடும் ஷெல் அடிகள். நடுவே தப்பிக்க வழி தெரியாது அல்லாடி அவதியுறும் மக்கள்.

முல்லைத்தீவுக் கடற்கரையில், இவ்வாறு அவதிப்படும் மக்கள் அக்கம் பக்கம் பார்த்து போராளிகளின் கண்காணிப்பிலிருந்து விலகி ஒரு படகில் ஏறிமறுகரைக்கு தப்பிக்க முயல்கின்றனர். படகு பாதி தூரம் போவதற்கிடையில் பின்னாலிருந்து சூட்டுச் சப்தங்கள் அவன் மனைவி கலா முதுகில் குண்டு பட்டு துள்ளித்துடித்து கடலிற்குள் சரிந்து விழுகிறாள். அம்மா எனக் கதறும் மகனை ஒரு கையால் அணைத்து பிடித்தபடி அவன் குனிந்து அவளை எட்டிப் பிடிக்க முயல்கிறான் விடுங்கோ ஐயா விடுங்கோ படகோட்டி அசுர வேகத்தில் படகை செலுத்தியபடி கத்துகின்றான். எங்க எல்லோருக்கும் சூடு வாங்கிக் குடுக்கப் போறியளே? அவளின் உடல் எட்டி எட்டிப் போகிறது. யாரோ அவள் தோளை தொட்டு எழும்புகிறார்கள். இப்படி எத்தனையே சகிக்கிறம் நாங்க”

அவள் ஏற்கெனவே பலமாக நொந்து போயிருந்தவள். அவர்களின் அருமை மகள் தாரினியை ஷெல் வீச்சுக்குப் பலி கொடுத்தவள். இருக்கும் ஒரே மகளை எப்படியாவது காப்பாற்ற வேண்டும். என்பதற்காக மேற்கொண்டது தான் இந்தப் படகுப் பயணம். அது அவளையே இப்படி பயங்கரமாக பலி எடுத்து விட்டது.

இப்படி போரிடும் இரு தரப்பாரும் போட்டி போட்டுக் கொண்டு பலி எடுக்க, அவன் குடும்பம் என்ன பாவம் செய்தது? நினைக்க நினைக்க குமுறிக் கொண்டு வரும் இன்று வரை.

தன் ஒரே மகனை நினைக்க நினைக்க ஆற்றாமையும் ஒன்றும் செய்ய இயலாத பரிதவிப்புமே மிஞ்சுகின்றன. அக்கா அக்கா என்று தன் தமக்கையின் மீது வெகு பிடிப்பாக இருந்தவன் அவள் உடல் ஷெல் பட்டு துண்டம் துண்டமாகசிதறி இருப்பதைக் கண்டவன் அவளை அன்புப் பிடிக்குள் வைத்திருந்த அவன் தாயின் உடல் நடுக்கடலில் மூழ்கி மூழ்கி எழுந்து விலகிச் செல்வதைக் கண்டவன் அந்த பிஞ்சு மனம் இவற்றை எல்லாம் எவ்வாறு தாங்கிக் கொள்ளும்?

அவனோடு அதிக நேரம் செல்வழிக்க வேண்டும். அவனை புதுப்புது இடங்களுக்கு கூட்டிச் செல்ல வேண்டும். முக்கியமாய் கொழும்பிற்கு கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் பழைய நினைவுகளிலிருந்து அவனை விடுவிக்க வேண்டும் ஆனால் ஒன்றுக்குமே முடியவில்லை யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டிலிருந்து வன்னிக்கு வந்து திரும்புவதிலேயே நாள் எல்லாம் ஓடிப்போகிறது.

பேய் அடித்த குஞ்சுகளாக இராணுவக் கட:டுப்பாட்டு பகுதிக்கு வந்தது, அங்கு தீவிர சோதனைக்கு உட்படுத்தப்பட்டது. பஸ்ஸில் ஏற்றி வவுனியா அகதி முகாமிற்கு கொண்டு செல்லப்பட்டது எல்லாமே சுயநினைவு அற்ற நிலையில் நடந்தது போலிருந்து. சுற்றி வர முட்கம்பி அடிக்கப்பட்டு அந்த முகாமிற்குள் தான் எத்தனை பரிதவிப்புக் கதைகள் உறவுகளின் இழப்புகளைக் சுமக்காத குடும்பங்களே அங்கு இல்லை என்பதுபோல.

ஒருவாறு விடுவிக்கப்பட்டு யாழ்ப்பாணத்துக்கு சொந்த கிராமத்திற்கு திரும்பினாலும் மனைவிக்கு சீதனமாகக் கொடுத்த வீட்டில் தங்க முடியவில்லை. அங்கு மனைவியின் தங்கை குடும்பமும் தாயுமிருந்தார்கள். மனைவி இல்லாமல் அங்கு தங்குவது உசிதமாகப்படவில்லை.

தாய் வீட்டோடு தங்கி விட்டான் ஆனாலும் மகனை தன்னோடு கூட வைத்திருக்க முடியவில்லை. அவனின் அம்மாவிற்கு வயதாகி விட்டது. அவளால் பேரன் மீது கவனமெடுக்க முடியவில்லை அதிகாலை ஐந்தரைக்கு பஸ்ஸிற்குப் புறப்பட்டு இருட்டுபடும் நேரம் வீட்டு திரும்பும் அவனால் மகனோடு, அதிக நேரம் செலவிடமுடியவில்லை.

பேசாமல் மகனை தன் மைத்துனி வீட்டோடு கொண்டு போய் விட்டு விட்டான். அங்கு அவனை நன்றாகத்தான் பார்த்துக்கொள்கிறார்கள்.

ஆனால் அவனால் தான் முடியவில்லை. மகனுக்கு பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கவேண்டும் அவனோடு பக்கத்தில் படுத்திருந்து கதை சொல்லி தூங்க வைத்து வெளியிடங்களுக்கு அழைத்துக் கொண்டு போய், மெல்ல மெல்ல அவனின் பழைய நினைவுகளைத் துடைத்து... எல்லாமே செய்ய வேண்டுமென தவபாலன் விரும்பினான்.

இந்த பள்ளி விடுமுறைக்கு எப்படியாவது தலையை அடகு வைத்தாவது மகளை கொழும்பிற்கு கூட்டிப் போக வேண்டும். புதிய இடங்களை அவனுக்குக் காட்ட வேண்டும் ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு இடமாக, மியூஸியம், மிருகக்காட்சி சாலை, கோல்பேஸ் கடற்கரை என்று காட்டி பழைய நினைவுகள் அவன் மனதில் ஓட்டவிடாதபடி செய்ய வேண்டும். நல்ல கெட்டிக்கார டொக்டர்களின் ஆலோசனையைப் பெற வேண்டும். கட்டாயம் செய்ய வேண்டும்.

அவனின் சங்கற்பங்களும் தீர்மானங்களுக்குமிடையே பஸ் பூநகரிக்கு வந்துவிட்டது.

பஸ் சந்தியை அடையும் முன்பே ஒரு திருப்பத்தில் சற்று தயங்கிய பொழுது அவன் விருட்டென்று கீழே இறங்கிக் கொண்டான். அவனின் பள்ளிக்கூடம் உள் பகுதிக்குள் சற்று தொலைவில் இருக்கிறது. அந்த பகுதிக்கு பஸ் கிடையாது. நடக்கத் தான் வேண்டும்.

சுதர்சினி பள்ளிக்கூடம் விட்ட பிறகு வழமையாக பஸ் வந்து நிற்குமிடத்துக்கு வந்தாள். அவளின் கூடவே வந்து பஸ் ஏறும் இந்து ரீச்சர் இன்று வரவில்லை. தனிமையில் நிற்க ஒரு மாதிரியாக இருந்தது.

குறுக்கும் மறுக்குமாய் திரிந்த மாணவர்கள் போய்விட்டார்கள் வெய்யில் வீசியது, 'சானிடரி ரைப்கின் கூட ஈரப்பிசுக்கை உணர்த்தவில்லை.

அவள் நின்ற இடத்துக்குப் பக்கத்தான் ஒரு ஒழுங்கை போனது அந்த ஒழுங்கையிலுள்ள ஒரு வீட்டில் தான் போருக்கு முன் அவர்கள் குடித்தனம் நடத்தினர் எவ்வளவு நிம்மதியான நாட்கள். அவை.

இரண்டு மணிக்கு முன்னதாகவே அதே பள்ளிக்கூடத்தில் படித்த முத்த இரு பிள்ளைகளையும் அழைத்து கொண்டு வீடு திரும்பினால் பக்கத்து வீட்டிலிருந்து சின்னவனும் வந்து விடுவான். எல்லோரும் ஒன்றாக இருந்து சாப்பிட்டு ஒரு குட்டித்தாக்கம் போட்டெழுந்து பின்னேரத்திற்கென ஏதாவது பலகாரம் செய்து, தேநீர் தயாரிக்கும் வேளை கணவனின் மோட்டார் சைக்கிள் சத்தம் கேட்கும்.

சற்று ஆறியிருந்தபின் மாலை நேரங்களில் நண்பர்கள் உறவினர்கள் வீடுகளுக்கு விஸிட் அடித்து சனிக்கிழமைகளில் முல்லைத்தீவிற்கோ கிளிநொச்சிக்கோ ஷாப்பிங் சென்று,

இப்பொழுது அவள் மட்டுமல்ல எல்லோரும் தான் எத்தனை அவலங்களைச் சந்தித்தாயிற்று. அவள் வகுப்பு நேரத்தில் எழுந்து ஓடிய அந்த மாணவனை நினைத்துக் கொண்டாள். எத்தனையோ குடும்பங்களில் எத்தனையோ விதமாக இந்த அவலங்களின் நீட்சி தொடர்கிறதோ..

தாரத்தில் தவபாலன் மாஸ்டர் வருவது தெரிந்தது. அவன் அனேகமாக இந்த இடத்தில் வந்து தான் பஸ் ஏறுகிறான். அந்த வருகை அவளை சற்று ஆசுவாசப்படுத்தியது.

'என்ன ரீச்சர் முகமெல்லாம் ஒரு மாதிரி இருக்கு?' என்று கேட்டபடி அருகில் வந்து நின்றான். தவபாலன்.

அவனுக்கு வகுப்பில் நடந்ததை சொல்ல வேண்டும் போலிந்தது அவளுக்கு இல்லை. மாஸ்டர் இண்டைக்கு வகுப்புகள் நடந்து கொண்டிருக்கை ஒரு பொடியன் - ஐந்தாம் ஆண்டு படிக்கிறவன் புத்தகப்பையைத் தூக்கி வைத்து எழுந்து அப்பிடியும் இப்பிடியுமாக.. நடக்கத் தொடங்கி விட்டான். ரீச்சர் அவனைச் சமாதானப்படுத்தப் பார்த்தா.. அவன் 'என்னவோ பறக்குது. பறக்குது..' எண்டு கத்திக் கொண்டு ஓடத்தொடங்கி விட்டான்..

பிறகு பிரின்ஸிப்பல் தான் எழும்பி அவனுக்குப் பின்னாலை போனார். அவருக்கு கொஞ்சம் சைக்கோலஜி தெரியும் ஏதோ அவனுக்கு ஏற்ற மாதிரி கதைச்சு அவனைக் கூட்டி கொண்டு வந்தார்.

ஏன் இப்பிடி நடந்தான் எண்டு அவருக்கு தெரிஞ்சிருக்கும்.”

ஓம் சண்டை நாள்களில் கஞ்சி வாங்க எண்டு லொறிக்கு முன்னாலை வந்து நிண்ட சனங்களுக்கு, இவன்ரை தகப்பன் லொறியில் ஏறி நிண்டு கஞ்சி வார்த்துக் கொண்டிருந்தாராம். அப்ப ஷெல் அடியில் அவற்றை கழுத்து தெறிச்சுப் போச்சாம். கஞ்சி வரும் வரை காத்திருந்த இவன்ரை தாயும் இவனும் எதோ பறிக்கிறதைப் பார்த்தாங்களாம். “என்ன பறக்குது பார்” எண்டு சொல்லி பார்த்தார்களாம். ‘என்ன பறக்குது பார்’ எண்டு சொல்லி பார்த்தார்களாம், பிறகு தான் தெரிஞ்சு தாம் அது அவன்ரை தகப்பன்ரை தலை எண்டு என்ன கொடூரம் பாருங்கோ - அதிலிருந்து அவன் சில நேரங்களில் இப்படித்தான் கத்திக் கொண்டு ஓடுவானாம்.

தவபாலன் பேசாமல் நின்றான். முகம் வெறிகொண்டு போவதை அவள் பார்த்து விடக் கூடாதென முதுகைக் காட்டி திரும்பி நின்று கொண்டான். ‘என்ரை மகனும் இப்படித்தான் சில நேரங்களில் நடக்கிறான். அவன் குரல் உடைந்து தளுதளுத்து வெளி வந்தது.

புழுச்சம்

அரிசிமா, உழுத்தம்மாக் கலவைக்குள் பெருஞ்சிரகத் தூளைக் கொட்டிச் சேர்க்கும் மணம் எழுந்து பரவியது.

சுளகையும் மாவைகளையும் கொண்டு வந்து கீழ் பரப்பி வைத்த நாகுவைப் பார்த்து நிமிர்ந்தாள் கனகம்.

“ஐம்பத்தஞ்சம் பன்ரெண்டும்... அறுபத்தேழு... ஒற்றை விழவேண்டாம். இன்னுமொரு சுண்டு அரிசி மா போடு..”

“ஊருக்கெல்லாம் குடுக்கிறதெண்டா இது காணுமோ?”

“ஓ! காணும், காணும் முறுக வறுத்த அரிசி மா, நல்லா பொலியும் பிறகு பாத்துபத்தாதெண்டா கொஞ்ச கோதுமைச்சிப்பியை கூடத் தட்டிப் போடுவோம்.”

சனங்களுக்கென்ன, வெளிநாட்டிலிருந்து வந்த காசு தானே என்று இவன் பொடியனைக் கொண்டு நல்லாச் செலவழிக்கப் பார்க்கிறார்கள் வெளி நாட்டுக்காசென்றால் போல் இது என்ன வாதை வருத்தமில்லாமல் வந்ததா? வேகாத வெய்யிலுள் பாலைவனத்தில் நின்று அவன் உழைத்து வந்த காசு.

அவனுக்கும் தான் தங்கைக்காரியின் கலியாணத்தைச் சிறப்பாக செய்யவேணுமென்று ஆசை. ஆனால் எதுக்கு எவ்வளவு செலவழிக்க வேணுமென்று தெரியவில்லை, எல்லாவற்றுக்கும் அக்கா அக்கா என்று தன்னிடம் தான் ஓடி வருகிறான்

“சுகிர்தம்! தண்ணிப்பானை கொதிச்சுதோ எண்டு பார்த்து எடுத்துவா” பக்கத்தில் நின்ற ஒருத்தியிடம் கனகம் சொன்னாள் மாக் கலவைக்குள் வட்டம் போட்ட விரல்களுடன் குசினியின் வெளித் தாழ்வாரத்தில் தகட்டில் மண் பரவி மூன்று இரும்பு அடுப்புகளைப் போடச் சொல்லியிருந்தாள் நாகு அவற்றில் இரண்டு எரிந்து கொண்டிருந்தன. இவை போதாதென்றால் முற்றத்தில் தான் கல் வைத்து அடுப்பு மூட்ட வேண்டும்.

முன்னுக்குப் போன சுகிர்தம் சொல்வது கேட்டது. “இஞ்சை பாருங்கே கண்மணி மச்சாள் இப்ப தான் வாறா”

‘என்ன மச்சாள் மாப்பிளை எடுக்கப் போறனி இப்ப தானே வாறது? என்று அவளைச் சிரித்தபடி வரவேற்றாள் நாகு,

“இல்லை மச்சாள் வீட்டிலை மதி தனிய அதுதான் தம்பி பள்ளிக்கூடத்தாலை வரட்டு மெண்டு பார்த்துக்கொண்டு நிண்டுட்டன்”

என்று கண்மணி மச்சாள் சமாதானம் கூற முற்படுகையில் முகம் எங்கும் விசிகலிப்பு.

“நான் இப்ப என்றை அண்ணாரை பிள்ளைக்கு பணியாரம் கூட அல்லோ வந்தனான். மாப்பிள்ளை கேக்க வரவில்லையே” எல்லோரும் தன்னைப் பார்க்கையில் தானும் விட்டுக்கொடுக்காமல் ஏதாவது சொல்லவேண்டும் என்பதற்காக அவள் சொன்னாள்.

அப்ப உங்களுக்கு மாப்பிள்ளை வேண்டாமே? சொல்லுங்கோ. நாங்க எல்லாம் பின்னாலை கீயூவிலை நிற்கிறம் கேட்க.”

சொன்னவள் பத்மா அவளின் மூத்த மகளுக்கு பத்து வயதுதானிருக்கும்.

எல்லாப் பெண்களும் சிரிந்தார்கள். கலியாணம் பணியாரம் கூடும் இடத்திற்குரிய கலகலப்பு இப்பொழுது கண்மணிமச்சாளோடு தான் வந்து விட்டது. போலிருந்தது.

கண்மணி மச்சாள் பக்கத்தில் பலகையை இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டு கனகத்தின் கையிலிருந்து அகப்பைக் காம்பை ‘இஞ்சை விடு நான் கிண்டுறன்’ என்று சொல்லி உரிமையோடு பறித்துக் கொண்டாள்.

“ஓ! நீங்க தானை செய்யவேணும் செய்யுங்கோ செய்யுங்கோ” என்று கனகமும் எழுந்து நின்றாள்.

சுகிர்தம் கொதி நீரை விட்டு விட்டு ஊற்ற கண்மணி மச்சாள் பிடித்திருந்த அகப்பைக் காம்பு சுற்றி சுற்றி மாவிற்குள் ஈரப்பாதை பதித்தது.

“அப்ப முறுக்கு உரலையும், அச்சுகளையும் எடுத்துக் கொண்டு வந்து தாங்கோவன் நாகம்மாக்கா முறுக்கு மாத்திரட்டின் உடனை, கிடு கிடெண்டு பிழிஞ்சு போடலாம்” என்று சொன்னாள் கனகம்.

இப்படி பணியாரம் கூட வந்து விட்டவர்களுக்கு ‘மா மணல்’ என்றும் ‘சட்டி பெட்டி’ என்றும் வீட்டிற்கும் குசினிக்கும் நடப்பதற்குள் கால் எல்லாம் உழையத் தொடங்கி விடுகிறது. பழைய பெரிய வீடு வீடும் குசினியும் புறம்பு புறம்பாக நடுவே முற்றம். இளைய ஐயாவும் இளையம்மாவும் அவர்கள் காலத்தில் நன்றாக வாழ்ந்த வீடுதான். பிறகு நொடிந்து பிள்ளைகள் காலத்தில் தான் கொஞ்சக் கஷ்டம் ஆனாலும் மூத்தவன். சமாளித்து சமாளித்து விட்டான். தன் வேலையை விட்டு விட்டு வெளிநாட்டுக்கு போய்வரத் துவக்கிய பிறகு வீட்டிற்குப் பழைய பெருமை வந்து விட்டது. போலத்தான்

வீடு நிறைய சமான் சட்டுக்கள்.

அறைக்குள் நிர்மலா, கண்ணாடியின் முன் நின்றிருந்தாள். கை மயிரைத் தடவிக் கொண்டிருந்தது.

‘நேற்று அரசு வீட்டிலிருந்து எடுப்பிச்சு முறுக்கு உரலும் அச்சுகளும் வந்தன. எங்கை வைச்சனி பிள்ளை?’

நிர்மலா திடுக்கிட்டது போலத் திரும்பினாள் முகமெல்லாம் வெட்கம் ஓடியது.

“அதோ...? வந்து அந்த ஸ்ரோற்றூம் அலுமாரிக்கை”

அவள் முகத்தில் இவ்வளவு செந்தழிப்பை இதுவரை நாகு பார்த்ததில்லை கலியாணப்பெண்.

நிர்மலா முன்னுக்கு ஸ்ரோறூமை நோக்கி நடந்தாள். பச்சையில் வெள்ளைப் பொட்டு பொட்டுப் போட வழுவழுத்த மாஸி அவளோடு நிலத்தை எல்லாம் கூட்டியது.

பேபிக்கும் இவளுக்கும் ஒருவயது மாதம் தான் வித்தியாசம் பேபி பங்குனியில் பிறந்தவள். இவள் ஆவணியிலோ புரட்டாதியிலோ..

பேபி இவ்வளவிற்கும் நெசவடித்துவிட்டு, வீட்டிற்கு வந்திருப்பாள். வந்தவுடன் தேத் தண்ணீர் போட்டு வைத்திருக்க வேண்டும். தானாகப் போட்டுக் குடிக்க மாட்டாள். போட்டிருக்கா விட்டால் முணுமுணுப்பாள். “நெசவிலையும் வேலைசெய்து போட்டு இஞ்சை வந்தும் வேலை செய்யட்டோ?”

சந்திராவும் சரசும் வீட்டில் சும்மாவா இருக்கின்றார்கள்? மூத்தவள் பழைய தையல் மிஷினை வைத்துக் கொண்டு தைக்கிறாள் மற்றவள் சமைக்கிறாள் கோழி வளர்க்கிறாள் இதெல்லாம் பேபிக்கும் தெரிந்தது தான் ஆனாலும் தனக்கு முன்னால் பிறந்து விட்டிருப்பவர்களைக் கண்டு அவள் முனகும் பொழுது விளங்கியும் விளங்காத மாதிரி வேறு என்ன செய்ய?

உரலைக் கொண்டு வந்த பொழுது கண்மணி மச்சாள் கிண்டிய மாவைத் திரணைகளாக்கி சுளகில் போட்டு அடித்துக் கொண்டிருந்தாள். நெற்றியில் வியர்வை கோத்திருந்தது.

மற்ற பக்கத்தில் பயற்றம் பணியாரம் கூட அடுக்குகள் நடந்து கொண்டிருந்தன.

முறுக்கு அச்சுகளை சுளகில் போட்டு எந்த அச்சை எடுத்து முறுக்கு உரலுக்குள் போடலாமெனப் பார்த்தாள் கனகம்

நெற்றியை முழங்கால் மூட்டுச் சேலையில் அழுத்தி வியர்வையைத் துடைத்த கண்மணி மச்சாள், ‘இந்தா’ இதைப் போடு”

என்று ஒரு மூன்று இதழ் கொண்ட அச்சை எடுத்துக் கொடுத்தாள் முக்கிளுவை இலை மாதிரி.

அவளே மாத்திரளில் ஒரு பிடி எடுத்து முறுக்கு உரலிற்குள் திணித்தும் கொடுத்தாள். கனகம் வாங்கிப் பிழிந்தாள்.

உரலில் இருந்து மா நீளக் கோடாய் வளைந்து சுளகில் ஓடியது. அதனைத் துண்டாக்க என அருணாசலம் பெண்சாதியும் மலரும் ஆளுக்கொரு அச்சை எடுத்துக்கொண்டு சுற்றி அமர்ந்தனர்.

“என்ன உன்ரை கூட்டாளியைக் காணேல்லை சொல்ல இல்லையாமே?” என்று தன் பக்கத்திலிருந்த மலரைக் கேட்டாள் அருணாசலம் பெண்சாதி.

“ஆரைக் கேக்கிறியள் கமலத்தையே?” என்றாள் மலர்.

அதற்குள் நாகு சொன்னாள் “சொன்னதுதான் கலியாண வீட்டிற்கெண்டு ஒருக்கா பலகாரம் சூட வரச் சொல்லி ஒருக்கா ரெண்டு தரமும் சொன்னதுதான் சொல்லாம விடேல்லை”.

‘அதுக்கில்லை நாகம்மாக்கா அவ்வீட்டை விட்டு அதிகம் வெளிக்கிடுறேல்லை. நகை ஒண்டுமில்லை, கொடியும் அடைவு எல்லாத்தையும் சேர்த்துக் கொண்டே எஜென்ஸிகாறனுக்குக் கட்டிப் போட்டு மகனுக்கு எப்ப கப்பலுக்கு ‘கோல்’ வருமெண்டு பார்த்துக் கொண்டிருக்கினம்.’

“இக்கணம் எஜென்ஸிக்காரன் ஏமாத்தினாலும் ஏமாத்திப் போடுவான்”

“இல்லைகப்பல் எஜென்ஸிகாறர் அப்பிடி ஏமாத்தறேல்லை நாள் செண்டாலும் காசு கட்டினவைக்கெல்லாம் கப்பல்லை இடம் எடுத்துக்குடுத்துதான் இருக்கிறாங்கள்.

“ஆனா இப்ப எல்லாம் கப்பகாறப்பொடியளை கப்பல் காறர் கெதியா திருப்பி அனுப்பிப் போடுறாங்களாம்”

“ஆனா இந்த கப்பல் கொம்பனி அப்பிடயில்லை. நல்ல கொம்பனியாம், ரெண்டு வருஷத்துக்கு வைச்சிருப்பங்களாம்.

“இந்தக் காலத்திலை ஒரு குடும்பத்துக்கு ஒருபெடியன் இருந்தாலே காணும். அவன் படிச்சா என்ன, படிக்காட்டா என்ன, வெளி நாட்டுக்கு அனுப்பி விட்டா உழைச்சுக்கொண்டு வந்திடுவான் சகோதரங்களையும் கரை சேத்துப் போடுவன்.”

பலகையிலிருந்தபடி, பயிற்றம் உருண்டைக்கு மா அளப்பதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த நாகுவிற்கு எதோ ஆற்றாமை

குபிரென்று எழுந்து நெஞ்செல்லாம் ஓடி அடைந்தது. கைக்கு எட்டும் தூரத்தில் கிடந்த விசிறியை எட்டி எடுத்து விசிறிக் கொண்டாள்.

“சீ என்னமாய் புழுங்குது”

வெட்டிய முறுக்குத் துண்டுகள் வேறொரு வட்டத்திற்குப் போயிற்று துண்டின் இரு முனைகளையும் சேர்ந்து இணைக்க சிலர் மாங்காய் மாதிரி சங்கு மாதிரி முறுக்குகள் சுளகினை நிறைந்துக் கொண்டு வந்தன.

அதையும் இதையும் தொட்டுச் செல்லும் ஊர் கதைகளும் நடு நடுவே.

இன்னும் கமலம் பற்றிய கதை முடியவில்லை.

‘கிலேட்டு’ கவரிங் நகை போட்டா வெளியே போக பயமில்லைத் தான் ஆனா அதைப் போட்டுக் கொண்டு சபை சந்திக்கு வரமுடியுமே. சனத்துக்கு எல்லாம் தெரிஞ்சிடும்.

ஓ! பிறகு மீனாட்சி வீட்டுப் பணியாரம் சுடறதிலை இவள் பாக்கியத்தைத் திரவியம் கேட்டது மாரி ஆரும் கேட்டிருங்கள்.

“திரவியமக்கா என்ன கேட்டவ? எனக்குத் தெரியாது.. .என்ன என்ன? என்று விஷயமறிய பரபரத்த ஒருத்தி குறுக்கிட்டுச் சொன்னாள்.

“உனக்குத் தெரியாதே? திரவியம் பாக்கியத்தின்ரை கொடியை பிடிச்சு பார்த்திட்டு இது என்ன கிலிறோ என்று கேட்டு விட்டிது. அது எல்லாருக்கும் தெரிஞ்சு பார்க்கியம் பாடு பாவமாப்போச்சு இந்த திரவியம் ஒரு பொல்லாதது. இப்பிடயே சபையிலை கேட்கிறது.”

பாக்கியம் ஒரு பயந்தது. பேசாம விட்டது நான் எண்டா சண்டைக்குப் போயிருப்பன்.

ஆனா இப்ப பாக்கியம் பாடும் தேவேயில்லை. அவள் புருஷன்காறன் நல்ல பிரயாசி. குடும்பத்தை நல்ல இதுக்குக் கொண்டந்திட்டான் முந்திரித் தோட்டத்தாலை நல்ல வருமானமா கிளிநொச்சியிலும் காணி வேண்டியிருக்கிறாங்கள், அண்டைக்கெண்டு சொல்லி நாலு தோடம்பழம் அனுப்பியிருந்தாள். ‘ஒவ்வொரு பழமும் இப்பிடி இப்பிடி...’ கை விரல்கள் அகல விரிந்து வட்டம் காட்டின.

“என்ன நாகம்மாக்கா பேசாம இருக்கிறீங்கள், நீங்களும் முந்திரித்தோட்டம் போடுங்கோவன். கத்திரி மிளகாயாலை கனக்க வரப்போகுதுதே?

ஓ என்றை மனிசன்தான் நல்லாச்செய்யும். அதுக்கு கொஞ்ச மேனும் குடும்பக் கவலையோ பொறுப்போ இருந்து விட்டார் என்று

நாகு ஒரு வேகத்துடன் சொல்லிக் கொண்டு விருட் என்று எழுந்து விட்டாள்.

வெளியே வந்து முற்றத்தைப் பார்க்க இறங்கி நின்று கொண்டாள். பங்குனி மாதம் மதியம் திரும்பி வெகு நேரம் சென்றும் புழுக்கம்குறையவில்லை. குசினி ஒட்டிற்கு மேலாகத் தெரிந்த வேப்ப மரத்தின் ஒரு இலை கூட அசையவில்லை.

“நாகம்மாக்கா இந்த பாணி பதமோ எண்டு பாருங்கோ” என்று அடுப்போடு நின்ற சுகிர்தம் கூப்பிடுவது கேட்டது.

உள்ளே போய் ஒரு சருவச் சட்டியில் தண்ணீர் எடுத்துக் கொண்டு அடுப்பருகே போனாள் சுகிர்தம் கையிருந்த அகப்பையை வாங்கி பாணியைச் கிளறினாள். அகப்பையை மேலே தூக்கிய பொழுது அகப்பைக்கும் சட்டிக்கும் இடையில் கம்பியாய் பாணியில் விழுந்து இழுபட்டது. அகப்பையோடு அதனை சருவச் சட்டிக்குள் போட்டு நீருக்குள் கை விட்டு தொட்டுப் பார்த்தாள்.

பார்த்த உடன் “இறக்கு, இறக்கு நல்ல பதம் விட்டா முறுகப் போகுது” என்று பரபரத்தாள்.

கொதிக்கும் பாணியை பயற்றம்மா விற்குள் ஊற்றி அவளே பயற்றம் உருண்டைகளாகப் பிடித்துப் போட பெண்கள் வட்டமொன்று அவளைச் சுற்றி அமர்ந்தது.

கொதிக்க கொதிக்க மாத்திரள்களைக் கிள்ளியெடுத்து உள்ளங் கைகளில் வைத்து முடி முடித் திறந்தார்கள்.

“சில பேர் முறுக்குக்கு பயத்தம் பணியாரத்துக்கெல்லாம் மஞ்சள் பொடி எண்டெல்லாம் சேர்க்கிறவை” .

“இந்த முறுக்குகளுக்கெல்லாம் சீனிப்பாணி போடுறதுதானை ஏலம் கறுவா எண்டு ஒண்டும் தேவையில்லை. அப்பிடி அதுகள் போடுறது எண்டாலும் ஒரு அளவுக்குப் போடவேணும். கூடிக் குறைஞ்சாலும் எல்லாம் பிழைச்சுப் போடும். அண்டைக்கும் தங்கமணி வீட்டுக் கலியாண வீட்டிலையும் பணியாரத்துக்கு ஏலம், கறுவா, மஞ்சள்தூள், வனிலா எண்டெல்லாம் போட்டிச்சினம் முறுக்குக்கு, ஆனா பிறகு எண்ணெயுக்கை போட்ட உடனை அப்பிடயே உதிந்து போய் சப்பிளிஞ்சு போச்சு”.

“அப்பிடயே? பிறகு?

“பிறகு என்ன? பிறகு என்னவோ மா எல்லாம் போட்டு சரிக்கட்டப் பார்த்திச்சினம் ஆனா முறுக்கு பிறகும் அவ்வளவு வடிவா வரேல்லை”

தட்டிலை வைக்கிற பணியாரமெல்லே?

ஓ! அதுதான் தட்டிலை கொண்டு போக அது சரவராது
எண்டு தான் கதைச்சினம்

“இதெல்லாம் மாக் குழைக்கிறவையிலை தான் இருக்கு.
ஆராம் மாக் குழைச்சது?”

“ஆரோ அவையின்றை ஆக்கள் தெக்குத் தெருவார்தான்”

“இதுக்குத்தான் வயதுக்கு முத்தவை அனுபவ முள்ளவை
குளைக்க வேணுமெண்டுறது பார் நாகம்மாக்கா குழைச்ச தந்தா
பார் என்ன வடிவா இறுகப் பிடிபடுது இந்த பயத்தம் உருண்டை
எல்லாம்”

“என்ன நாகம்மாக்காவை நல்ல புளுகிறீங்கள்?” என்று
அப்பொழுதுதான் அங்கு வந்த ஜெயா கேட்கள்.

“ஓ! எங்கட சபைக்கும் நாகம்மாக்கா வேணுமெல்லே, அது
தான்” என்று சிரித்தாள் பட்டு,

“முதல்லை நாகுதான் சபை வைக்க வேணும். எப்ப
எங்களுக்கு வைக்கப் போறாஎண்டு கேள் நாலையும் பெட்டையளா
வைச்சிருக்கிறா”

ஏன் வைக்க மாட்டாவே? கெதியா வைப்பா பாருங்கோ”

‘முறுக்கு எல்லாம் பிளிஞ்சாச்சு போலை கிடக்கு, இனி
எண்ணெய்ச் சட்டி வைக்கிற வேலையைப் பாப்பம்” என்று கொண்டே
நாகு எழுந்து விட்டாள்.

“ஆர் எண்ணெய்ச் சட்டி வைக்கிறது?”

“நாகம்மாக்கா தான் வைக்க வேணும் வேறை யார்?”

நாகு பதில் பேசாமல் இரும்புச் சட்டியைத் தூக்கிக் கொண்டு
கிணற்றடியை நோக்கி நடந்தாள்.

கழுவி கொண்டுவந்து அடுப்போடு வைத்துவிட்டு வீட்டிற்குள்
போனாள் சுவாமிப்படத்தன் முன் நெல் பரவிய நுனி வாழை
இலையில் நிறை குடம் வைத்து வெண்கலகுத்துவிளக்கின் முன்று
திரிகளை எண்ணெய்யில் தோய்த்துக் கொளுத்தினாள்.

மஞ்சள் கூரொளியில் முருகனின் படத்தைப் பார்த்து கை
கூப்பினாள் கண்கள் முடிக்க கொண்டன.

“அப்பனே! முருகா என்றை வீட்டிலை எண்ணெய்ச் சட்டி
வைக்க எப்ப விடப்போறாய்?”

சுவர் 1982

ஊழியமும் ஊதியமும்

ஆழ்ந்த நித்திரையினூடே செல்போன் அலாரம் அலறியது.

நல்ல தூக்கக் கலக்கத்திலிருந்த பிரதீபாவிற்கு தலைமாட்டில் அலறும் செல்போனை நிறுத்த கையை உயர்த்தவே விரும்பமில்லாதிருந்தது.

இப்பொழுது நாலரை மணிதானே ஆகிறது. இன்னும் ஐந்து நிமிஷத்திற்குப் படுத்திருக்கலாம் என்ற எண்ணத்தில் இமைகள் மூட நித்திரை எங்கோ இழுத்துக் கொண்டுபோயிற்று.

‘இந்த சத்தத்தில் அம்மா எழும்பி விடுவா’ என்ற எண்ணம் ஊடே தோன்ற நித்திரையை உதறி எழுந்து நின்றாள். செல்போனை அழுக்கிவிட்டு, படுத்திருந்த பாயைச் சுருட்டி வைத்து அறையை விட்டு வந்தாள். முன் விறாந்தையில் மங்கலாக எரிந்த யூ பல்ப் வெளிச்சத்தில் அண்ணா படுத்திருந்தான். அவன் தலைமாட்டில் செல்போனை வைத்துவிட்டுத் திரும்பிய பொழுது குசினிக்குள் எரிவது தெரிந்தது.

குசினிக்குள் போன பொழுது பெரியக்கா கேத்தல் கொதிநீரை சட்டியிலுள்ள மாவிற்குள் ஊற்றி, அகப்பைக் காம்பினால் கிளறிக் கொண்டிருந்தாள்.

அக்கா வெள்ளை எழும்பி தனக்காக பிட்டு அவிக்கிறாள் என்று தோன்றியதும் உண்டான நெகிழ்ச்சியுடன் நான் தேங்கா திருவட்டா அக்கா? என்று கேட்டாள்.

கையில் பற்பொடியைக் கொடுத்துக்கொண்டே கொதி தண்ணீர் இருக்கு முகம் கழுவிப்போட்டு வந்து கோப்பி ஊத்திக் குடிச்சிட்டுப் போய் வெளிக்கிடு. ஐந்தரைக்கு முதலே பஸ் ஸ்ரான்டலை நிக்கோணும் என்றாள்.

பின் விறாந்தைக் கதவைத் திறந்தபொழுது லேசான குளிர்காற்று வீசியது. வானில் இருட்டு இன்னும் கட்டுக் குலையவில்லை. பிரதீபா பின் கதவின் பின்னாலிருந்த ஸ்விட்சைப் போட்டாள். வெளிச்சவரின் லயிட் எரிந்தது.

அந்த வெளிச்சத்தில் கிணறு, பந்தல் வாளி என்று எல்லாம் தெரிந்தன. முகம் கழுவுவதற்குப் பதில் ஓரேடியாகக் குளித்து விடலாமே என்று தோன்றியது.

அறைக்குள் சென்று எடுத்துக் குளிக்கும் துண்டு. துவாய் சோப் சட்டை என்று எல்லாவற்றையுமெடுத்து வந்தாள். உடுத்துக் குளிக்கும் துணியைச் சுற்றிக் கொண்டு சட்டையைக் கழற்றிக் கொடியில் போட்டாள்.

கையில் சோப் பெட்டியுடன் பின் வாசல் கதவோரம் வந்து நின்றாள். வெளியே போக சற்று தயக்கமாக பயமாக இருந்தது.

எப்படி?

இன்று முதல் வேலைக்குப் போக போகிறவள், இனி ஒவ்வொரு நாளும் இந்த நேரத்தில் குளிக்க வேண்டியவள்- இப்படிப் பயப்பட்டால்

பெரியக்கா, குசினிக்குள் அலுவலாக இருக்கிறாள். சின்னக்கா நல்ல நித்திரை. ஒருவரும் அவளின் துணைக்கு பக்கத்தில் வந்து நிற்கமாட்டார்கள் இப்பொழுது.

அவள், எடுத்து குளிக்கும் துணியைச் சுற்றிக் கொண்டு சட்டையைக் கழற்றிக் கொடியில் போட்டாள். அந்த வேகத்தில் வெளியே வந்து கிணற்று வாளியைக் கையிலெடுத்தாள்.

கிணறு, இருட்குகை மாதிரித் தெரிந்தது. வாளி நீரைத் தொட்டதோ நீரைக் கோலியதோ ஒன்றும் தெரியவில்லை. ஆனாலும் வாளியின் கனம் நீர் கோலப்பட்டதைச் சொன்னது. இரண்டு மூன்று இழவைக்குள் மேலே வந்த வாளியின் நீரை அதே வேகத்தில், மேனியில் ஊற்றிக் கொண்டாள்.

இரண்டு வாளிகளுக்குப் பின் நிக்கரைக் கீழே கழற்றிவிட்டு, சோப்பை எடுத்து உடம்பிலே தேய்ந்தாள், தண்ணீர் ஊற்ற தாமதித்த அந்த நேரத்தில் உடம்பு வெவெட என நடுங்கியது.

சோப் போட்ட பின் மூன்று வாளித் தண்ணீர் சரி மொத்தம் ஐந்து வாளித் தண்ணீர் போதும்.

சோப்பையும் நிக்கரையும் எடுத்துக் கொண்டு பின்னால் யாரோ துரத்தி வருவது போன்ற கற்பனையோடு திரும்பிப் பாராது ஒரே ஓட்டமாய் வீட்டிற்குள் வந்தாள்.

ஈரத்தை பெயருக்குத் துடைத்துவிட்டு சட்டையைப் போட்டுக் கொண்டு உடம்போடு ஓட்டியிருந்த ஈரத்துணியை உருவி கொடியில் போட்டாள்.

சட்டையை அவசரமாக கீழே இழுத்துவிட்ட பொழுது, இந்த இருட்டு முலைக்குள் யார் தன்னை உடை மாற்றுவதை பார்த்துவிட்ட போகிறார்கள் என்ற எண்ணம் தோன்ற...

குசினிக்குளிருந்த நீற்றுப்பெட்டிக்குள் புட்டு அவியும் மணம் வந்தது. சின்னக்காவும் எழுந்து வந்து விட்டிருந்தாள். உருளைக் கிழங்கு சீவிக் கொண்டிருந்தாள். சம்பல் இல்லையா எனக் கேட்டபொழுது சம்பல் மத்தியானத்துக்குப் புளித்துப்போடும். பொரியல்தான் கட்டிக்கொண்டு போகச் சரி, கத்தரிக்காயும், உருளைக்கிழங்கும் என்றாள் சின்னக்கா.

பெரியக்கா சுடச்சுடக் கோப்பி போட்டுத் தந்தாள். வேர்க்கொம்பு போட்டு இடித்த கோப்பி, விடிகாலையில் எழும்ப முடியாமல் நாரினோ, முதுகு நோ என அவதிப்படும் அம்மாவிற்கு இந்த பேர்க்கொம்புக் கோப்பிதான் சற்று அசுவாசத்தை தரும். மாரி காலத்தில் அவள் ஆஸ்துமா வினால் கஷ்டப்படும் பொழுதும் இந்தக் கோப்பி தான் நல்லது.

“உடுப்பு போட்டுக் கொண்டு வா கொஞ்சமாவது புட்டுச் சாப்பிடு”

அறைக்குள் போய் பெட்டியைத் திறந்தாள். உள்ளே மண் நிறத்தில் அரைப் பாவாடையும் கொலர் வைத்த வெள்ளை அரைக்கை சட்டையும் இரண்டு சோடியிருந்தன. கீழே மடித்து வைத்த அவளின் சற்றுப் புதிதான நிக்கரும் பிராவும் இருந்தன. அவளை வேலைக்கு அமர்த்தி இருக்கும் அந்த தொடர் நலன்புரி நிறுவனமே பாவாடைக்கும் சட்டைக்குமான துணிகளை வாங்கித் தந்தார்கள், அவற்றைத் தைப்பிப்பதற்கும் அலவன்ஸ் என்ற பெயரில் காசு தந்தார்கள்.

சட்டைகளை அணிந்து கொண்டதும், தலை இழுத்து கொண்டை மாதிரி ‘பன்’ போட, சின்னக்காவின் உதவியை நாட வேண்டியிருந்தது. தலைமயிரை ஒழுங்காக முடியவேண்டும் சிலும்ப விடக்கூடாதென்பது அவர்களின் விதி.

கண்ணாடியில் பார்த்தபொழுது இது நான் தானா என்ற பெருமிதமும் திருப்தியும் உண்டாயிற்று.

அக்கா தந்த புட்டு, தொண்டைக்குள் இறங்கவில்லை. இப்ப இதைச் சாப்பிடு பிறகு மத்தியானத்துக்குக் கட்டிக் கொண்டு போறதைச் சாப்பிடலாம்.

“இப்ப தானை கோப்பி குடிச்சனான் வேண்டாம்” என்றாள் பிரதீபா

ஸொக்கைப் போட்டுக் கொண்டு, சப்பாத்திற்குள் காலைத் திணித்துக் கொண்டாள், நல்ல மிருதுவான லெதர் சப்பாத்து, கால்களை லேசாகக் கவ்விப் பிடித்தன.

பெரிய அக்கா, சாப்பாட்டுப் பார்சலோடு வந்தாள். அதை அவளின் கைப்பைக்குள் வைத்துவிட்டு கையில் நூறு ரூபாய் நோட்டையும் கொடுத்தாள்.

வானம் வெளிறிக் கொண்டு வந்தாலும் நிலத்தில் இருளின் பிடி இருந்தது. பாதை லேசாகத் தான் தெரிந்தது.

'பஸ் எஸ்ராண்டிற்குத் தனியா போவியா? அண்ணாவை எழுப்பட்டுமா? என்று கேட்டாள் சின்னக்கா.

அதற்குள் அண்ணாவே எழும்பிவிட்டான். துண்டை உதறி தோளில் போட்டுக் கொண்டு அவளோடு கூட நடந்தான்.

வழியில் இருவரும் பேசவில்லை. முந்தாநாள் பெய்த கோடை மழையில் அறுவடைக்கு காத்திருந்த புகையிலைச் செடிகள் பழுதாகிவிடுமோ என்று அவன் கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான். பாவம்! குடும்பப் பொறுப்பு எல்லாம் அவனோடுதான். தோட்டத்தில் என்னதான் பயிரிடவில்லை அவன்? புகையிலை, வெங்காயம், காய்கறிகள்.

அவளும் தான் இன்று முதல் உழைக்கப்போகிறாள். அவளின் சம்பளமும் கொஞ்சமாவது குடும்பச் செலவைக் கொண்டு ஓட உதவும் இனி,

அண்ணா பஸ் நிறுத்தத்தில் அவளைக் கூட்டிக்கொண்டு விட்டுவிட்டுப் போய்விட்டான். அவளோடு கூட நின்ற ஒரு சிலர் நின்றாலும் ஆண்கள் முகம் தெரியாத இருட்டு,

முந்தா நாள் மழை பெய்தாலும் நேற்று மீள கடும் வெய்யில் அது கக்கியதன் எச்சம், புதிதாகப் போடப்பட்ட ரோட்டில் இரவு கடந்தும் லேசான வெக்கையாய் பரவியிருந்தது.

இந்த இடத்தில் நல்ல நிழல் மரங்களிருந்தன. கொதிக்கும் வெய்யிலும் இந்த இடம் தன் என்றிருக்கும். மதிய நேரத்தில் பஸ்ஸிற்குக் காத்திருப்பவர்களுக்கு வெய்யிலின் கொடுமை.

பஸ்களிலிருந்து இறங்கும் பயணிகள் கூட இந்த மரநிழல்களில் தம்மை சற்று ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்டு செல்வதுமுண்டு. மாலை நேரங்களில் குருவிகளின் கொண்டாட்டம்.

இன்று அம் மரங்கள் ஒன்றுமே இல்லை. எல்லாவற்றையும் வெட்டி வீழுத்தியாயிற்று. ரோட்டு அகலிப்பிற்காக வரண்ட வெறுமையான ரோட்டின் அருகே நின்று தவிக்கும் பஸ்ஸிக்குக் காத்திருக்கும் மக்கள்.

இரு பிரகாசமான ஒளிக் கண்களோடு பஸ் நெருங்கி வந்து

நின்றது. காத்து நின்றவர்கள் ஏறிக்கொண்டார்கள். பிரதீபா தன் சப்பாத்துகள் படி ஏறுகையில் மற்றவர்களுடையதைப் போல தடக்கடக் என சத்தமெழுப்பவில்லை என்பதை அவதானித்தாள்.

பஸ்ஸில் அவ்வளவு சனங்களில்லை இப்பொழுதுதான் நெல்லியடியிலிருந்து புறப்பட

நடு சீற் ஒன்றில் சசிகலாவும் தோழி ரேணுவும் இருந்தார்கள். பயிற்சி வகுப்புகளுக்குப் போகையில் இவர்களைக் கண்டு பழக்கம்.

அவர்களின் எதிர்நீற்றில் போய் அமர்ந்து கொண்டு, தலையைத் திரும்பி அவர்களைப் பார்த்துச் சிரித்தாள்.

சீ! எனக்குப் பயிற்சிகளுக்குப் போய் பழக்கம் தானே” என்றாள் பிரதீபா. சிறிது நேரம் அவர்களோடு கதைத்துவிட்டு தலையைத் திரும்பிக் கொண்டாள்.

ஆட்கள் இல்லாத பல பஸ் நிறுத்தங்கள் வாகனக் குலுக்கங்கள் அதிகமற்ற தெரு, பஸ் தங்குதடையின்றி விரைந்து கொண்டிருந்தது, அந்த விடிந்தும் விடியா காலைப் பொழுதில்.

ஐன்னல் வழியாக, ‘குபுகுபு’ என வீசிய இளங்காலைக்காற்று, பிரதீபாவிற்கு நித்திரை நித்திரையாய் வந்தது.

இரண்டு மூன்று முறை தூங்கித் தூங்கி விழுந்தாள். பக்கத்தில் ஒருவருமில்லாதது நல்லதாய் போய்விட்டது. அல்லது ஒவ்வொரு தூங்கி விழலுக்கும் அவர்களிடம் திட்டு வாங்கியிருக்க வேண்டும்.

பஸ் நகர எல்லையைத் தொட்ட பொழுது நன்றாக விடிந்துவிட்டிருந்தது. ஆஸ்பத்திரி வாசலில் அவர்களோடு பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கியவர்கள் வெளி நோயாளர் பிரிவில் காட்டுவதற்காக வெள்ளனவே துண்டு எடுக்க வந்தவர்களாக இருக்கவேண்டும்.

ஆஸ்பத்திரிக் கட்டிடத்தைச் சுற்றிக் கொண்டு அவர்களைப் பணியில் அமர்ந்தியிருக்கும் அந்த தொண்டர் நிறுவனத்தின் முன்றலுக்குப் போனார்கள். இவர்களை ஒத்த இளவயதினர். ஆண்களும் பெண்களுமாய் குழுமியிருந்தனர்.

ஆஸ்பத்திரியில் அனுமதிக்கப்பட்ட நோயாளர்களை கூட இருந்து கவனித்துக்கொள்ள அவர்களின் உறவினர்களால் இயலாத நிலையில் இந்த நலன்புரி நிறுவனம் தன் பணியாளர்களைக் கொடுத்து உதவுகிறது. ஒரு பகல் பொழுதிற்கு ஐந்நூறு ரூபாய் இரவுப்பொழுதிற்கு ஐந்நூறு என அவ் உறவினர்களிடமிருந்து வாங்கி

அவற்றில் நூறு நூறு ரூபாய்களை தன் நிர்வாகச் செலவிற்காகப் பிடித்துக் கொண்டு பணி செய்தோருக்கு நானூறு ரூபாய்களைக் கொடுக்கிறது.

கிளார்க், வரவுப் புத்தகத்தில் கையெழுத்திட்டவர்களுக்கு அவர்கள் போகவேண்டிய வார்ட் இலக்கத்தையும். நோயாளிகளின் படுக்கை எண்ணையும் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். அவற்றுக்கேற்ப அவர்கள் திக்குத் திக்காய் சிதறிக் கொண்டிருந்தனர்.

பிரதீபா வரவுப் புத்தகத்தில் தன் வரவைப் பதிவுசெய்து நிமிர்ந்த பொழுது கிளார்க் இரண்டாம் வார்ட், பதினேழாம் நம்பர் என்றார்.

பதினேழாம் நம்பர் கட்டிலோடு நின்ற நிர்மலா, அவளைக் கண்டதும் கப்போர்க்குள் சாப்பாடு இருக்கு எடுத்துக் குடு என்று சொல்லிவிட்டுப் புறப்பட்டு விட்டாள்.

கட்டிலில் வெளுத்த தலை, வெள்ளை பெட்ஜாக்கெட், வெள்ளைப்பாவாடை, சின்னஉருவம்தான்

கட்டிலில் கால் நீட்டிக்கொண்டு அவளை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள் அந்த கிழவி.

“எந்த ஊர் பிள்ளை நீ?”

“நெல்லியடி, குஞ்சர்கடை”

கொய்யா என் செய்யிறார்?

அப்பா இல்லை, அண்ணாதான் தோட்டம்.

கொம்மா, இருக்கிறாவோ? நீங்க எந்த பகுதி அம்மா கொஞ்சம் சாப்பிடுறீங்களோ அம்மா?

கொஞ்ச நேரத்தில் பெரிய டொகற்றர் வார்ட் பாக்க வந்திடுவா. அதுக்குள்ளை சாப்பிட்டுவிட வேணும்”

கிழவி தலையசைக்கவே, கப்போர்க்குக் குள்ளிருந்த தட்டை எடுத்துக் கழுவி வந்தாள். கப்போர்க்குள் ஒரு சிறு பேசினுமிருந்தது. அதில் நீர் பிடித்து வந்தாள். அதற்குள் கிழவியின் கையை அமிழ்த்து ஒவ்வொரு இடியப்பமாக எடுத்து தட்டில் வைத்தாள். முடிச்சிட்ட ரிசுப் பைக்குள் சொதி இருந்தது. அதை இடியப்பத்தின் மேலூற்றி, கிழவியைச் சாப்பிட வைத்தாள்.

டம்ளரில் மினரல் வார்டரை நிரப்பி, குடிக்க என் கப்போர்டின் மேல் வைத்துவிட்டு சற்று விலகி நின்றாள்.

சாப்பிட்டு முடிந்ததும் சாப்பாடு சுற்றிவந்த பேப்பரை டஸ்ட்

பின்னுக்குள் போட்டு சாப்பிட்ட தட்டையும் கழுவி மறுபடியும் பேசினில் தண்ணீர் பிடித்து வந்து சாப்பிட்ட கையைக் கழுவ வைத்தாள்.

சிறு துண்டு எடுத்து நனைத்து கிழவியின் வாயைச் சுற்றித் துடைத்துவிட்டாள்.

கிழவியைப் படுக்க வைத்து கால்பகுதியை போர்வையால் மூடிவிட்டாள்.

சற்று ஆசுவாசப்பட்ட பின் கிழவி கூப்பிட்டாள். ஒண்டுக்கு இருக்கவேணும்.

எடுத்து வந்தாள். சேர்ந்திருந்த அதன் மிதிபலகைகளை பிரித்து தள்ளிவிட்டு கிழவியை அணைத்துப் பிடித்து வந்து நாற்காலியில் செளகரியமாக இருக்க வைத்தாள். உருட்டினாள்.

பாத்ரூம் வெளிப்புற வாசலருகே சக்கர நாற்காலியை நிறுத்திவிட்டு கிழவியை உள்ளே அழைத்துப் போனாள். சொல்லி வைத்தாற் போல் பாவனைக்குகந்த கழிவறைகள் எல்லாம் சாத்தியிருந்தன. கடைசிக் கழிவறையில் கொமோட் உடைந்திருந்தது. மற்றதில் எதோ அடைத்துக் கொண்டு நிரம்பியிருந்தது.

மூடியிருந்த கழிவறை ஒன்றின் முன் காத்து நிற்கையில் கிழவி பாவாடையோடு ஒன்றுக்கு இருந்துவிட்டாள். சற்றுத் தள்ளி நின்று தொட்டியிலுள்ள நீரை மொண்டுகால்களைக் கழுவிவிட்டாள்.

பின் வெளியே அழைத்துவந்து, சக்கர நாற்காலியில் இருத்தி வார்ட்டுக்கு கொண்டுவந்தாள். கிழவியைக் கட்டிலில் இருத்திவிட்டு பெட்டியைத் திறந்து மாற்றுப் பாவாடையை எடுத்தாள் நாலுபுறமும் தீரைசீலையை இழுத்துவிட்டு, நனைந்த பாவாடையை அவிழ்த்து மாற்றுப் பாவாடையைக் கட்டிவிட்டாள். லேசாக மூத்திரவாடை அடித்த பழைய பாவாடையை ரிசுப் பையில் திணித்து கட்டிலின் கீழ் வைத்தாள்.

அதற்குள் இளம் டொக்ரர்கள் படையெடுக்கத் தொடங்கிவிட்டனர். ஒவ்வொரு கட்டிலாகப் போய் பைல்களைப் புரட்டிப் பார்த்து, எத்தனையோ கேள்விகள் கேட்டு எதேதோ குறிப்பு எடுத்துக் கொண்டிருந்தனர். இந்தக் கட்டிலுக்கு வந்த இளம் டொக்றரின் இடது கையில் சின்ன விரலுக்கு அடுத்த விரலில் புதிதாய் மோதிரம் பளிச்சிட்டது அவனிடம் கிழவி காத்து நிற்கையில் பாவாடையோடு ஒன்றுக்குப் போனதைச் சொன்னாள். அவன் அதையும் குறித்து வைத்திட்டான் போலிருந்தது.

பிறகு பெரிய டொக்றர் இளம் டொக்ரர்கள் புடைகுழ ஒவ்வொரு கட்டிலாகப் பார்த்துக் கொண்டு வந்தார். ஒவ்வொரு கட்டிலின் மேலுள்ள பைலைத் திறந்து வைத்துக்கொண்டு இளம் டொக்ரர்களுக்கு எதேதோ விளக்கமளித்தார். கிழவியிடம் சும்மா படுத்திருக்கக்கை காலை சுழற்றி பாருங்கோ கொஞ்சம் கொஞ்சம் நடவுங்கோ என்று சொல்லி வைத்தார்.

பெரிய டொக்ரர் தன் பரிவாரங்களுடன் போனபின்பு கிழவி ஏதாவது மா கரைச்சு தா பிள்ளை, களையாக்கிடக்கு என்றாள்.

பிளாஸ்கில் சுடுநீர் இருக்கவில்லை. ஐந்து ரூபாய் வாங்கிக் கொண்டு கன்றினுக்கு சுடுநீர் வாங்கப்போனாள் பிளாஸ்கை சுடுநீர் நிரப்பக் கொடுத்துவிட்டு அடுக்கியிருந்த லைப்போய் சோப்புகளையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றாள். அவளின் பயிற்சிக் காலத்தில் கையிருக்கிறார்கள் ஒரு லைப்போய் சோப் வாங்கிக் கொண்டு போய் கைகளை எல்லாம் சுத்தமாகக் கழுவ வேண்டும் என்று தோன்றியது. பெரியக்கா தந்த காசில் ஒரு வழிப்பயணமாக பஸ் செவிற்கு அறுபது ரூபாய் போக மீதி நாற்பது ரூபாய் அவளிடமிருந்து. அது சோப் வாங்க மட்டுமட்டாகக் காணும் என்பது தெரிந்ததினால் காசைக் கொடுத்து சோப்பை வாங்கிக் கொண்டாள்.

கிழவிக்கு நெஸ்ரமோல்ட் கரைத்துக் கொடுத்த பின்பு குடித்த கோப்பைகளை கழுவி வைத்துவிட்டு சோப்பை எடுத்துப் போய் கைகளை நன்றாக கழுவி வந்தாள். கைகளை கழுவியதும் சாப்பிட வேண்டுமென்று தோன்றியது. பசிக்கவும் செய்தது. ஓயில் பேப்பரில் சோப்பை சுற்றி எடுத்துவந்து தன் கைப்பையில் வைத்துவிட்டு சாப்பாட்டுப் பார்சலை எடுத்துக் கொண்டாள். கிழவியிடம் சொல்லிவிட்டு கோடியிலிருந்த சாப்பிடும் அறைக்குப் போனாள். அந்த நேரத்தில் புட்டும் உருளைக்கிழக்கும் பொரியலும் அமிர்தமாயிருந்தன. சுற்றிவந்த பேப்பரை டஸ்ட்பின்னுக்குள் போட்டு கை கழுவித் திரும்பிய பொழுது சற்று ஆயாசத்துடன் படுத்திருந்த கிழவி அவளைக் கண்டதும் கக்கூஸ்க்கு போகவேணும் என்றாள்.

தாமதிப்பது மோசமாக்கும் எனத் தெரிந்ததிருந்தமையால் அவசரமாக சக்கர நாற்காலியைக் கொண்டு வந்தாள் பிரதீபா.

இந்த முறை கழிவறைகள் எல்லாமே திறந்திருந்தன. கிழவியை ஒன்றிற்குள் போகவிட்டு பாவாடையை தொடைகளுக்கு மேலாக உயர்த்தி சுருட்டி அவள் கையில் கொடுத்துவிட்டு வெளியே வந்து கதவைச் சாத்திக் கொண்டு நின்றாள்.

சிறிது நேரத்தில் கிழவி கூப்பிட்டாள். பிரதீபா உள்ளே

போனாள். கிழவி நின்றவாக்கிலே கழித்து விட்டிருந்தாள். தண்ணீர் அள்ளி அள்ளி ஊற்றி பேஸினையும் காலில் சிந்தியிருந்த மலத்தையும் கழுவி விட்டிருந்தாள். கிழவியால் இடது கையைத் தாழ்த்தி அதிகமாக ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. பிரதீபா தான் பிரஷ்டத்தின் பிளவுகளில் கைவிட்டு நீர்ஊற்றி கழுவ வேண்டியிருந்தது.

கிழவியின் பாவாடையை தழையப் பதித்து. வெளியே கூட்டி வந்தாள். ஆனாலும் ஒரு சிறு ஆறுதல் பாவாடை நனைந்திருக்க வில்லை.

கிழவியைக் கட்டிலில் இருந்திவிட்டு தானும் கழிவறைக்குப் போய்விட்டு வந்த கை கால்களை நன்கு கழுவி வந்தாள். அவளுக்கு இந்த நேரத்தில் போவதுதான் பழகிவிட்டிருந்தது.

அவள் வருவதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த கிழவி தன் அடுத்த கட்ட செயல்பாட்டைச் சொன்னாள். குளிக்கவேணும்

“என்னம்மா இது? காலையில் அல்லோ குளிக்க வேணும் இந்த நேரத்தில்

“நான் இந்த நேரத்தில் வெய்யில் ஏறின பிறகுதான் குறிக்கிறேன். - இதுதான் பழக்கம்”

சரி மாத்தும் பாவாடை இல்லையே - ஒண்டு அழுக்கா இருக்கும். உடுத்திக்கிறதையும் கட்டிக் குளிச்சா அதுவும் ஈரமாய் போயிடும்.

கிழவி தலையணைக்கு கீழிருந்த செல்போனைக் காட்டினாள். மகளுக்கு அடிச்சச் சொல்லு மத்தியானம் வரக்கை ரெண்டு சோடி உடுப்பு கொண்டு வரச்சொல்லி அகிலா எண்டு போ-

ஒரு தட்டு அகிலாவின் பெயருக்கு இலக்கமும் வந்துவிட்டது. நம்பரை குறித்து வைத்துக்கொண்டு எண்களை அழுத்தினாள். மறுமுனையில் அகிலாவின் குரல் கேட்டது.

தன்னை அறிமுகப்படுத்திவிட்டு “அம்மா குளிக்க வேணுமாம் உடுப்பு எல்லாம் ஈரமாயும் அழுக்காயுமிருக்கு - மத்தியானம் வரக்கை இரண்டு சோடி உடுப்பு கொண்டு வாங்கோ.

சற்று நேரத்தில் மகள் சொல்வது கேட்டது நான் லஞ்ச் ரைம் வீட்டைப் போய், உடுப்பும் சாப்பாடும் எடுத்துக் கொண்டு நேரே ஆஸ்பத்திரிக்கு வாறன் கொஞ்ச நேரம் செல்லும் ஒரு மணி அப்படி.

சொல்லி வைத்தது மாதிரி ஒரு மணிக்கு ஐந்து நிமிசம் இருக்கையில் மகள் அரக்க பரக்க வந்தாள். இரு பார்சல்களுடன்.

“அம்மா குளிக்கிறதெண்டா கன நேரம் ஏறவிடாதை, நாலைஞ்சு வாளி தண்ணி காணும். கெதியா ஈரம் எடுத்துக் கூட்டிக்கொண்டு வா” என்று சொல்லி விட்டு போகப் புறப்பட்டவளிடம் “அழுக்குப் பாவாடை இருக்கு, அதைக் கொண்டு போறீங்களா? என்று கேட்டாள் பிரதீபா.

“நான் இப்ப ஒவ்வீஸுக்குப் போறன். அங்கை இதை என்னண்டு கொண்டு போறது. ஒண்டு செய். உடுத்திருக்கிற பாவாடை நனையத்தானே போகுது. அதோடை இதையும் போட்டு நனைச்சு எடுத்துப் போட்டுபின் கதவால கீழே இறங்கிப்பார் கல்லுகள் அடுக்கியிருக்கும் அதுகளை மேலே இதுகளை காயப்போட்டுவிடு, என்றாள்.

விஸிட்டர்களை வெளியேறுமாறு கேட்கும் செக்குறிட்டி காட்டின் குரல் பலத்துக் கேட்டது. மகள் அம்மா பின்னேரம் வாறன் என்று சொல்லி அவசரமாக வெளியே நடந்தாள்.

அந்த மகள்காரி சொன்னது மாதிரி கிழவியை எடுச்சட்டி தண்ணீரில் குளிக்க வார்த்து ஈரமெடுத்து மாற்று உடை அணிவித்து வார்ட்டிற்கு கூட்டிவந்தாள் அந்த மூத்திரப் பாவாடையை எடுத்துப் போய் நீர் தொட்டியருகே கிழவி கழற்றி விட்ட பாவாடையோடு போட்டு தண்ணீரை அள்ளி அள்ளி ஊற்றி புரட்டி எடுத்து பிழிந்து எடுத்துப் போய் பின் வாசல் வழியாக கீழிறங்கி அந்த கல் அடுக்கின் மேல் காயப் போட்டாள்.

கை கழுவிக்க கொண்டு உள்ளே வந்து சாப்பாட்டுப் பாரசலைப் பிரித்து அப்படியே தட்டில் வைத்து கிழவியைச் சாப்பிட வைத்து பின்னே தண்ணீர் பிடித்து வந்து அதில் கையை ஊற்றி கழுவிவிட்டு கைலேஞ்சி ஒன்றை எடுத்து கிழவியின் வாயைச்சுற்றி துடைத்து விட்டாள்.

கிழவி அயர்ச்சியுடன் படுத்துக் கொண்டாள்.

அவள் நித்திரையானதும் சற்று ஓய்வு கிடைத்த நினைப்பில் பிரதீபா வெளியே வந்து நின்றாள்.

பக்கத்து வார்டிலிருந்து ரேணுகா வெளியே வந்தாள். வாவன் அப்பா கன்ரீன்ஸ் ரீ குடிச்சிட்டு வருவம்.

பிரதீபாவிற்கு தன்னிடம் காசு இல்லை என்பது நினைவுக்கு வந்தது. “நாலு மணியாகப் போகுது. இனி வீட்டை போறதுதானே - இப்ப என்னத்துக்கு ரீ? என அவள் சமாளிக்கப் பார்த்தாள்.

ரேணுகா சிரித்தாள். “இஞ்சையிருந்து சம்பளம் வாங்கிக்

கொண்டு பஸ் ஸ்ராண்டிற்குப் போக நாலரை ஆயிடும். சனங்களை எல்லாம் அடிச்சு நிரப்பிக் கொண்டு பஸ் வெளிக்கிட ஐஞ்சு மணியாயிடும் வீட்டை போக ஆறு மணிக்கு மேல் ஆயிடும். அதுவரை என்னண்டு பசியோட இருக்கிறது? வாப்பா கன்ரினுக்கு”

என்னட்டை இப்ப காசு இல்லை”

நான் வாங்கித் தாறன் சம்பளம் வந்த பிறகு தா” விடாப்பிடியாக ரேணுகா கன்ரினுக்கு அழைத்துப் போனாள்.

கன்ரீனில் வடை ஒன்று பதினைந்து ரூபாய், ஒரு பேப்பை தேநீர் பதினைந்து ரூபாய் மொத்தம் ஆளுக்கு முப்பது ரூபாய்.

அதிகாலைப் பொழுது தட்டில் புட்டைத் தந்து பெரிய அக்கா சொன்னாள் இப்ப இதைச் சாப்பிடு கட்டிக் கொண்ட போறதை மத்தியானம் சாப்பிடலாம், ஆனால் அந்த அதிகாலைப் பொழுதில் அவளால் சாப்பிட முடியவில்லை அதுவும் கோப்பி குடித்த பிறகு பெரியக்கா சொன்னபடி செய்திருந்தால் இந்த முப்பது ரூபாய் செலவைத் தவிர்ந்திருக்கலாமோ? கட்டிக்கொண்டு வந்த சாப்பாட்டை காலை பத்து மணிக்கு சாப்பிட்டிருக்காமல் மதியம் ஒன்றரைக்குச் சாப்பிட்டிருந்தால்..

கன்ரீனிலிருந்து வெளியே வந்து வாரந்தாவில் நின்று சிறிது நேரம் கதைத்து விட்டு உள்ளே வந்தாள். கிழவி நித்திரை கொண்டு எழும்பியிருந்தாள். தலை குழம்பியிருந்தாள். சீப்பு எடுத்து தலைமயிரை இழுத்து வாரி ஒரு சின்னக் குடும்பியாய் முடிந்து விட்டாள்.

கையில் பவுடரைக் கொட்டி அவள் கன்னத்தில் லேசாக பூசிவிட்டாள்.

நாலு மணிக்கு வேறை வருவா அவ உங்களுக்கு மா கரைச்சுதருவா...” பிரதீபா காயப் போட்ட பாவாடைகளை எடுத்து வந்து மடித்து வைத்துவிட்டு தன்னை விடுவிக்க மாற்றுப் பிள்ளை வருவதைப் பார்த்து நின்றாள். அவள் வந்ததும் புறப்பட்டு விட்டாள்.

பிரதீபாவும் ரேணுகாவும் சேர்ந்து நடக்கையில் வழியில் அவர்களோடு சசிகலாவும் சேர்ந்து கொண்டாள்.

பஸ் நிலையம் வந்த பொழுது நாலரை ஆகிவிட்டிருந்தது. அவர்களின் பஸ் எழுநூற்றி ஐம்பது பருத்தித்துறை ஷெட் அருகே வந்து நின்றிருந்தது. ஆட்கள் ஏறிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் பஸ்ஸில் ஏறியபொழுதும் பஸ்ஸில் நல்ல இடமிருந்தது. முன்னும் பின்னுமாக இரு சீற்றுக்களில் அமர்ந்து கொண்டனர்.

மேற்கு சரியும் சூரியன் வெப்பத்தையும் புழுக்கத்தையும் பஸ்ஸிக்குள் வீசிக் கொண்டிருந்தான். பிரமிளா முன் சீற்றின் முதுகின் மேலிருந்த கம்பியில் தலையைக் கவிழ்த்துக் கொண்டாள். பஸ்ஸின் மிதி படிகளில் ஏறி தடதட என ஆட்கள் வரும் சப்தம் கேட்டுக் கொண்டேயிருந்தது.

ஆட்கள் அடைத்துக் கொண்டு நின்றனர். கொண்டகற்றர் பஸ்ஸில் ஏறி டிக்கட், கொடுக்கத் தொடங்கினான். அவன் அவர்களருகே வந்தபொழுது பிரதீபா ஒருநூறு ரூபாய் நோட்டை நீட்டினாள் மிச்சமாக ஒரு இருபது ரூபாய் தாளும் இரண்டு பத்து ரூபாய் தாளை எடுத்துக் கொண்டு மற்ற முப்பது ரூபாய் களையும் ரேணுகாவிடம் கொடுத்து கன்ரீன் கடனைத் தீர்த்தாள்.

ஒருவாறு பஸ் புறப்பட்டது. புழுக்கத்தை மீறி நடுவில் அடைத்து நின்ற பயணிகளையும் தாண்டி இதமான காற்று வீசியது.

பிரதீபா மனத்திற்குள் கணக்குப் போடத் தொடங்கினாள் இப்பொழுது கையில் இருப்பது முந்நூற்றிப் பத்து ரூபாய் போன உடனே பெரியக்காவிடம் காலையில் வாங்கிய நூறு ரூபாவைத் திரும்பிக் கொடுக்க வேண்டும் மீதி இருநூற்றிப் பத்து ரூபாய் நாளைக்கு திரும்ப பஸ்ஸிற்கு அக்காவிடம் காசு கேட்க முடியாது. போக - ஒரு வழிப் பயணத்திற்காவது காசை அறுபது ரூபாவை எடுத்து வைத்துவிட வேண்டும். இன்றையைப் போல கன்ரீன் செலவு ஒன்று ஏற்பட்டால் அதற்கொரு முப்பது ரூபாய் மொத்தம் தொண்ணூறு ரூபாய் மீதி இருப்பது நூற்றி இருபது ரூபாய். ஒரு சோப்பேஸ் வாங்க வேண்டும். அல்லா விட்டால் சோப் கைப்பையை பழுதாக்கிவிடும். அதற்கு ஒரு இருபது ரூபாய் மிஞ்சாவதும் 100 ரூபாய்

பிரதீபா அன்று எத்தனை தரம் சோப் போட்டு கை கழுவினோம் என எண்ணிப் பார்த்துக் கொண்டாள்.

அதிகாலையில் எழுந்து தனக்கு சாப்பாடு கட்டித் தருவதற்காக புட்டுக்கு மா குழைத்த பெரிய அக்காவை நினைத்துக் கொண்டாள். வழக்கத்திற்கு மாறாக வெள்ளை எழும்பி தனக்கு உருளைக்கிழங்கு சீவிப்பொரித்து தந்த சின்னாக்காவை நினைத்துக் கொண்டாள். பாதி இருட்டில் தன்னோடு பஸ் நிறுத்தம் வரை வந்த அண்ணனை நினைத்துக் கொண்டாள்.

கையிலிருந்த நூறுகளில் மிஞ்சி நிற்கப் போகும் ஒரே ஒரு தாளைப் பார்த்துக் கொண்டாள். மனம் கசந்து போய்விட்டது.

ஜீவநதி - 20

ஆத்யைகள்

யாழ் நகரிலிருந்து திரும்பிக் கொண்டு இருந்தேன். பஸ் நீர்வேலியை அண்மியபொழுது வழியில் கூட்டம் கூட்டமாய் மாடுகள் போய்க் கொண்டிருந்தன. சில நடு நோட்டில் நடந்து கொண்டிருந்தன. இன்னும் சில நோட்டின் வலதுகரை ஓரமாகச் சென்று கொண்டிருந்தன. பஸ் நின்று நிதானித்து ஹோன் அடித்தபடி ஊர்ந்து செல்ல முற்பட்டது.

மாதோட்டி கையில் கம்போடு நோட்டில் குறுக்காய் ஓடிவந்தான் நடு நோட்டு மாடுகளை வலது புற விலாக்களில் தட்டி இடது புறக் கரையோரமாகச் சாய்த்தான். அவை காதுகளை அசைத்தபடி நோட்டுக் கரைக்கு “மளமள” ன்று வந்தன. வலது புறக் கரையோரமாகச் சாய்த்தான். அவை காதுகளை அசைத்தபடி நோட்டுக் கரைக்கு “மளமள” ன்று வந்தன. வலது புற மாடுகள் அப்படியே கரை ஓரமாய் நின்று விட கிடைத்த இடைவெளியில் பஸ் ஊர்ந்தது

மாதோடியின் கம்பிற்கு இயைந்த நடந்த அந்த மாடுகளையே பாத்தவாறு இருந்தேன். சாயும் சூரியனின் மஞ்சள் வெய்யில் சிலவற்றின் முதுகுகளில் அழுங்காமலும் மேலெழுந்தும் மேலெழுமலும் எழலுமான வினோத மனநிலை

சுற்றி இருந்த புற உலகப் பிரக்கை அழுங்கிப்போக ஏதோ ஒரு கடந்த காலம் அழுங்காது மேலெழுந்து அடிப்பிரக்கையிலிருந்து அர்த்தம் பெற்று பரவுவதாய்.

அங்கும் மாடுகள் போய்க் கொண்டிருந்தன. லேசான இருள் கலந்த மஞ்சள் ஒளி கூட்டம் கூட்டமாக இல்லாமல் இவ்விரண்டு இவ்விரண்டாய் நிரையாக மாடுகள்.

ஆங்காங்கே கைகளில் கம்புகளோடு மாதோட்டிகள் தென்பட்டனர்.

பசிய புற்றரை தேடிப் போனவை. சலசலத் தோடும் ஒரு சிற்றைக் கண்டன. அதன் கரைஓரங்களில் புற்றரை விரிப்பு, ஆற்றில் இறங்கி நீர் அருந்தி விட்டு புற்களை மேய்ந்தன.

மாதோட்டிகளும் ஆற்று நீர் அருந்தி மர நிழல்களில் தம் உடல்களைத் தளர்த்திக் கொண்டனர்.

முதலில் எழுந்து ஆற்றங்கரையோடு நடந்தவன் அதை யசேத்தையாக கண்டான் கூர்ந்து பார்த்தவன்.

ஆற்றின் மறு கரைக்கப்பால் சிறிது தூரத்தில் குடை போல கவிந்து நின்ற அதே அடி மர நிழலில் இலைகளிடையே மறைந்தும் மறையாமலும் அது தெரிந்தது.

வேயப்பட்ட ஓலைத் தகடுகள் கம்புகளின் மேல் எழுந்து நின்றன. குடில்கள், வாடி வீடுகள்.

அங்குமிங்குமாய் சிறிதும் பெரிதுமாய் அவை அவன் கண்களில் பட்டுக் கொண்டே இருக்க அவன் திகைத்து நின்றான்.

மற்றவர்களுக்கும் காட்ட அவர்கள் திக்பிரமை பிடித்தவர்கள் போலானார்கள்.

பக்கத்து குறுநில மக்கள் அல்லது அவனின் படைத் தளபதி தன் பரிவாரங்களோடு வந்து காட்டில் வாடி அமைத்து தங்கி இருக்கிறான்.

இவர்களின் ஆநிரைகளை கவர்வது அவனின் முதல் நோக்கமாயிருக்கலாம்.

ஆநிரையை மீட்க வரும் இவர்களுக்கு குறு நிலத்தானோடு சண்டை நிகழும் மற்றவனின் நிலத்தை ஆக்கிரமிக்க என முயலும் போரின் முதல் அங்கம் இந்த ஆநிரை கவர்தல் தான்.

அந்த குறுநில மன்னன் பெயருக்கு குறுநிலத்தானோடு சண்டை நிகழும் மற்றவனின் நிலத்தை ஆக்கிரமிக்க என முயலும் போரின் முதல் அங்கம் இந்த ஆநிரை கவர்தல் தான்.

அந்த குறுநில மன்னன் பெயருக்கு குறுநில மன்னன் ஆக இருந்தாலும் உண்மையிலேயே இவர்களின் மன்னனை விடபெரும் நிலப்பரப்பை ஆள்பவன் என்பதையும் அவனிடம் புதிய ஆயுதங்களுடன் வலிமை பெற்ற படைகளிருப்பதையும் அவர்கள் அச்சத்தோடு நினைவு கூர்ந்தார்கள்.

இப்பொழுது இந்தக் காட்டு வளத்தையும் நிலத்தையும் கையகப்படுத்த ஆசைப்படுகிறான் அந்த மன்னன்.

சந்தடி காட்டாமல், வந்த வழியாக இந்த மாடுகளைத் திரும்பிக் கொண்டு போய்விட வேண்டுமெனத் திட்டம் போட்டனர். இடுப்புகளில் செருகியிருக்கும் குறு கத்திகளையும் கைகளில்

கம்புகளையும் மட்டும் வைத்திருக்குமவர்களால் இந்தப் படையை எதிர்த்து நிற்க முடியுமா என்ன?

எவ்வளவு விரைவிலோ அவ்வளவு விரைவில் தங்கள் மன்னனுக்கு இந்தச் செய்தியைத் தெரிவித்தாக வேண்டும்.

புல் மேய்ந்து மர நிழலில் படுத்து அசை போட்ட மாடுகளை கம்புகள் கட்டி எழும்பினர். அவற்றைச் சுற்றி ஓடி வளைத்து வடக்கே எதிர்திசை பார்க்கத் திரும்பினார்.

மாடுகள் மீள நிரை நிரையாய் நடந்தன. சிறிது தூரம் போயிருக்க மாட்டார்கள். எதிர்ப்பட சிறிய பாறை பிளவின் இடையே பளிச்சிட்டது. உற்றுப்பார்த்தார்கள். வேல் தொடர்ந்து இன்னும் பல பளிச்சிடல்கள் கண்களில் பட்டன. அந்தப் பக்கத்தால் போக முடியாது?

மாடுகளை வலது பக்கமாகத் திரும்புவோமா? என்று ஒருவன் கேட்டான். அங்கும இந்த குறுநில மன்னனின் ஆட்கள் தான் இருப்பார்கள். மாற்றுருவில் வேண்டுமானாலும் இருக்கலாம் என்றான் ஒருவன்

எந்த பக்கம் மாடுகளைக் திரும்புவதென்பது புரியவில்லை திகைத்து நின்ற அந்த நேரத்தில் தான் அது நடந்தது. அடுத்து அடுத்து அம்புகள் கூட்டம் கூட்டமாய் கொத்து கொத்தாய் வந்து விழுந்தன. ஒன்று ஒரு மாடோட்டியின் தோள்ப் பட்டையைக் கிழித்து அவளைக் கீழே தள்ளியது. ஒரு மாடு வயிற்றில் அம்புபட்டு செங்குருதி பொங்க நிலத்தி விழுந்தலறியது.

மாடுகள் அங்குமிங்குமாய் தாறுக்கும் மாறுக்குமாய் ஓடின. மாடோட்டியின் தோளிலிருந்து பெருகி இரத்தம் அருகிலுள்ள புற்கள் சருகுகள் எல்லாவற்றையும் சுருட்டி எடுத்தது.

மரங்களிலுள்ள பறவைகள் கீறிச்சிட்டுப் பறந்தன.

மீண்டும் ஒன்று திரட்டப்பட்ட மாடுகள் அதே செம்மஞ்சள் ஒளியில் இப்பொழுதும் நடந்து கொண்டிருந்தன நிரைநிரையாக.

புரண்டு கிடந்த பழைய மாடோட்டிகளின் உடல்களை விலக்கிக் கொண்டு இரத்தச் சேறுபடிந்த புல் பூண்டு சருகுகளை மிதித்துக் கொண்டு,

அவை இப்பொழுது சிறிது எண்ணிக் கையில் குறைந்திருக்கலாம் சில கொல்லப்பட்டிருக்கலாம் சில காணாமல் போக்கப்பட்டிருக்கலாம்.

புதிய மாதோட்டிகள் கைகளில் கம்புகளுடன் புதிய குறு நிலத்து மன்னனின் ஆணைப்படி வந்திருப்பவர்கள் ஆங்காங்கே தென்பட்டனர் அவர்களின் கைக்கம்புகளுக்கு இயைந்தபடி மாடுகள் நடந்து கொண்டிருந்தன.

இறங்குங்கோ ஊர் வந்திட்டுது பக்கத்தில் இருந்த ரஞ்சி தோளைத் தொட்டாள். திடுமென வந்த புறஉலகப் பிரக்ஞை தந்த தடுமாற்றத்துடன் நான் எழுந்து கொண்டேன்.

ஆலமரம் அதனை அணைந்தது போன்ற வைரவர் கோயில் கர்ப்பகிரகத்துடனே இணைந்திருந்த முன் மண்டபம் நாங்கள் பஸ்ஸிற்காகக் காத்திருக்கையில் அமரும் படிகள் பக்கத்தில் எதிர் புறமாய் சிறிய கோணேசர் கோயில்

ஊர் வந்துவிட்டது. நான் அவசரமாக ரஞ்சியைத் தொடர்ந்து பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கினேன்.

ஜீவநதி

2ம் ஆண்டு மலர்

316ம் 3ம் மக்களும்

சற்றுக் கண் அயர்ந்திருக்க வேண்டும் அருகிலிருந்து எழுந்த சீமெந்துச் சாந்தின் மணம் மூக்கில் அப்பி எழுப்பி விட்டது.

விமலன் நேர் எதிரில் தெரிந்தான் இப்பொழுதுதான் வடமேல் மூலையில் நின்று கல்லுயர்த்தி சாந்து பூசிக் கொண்டிருந்தான் போலிருந்தது. அதற்குள் கிழக்கே பார்க்க வந்து விட்டிருந்தான்.

உச்சி வெய்யிலின் தகதகப்பில் கண்கள் கூசின. திரும்பும் வெற்றுச் சீமெந்து வாளியைக் கைமாற்றிக் கொண்டிருந்தவர்கள் நிழலோட்டமாய்த் தெரிந்தனர்.

சுற்றி விழுந்திருந்த வேப்ப மர நிழல், இரு பக்கமும் நெருக்கிக் கொண்டு வந்து விட்டிருந்தது மண்ணிலிருந்து வெக்கை அடித்தது.

கையை, கண்ணுக்கு மறைப்பாக நெற்றியில் வைத்துப் பார்த்த பொழுது தென்னை நிழலில் சாந்தை வழிக்கும் சீலனின் மண்வெட்டி இழுப்பும் வாளி நிரம்பியதும் அதை வாங்கத் தயாராய் நின்ற கரணையின் பொத்தானிடாத முழுக்கைச் சட்டைத் துணி அலைவதும் கூடத் தெளிவாய்த் தெரிந்தன. புதிதாய் அவிழ்ந்த சீமெந்துப் பக்கெற்றை மண்ணோடு கொட்டிக் குவித்திருந்தார்கள். அதன் உச்சியில் குளம் கட்டிய நீர் இருக்க வேண்டும் நீர்எளிக் கொண்டு வந்து விட்ட வாளி சீமெந்துச் சேற்றுக்குள் சரிந்து கிடந்தது.

“என்ன ஐயா, நித்திரையாய்ப்பெங்க போல?” விமலன் தான் கேட்டான்.

“ம்..... இந்த ஏறு வெய்யிலுக்கும் வேப்பங்காத்துக்கும் மயக்கம் மயக்கமா வருகுது”

அதற்குள் மற்ற வாளிச் சீமெந்தும் வந்து விமலனின் முன் இவனது சாந்துப் பலகையில் கொட்டப்பட்டு விட்டது. “கெதியாய்த் தான் நடக்குது” என்று சொல்லப் போக மெதுவாகத்தான் என்றாலும் அது இவனுக்குக் கேட்டுவிட்டது.

“கெதியா எண்டு மட்டுமில்லை ஐயா, இப்பிடி ஆக்களை இடை விட்டு நிக்க வைச்சா முசுப்பாத்தியா ஒரு விளையாட்டு மாதிரி வேலை நடக்கும் வேலை செய்யிற களைப்பே இராது”.

“நல்லா இப்பிடி கதைக்கவும் உன்ரை ‘உயிரொளி’யில் சொல்லித் தந்தினமோ?”

சீமேந்துச் சாந்தை வாகாகப் புரட்டிக் கொண்டிருந்தவன், சாந்து அகப்பையும் கையுமாக நிமிர்ந்து பார்த்து முகம் விகசித்துச் சிரித்தான்.

'மன்னாரிலிருந்து மீளக்குடியேற வந்த தெரிந்த குடும்பத்துப் பொடியன்' என்று சீலன் அவனைக் கூட்டி வந்த பொழுதும், "பாத்தா சின்னப் பொடியனா இருக்கிறாய். எங்கை மேசன் தொழில் பழகினனீ?" எனக் கேட்ட பொழுதும் இதே சிரிப்புத்தான் அப்பொழுதே அவனின் நெருக்கமான பல் வரிசைச் சிரிப்பைப் பார்த்துக் கொண்டேயிருக்கலாம் போலிருந்தது.

கேட்க கேட்க மன்னாரிலிருந்து செயல்படும் அந்தத் தொண்டர் நிறுவனம் பற்றி அது 'உயிரொளி' என்ற பெயரில் சுற்றுப்புற இளைஞர் யுவதிகளுக்காய் நடத்தும் சுயதொழில் பயிற்சி வகுப்பில தான் சேர்ந்து ஐந்து மாதம் பயின்றதைப் பற்றி எல்லாம் சொன்னான்.

அப்பொழுதெல்லாம் ஒரு மேசனைப் பிடிப்பதே கஷ்டமான காரியமாகத்தானிருந்தது. எல்லோரும் கைகளில் ஏற்கனவே நிறைய வேலைகள் வைத்திருந்தனர்.

ஆனால் இவன் வந்ததோடு வல்லிபுரக் கோயில் மண் லோட் அடித்து, சல்லி இழுத்து, சீமேந்து மூட்டைகள் வாங்கி அருக்கி விட்டு ஒரு மேசனைத் தேடி சலித்து அலுத்ததெல்லாம் பழைய கதையாகிவிட்டது.

இப்பொழுதும் இவனோடு பேச்சுக் கொடுக்க விருப்பமாகத் தானிருந்தது. ஆனாலும் ஒரு சிறுவேலையைக் கூட முக்கியமானது போல எடுத்துக் கொண்டு செய்யும் இவனின் வேலை நேரத்தைக் கெடுக்கக் கூடாது என்றும் தோன்றவே.

மடியிலில் கிடந்த பேப்பரை எடுத்துக்கொண்டு மீளச் சாய்மனையில் சாய்ந்து கொண்டாயிற்று.

பேப்பரில் 'சமய சந்தி' என்ற தலைப்பின் கீழ் புதுப்பிக்கப்பட்டு கும்பாபிஷேகம் ஆன ஒரு கோயிலின் படமிருந்தது.

எங்கு போனாலும் பளபளக்கும் கோயில்கள் இப்பொழுது சந்தோஷத்தைத் தருவதில்லை. கும்பாபிஷேகம் நடந்த பின் ஊர்ப்பிள்ளையாரை ஆறுதலாகத் தரிசிக்கலாமெனப் போன நாளில் இருந்து முன்புற அலங்கார வளைவுகளுக்கும் முன் மண்டபப் பளிங்குக்கும் இடையே அகப்பட்ட பரிச்சயமற்ற தனியாளாய் உணர்ந்ததும்.... சுற்றிக் கும்பிடுகையில் பிளாஸ்டிக் மொம்மைகள் கணக்காய் முகமழித்து தெரிந்த விமானத்துச்

சிற்பங்களைக் கண்டு சங்கடப்பட்டதும்,

வெளிநாட்டிலுள்ள ஊர்க்காரர்கள் காசு அனுப்புகிறார்கள். இங்கே உள்ளவர்கள் செய்விக்கின்றார்கள். என்ன சொல்ல முடியும்

வெளிநாடுகளிலிருந்து ஊர்க்கோயில்களை ஆடம்பரத்துடன் திருத்தக் காசு அனுப்புவர்கள் பாட்டனார் செல்வாக்காய் வாழ்ந்து விட்டுப் போன தம் வீட்டைத் திருத்த 'காசு அனுப்பு' என்றால் அனுப்புவார்களோ?

இவ்வளவு காசு செலவழிச்சு, இந்த பழம் வீட்டை என்னத்துக்கு அப்பா திருத்தி? உங்க ரெண்டு பேருக்கும் பிறகு, நாங்க ஆரும் வந்து இருக்கப் போறமே அதிலை?"

எல்லாம் இந்த தம்பிராசா மேசன் கிளப்பி விட்ட எழுப்பலினால்தான் "இந்த வீட்டிலை ஒரு இடத்தில் கை வைச்சா தொட்டுத் தொட்டு எல்லா இடத்திலையும் கை வைக்க வேண்டி வரும். பிள்ளைகள் வந்து பார்க்கட்டுமெண்டு விடுங்கோவன்" என்றார்.

"சன்னதியானட்டைப் போயிட்டு உங்களையும் பாத்திட்டுப் போகலாமெண்டு வந்தன்". என்று சொல்லிக் கொண்டு வந்த வரை அவர் அந்தக் காலத்தில் கட்டிடக் கட்டுமானத்தில் விண்ணன் என்பது ஞாபகம் வர, அழைத்து சேதமுற்ற தன் வீட்டைச் சுற்றிக் காட்டிய பொழுது,

இப்படிச் சொன்னார், "எல்லாத்துக்கும் சிலவு எக்கச்சக்கமா போயிடும்."

திருத்தப்பட்ட வீடு. புதுப்பொலிவோட மனதில் பவனி வந்து கொண்டிருந்த வேளை இந்த யோசனையை ஏற்க முடியவில்லை பிள்ளைகள் தான் இருக்கிறார்களே. தன் கண் முன்னாலேயே திருத்தட்டுமே என்றெழுந்த ஆவல் தான் முத்தவனிடம் கேட்க வைத்தது.

இருபத்தி நான்கு வயதிலேயே எஞ்சினியராய் விட்டான் என்ற பெருமை, அவன் எண்பத்தி மூன்று இனக்கலவரத்தின் பொழுது தெற்கிலிருந்து அரும் பொட்டாய் தப்பி ஓடிவந்த பொழுது வெலவெலத்திருந்தது. அவன் வேறு மனித உயிர்கள் எரியூட்டப்படுவதைச் சொல்லிச் சொல்லி ஆரற்றிக் கொண்டிருந்தான். "இவங்களோடை என்னண்டு இந்த நாட்டிலை இருக்கிறது? ரெண்டு வருஷத்துக்கு ஒருக்கா ஏதாவது சாட்டு வைச்சு எரிச்சுக் கொண்டிருப்பாங்கள்." பிறகுதான் அவுஸ்திரேலிய ஒப்பின் விஸாவிற்கு அவன் எழுதிப் போட்டது தெரிந்தது. இந்த நாடே வேண்டாம் என்று விட்டுப் போனவன்

அவனிடம் வீட்டைத் திருத்த காசு கேட்டது மடத்தனம் தான்.

தம்பிராசா சொன்ன மாற்றுத் திட்டத்தைக் கவனத்தில் எடுத்த பிறகுதான் தோன்றியது. “உங்களுக்குத் தேவை என்பா தனியா ரெண்டு புது அறை கட்டுங்கோவன். அது சிலவு சுருக்கம்.”

நடு முற்றத்தின் கிழக்கெல்லையாய், வகைக்கு ஒவ்வொரு தரம், ஷெல், பொம்பர் வீச்சுகளுக்காளாகி விட்டு மீதி இருந்த பனம் சிலாகைகளையும் வீட்டின் மற்றப் பகுதிகளை ஒதுக்கிடக் கொடுத்துவிட்டு வெற்றுச் சுவராய் நின்ற அந்தப் பழைய சையலறை சாப்பாட்டறை இணைப்பை இடித்துவிட்ட அவ்விடத்தில் புதிதாய் இரு அறைகட்டுவது.

வங்கிக் கணக்கிருப்பிற்கும் இத்திட்டத்திற்கும் கூட மிகவும் பொருத்தமாக இருந்தது.

அறைகளைப் புதிதாய் கட்டும் பொழுது பழைய வீட்டின் ஒரு பகுதியே இது என்ற எண்ணம், திருப்பதியையும் தரக்கூடும் அதோடு வேறுமொரு வசதி ‘டானப்பட்ட’ பின் விராந்தையின் தொங்கலில் செருகியது போலிருந்த பாற்றாம் இனிப் பக்கத்தில் வந்து விரும். புதிதாய் கட்டுவதற்கும் பாற்றாமுக்கும் நடுவே சமாதானமாய் ஒரு நடை போட்டால் போதும் இரவு நேரங்களில் பின் விராந்தைக் கதவைத் திறந்துகொண்டு நீள நடந்து வந்து இரு படி கீழிறங்கி ‘பாற்றாம்’ போய் வருவதிலுள்ள அவஸ்தை கண்மணிக்கும் தான் கண்டு.

வயதானால் எல்லாம் பக்கத்திலிருக்க வேண்டும் ஆனால் பிள்ளைகள் மட்டும் பக்கத்திலிருக்க மாட்டார்கள்.

இளையவன் பக்கத்தில் தானிருப்பான் என்ற தெம்பு கொஞ்சக் காலமிருந்தது. ‘பக்கத்தார்’ பள்ளிக்கூடத்தில் தான் படிப்பித்துக் கொண்டிருந்தான். ஆயிவருகுது’ என்று ஊரை விட்டு உருப்பிட்டு, வதிரி என்று ஓடிய பொழுதும் அங்குமிருக்க முடியாத திரும்பி ஆவரங்கால், புத்தூர் என்றலைந்த பொழுதும் உடன் வந்தான் தமையன் போலன்றிப் பெற்றோர் பார்த்து வைத்த பெண்கை மறு பேச்சினறிக் கலியாணம் செய்து கொண்டிருந்தான்.

ஸாம்பியாவிற்கு விஞ்ஞானப் பட்டதாரிகளைக் கூப்பிடகிறார்களென்ப போனவன். குடும்பத்தையுமழைத்துக் கொண்டான். பின் ஒருநாள் போனில் கதைத்தான். “அடுத்த மாதத் தோடை என்றை ‘கொன்ராக்’ முடியுது. நாங்க

அப்படியே கனடாக்குப் போறம்.”

அந்த கொம்யுனிக்கேஷன் சென்ரர் பெண், போனும் கையுமாக அப்படியே நான் நின்றதைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பது உறைத்தது.

“வளர்ந்து வாற ரெண்டு பொடியளை வைச்சக் கொண்டு என்னண்டு அப்பா, நான் அங்கை வாறது? அவங்களுக்காவது ஒரு பாதுகாப்பான வாழ்கவை தேடிக் குடுக்க வேண்டாமே, நாங்க பயந்து பயந்து கொண்டிருந்த மாதிரி, எங்கட பிள்ளையளும் வந்து பயந்து கொண்டிருக்க வேணுமே அந்த நாட்டிலை?”

அவனின் அந்தக் காலப் பயம் நிறைந்த தருணங்கள் அலை அலையாய் வந்து அடித்தன.

உருப்பிட்டியில் ஒரு கோயிலில் தஞ்சமடைந்த வேளை சீருடையினர் வந்து இளைஞர்களாகப் பார்த்து அழைத்துச் சென்ற பொழுது, கண்ணிவெடியில் சிக்கித் தொடரணி வாகனமொன்று சிதறிய ஆத்திரத்தில் சுற்றி வளைத்துப் பிடிக்கப்பட்ட சுற்றுப்புற இளைஞர்களைச் சுருவதற்காய் வரிசையில் நிறுத்தியதாய் அறிந்த பொழுது... அப்பொழுதுதெல்லாம் கையாலாகாத தன்னிருப்பு அவனுக்குப் பட்டிருக்குமோ என்றும் எண்ண வைத்தது.

இப்பொழுது நாட்டின் பயம் கலந்த சூழலில் இருந்து தன் பிள்ளைகளைத் தப்புவிக்க வாய்புக் கிடைக்கும் பொழுது அவன் அதைப் பயன்படுத்தாமலிருக்க முடியுமா? என்ன?

மத்தியானச் சாப்பாட்டிற்காய் ஆட்கள் போகத் தொடங்கி விட்டார்கள். கிணற்றடிக்குப் போய், சீமெந்துத் தூசி கழுவி முகம் ஒற்றி வந்து பலா மரத்தடிச் சைக்கிள்கள் ஒவ்வொன்றாய் உருளத் தொடங்கின.

எழுந்து பின் விறாந்தைக்குப் போகப் படி ஏறுகையில், தூணையும் பிடித்துக் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது.

பின் விறாந்தையில், மேசையில் சாப்பாட்டுக் கூடையின் கீழ் சாப்பாடு இருந்தது. சோற்றுத் தட்டும், கிண்ணங்களில் அவியலாய் இரு கறிகளும், கூடவே ஆவியில் வெந்த உப்பு மிளகுத்தூள் தூவிய நீள் கரட் துண்டுகள்.

கண்மணி இவை செய்வதே அதிகம். சமைத்து முடிந்ததும் அயர்ச்சி வந்துவிடும். மேசையில் எடுத்து வைத்துவிட்டுப் போய் படுத்துவிடுவாள். தானே எடுத்துப் போட்டு, தனிய இருந்து சாப்பிடுவது பழக்கமாகிவிட்ட ஒன்று.

சாப்பிடும் தட்டை எடுத்துக் கொண்டு கழுவ என விறாந்தை ஓரம் நீர்த் தொட்டியருகே வந்து பொழுது, கிணற்றடியில் சந்தடி இன்னும் கேட்டது.

தட்டோடு தயங்கி நிற்கையில் விமலன் தான் வந்து கொண்டிருந்தான். “என்ன விமலராசா, சாப்பிடப் போவில்லையோ?”

“நான் சாப்பாடு கொண்டு வந்தனான் ஐயா. இஞ்சை இருந்து தான் சாப்பிடப் போறன்,”

சாரத்தைக் கழுத்தில் கொழுவி, நழுவ விட்டு, இட்டுப்புத் துண்டை உருவி எடுத்து தோளில் போட்டு சாப்பாட்டுக் கூடையோடு வேப்ப மரத்தடிக்கு நடந்து “அம்மாவும் அப்பாவும் ஒரு செத்த வீடு எண்டு கம்பர்மலைக்குப் போயிட்டினம். அம்மா, விடியவே எழுப்பி சமைச்சு வைச்சிட்டு போயிட்டா. நான் எனக்கு கட்டித்தரச்சொல்லி வாங்கிக் கொண்டு வந்திட்டன்.” எல்லாம் பேசிக் கொண்டேதான்.

சாப்பாட்டுக் கூடையைத் தூக்கி வைத்துவிட்டு, சோற்றைத் தட்டில் எடுத்துப் போடுகையில் ஏதோ வெறுமை வந்து கவிவது மாதிரி இருந்தது.

சுதர்சினி இருந்தால் அரட்டை அடித்துக்கொண்டு கூட இருந்து சாப்பிடுவாள். தட்டைப் பார்த்துப் பார்த்து வேண்டியதை எடுத்துப் போடுவாள். வீட்டையே கலகலப்பாக்கி அடிப்பாள்.

வேலைக்குப் போன நாட்களில் மதியத்திற்கெனச் சாப்பாட்டுப் பார்சல் கட்டித்தருவாள். இடைவேளையின் பொழுது அதைப் பிரிக்கையில் அதன் கச்சியத்தை, கட்டிய விரல்களின் அக்கறையைக் கண்டுகொள்ளும் விதமாய் - இரண்டு பார்சல்கள் கட்டுவாள். ஒன்று பெரிது, வேலைக்குப் போகும் அப்பாவிற்கு, மற்றது சிறியது. தனக்கு பள்ளிக்குக் கொண்டு போக.

அதே பள்ளியில் தான் அவளுக்குக் காதலும் வந்து விட்டது.

ஒரே மகளின் திருமணத்தை ஊரெல்லாம் சொல்லிச் சிறப்பாகச் செய்ய வேண்டும். பேரப்பிள்ளைகள் இந்த வளவின், இந்த மண்ணில் புரண்டு ஓடியாடி விளையாட வேண்டும். மருமகன் வேலையால் காரில் வந்து இறங்க வேண்டும். அவை எல்லாம் அந்தக் காலக் கனவுகள்.

அவன் பக்கத்தார்க்காரன் தான். மாற்று இயக்கத்தில் இருந்தவனாம். எப்படியோ தப்பி, ‘கொன்றேனரில்’ அடைபட்டோ கிடைபட்டோ வெளிநாடு போய்விட்டான். ஆளாகியும் விட்டானாம். நாட்டிற்கு அதுவும் ஊருக்கு திரும்பவே முடியாதாம். உயிராபத்தான விடயமாம் அது. சுதர்சினியை இந்தியாவிற்கு கூட்டி வந்தால் தானும் வந்து கலியாணம் செய்து அழைத்துப்

போவானாம். 'காதல்' என்ற பிறகு, எல்லாவற்றுக்கும் தான் இணங்க வேண்டி ஏற்பட்டுவிட்டது.

பின் விறாந்தைக் கிறாதியால் விமலன் வெளியே முண்டித் தெரியும் இரு வேப்பமர வேர்களின் நடுவே, வேப்பமரத்தில் சாய்ந்து கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. கையில் சாப்பாட்டுப் பார்சலை எடுத்து வைத்திருந்தான்.

ஏதோ தோன்றியது. "இரு, நானும் உன்னோட சாப்பிட வாறன்" ஒரு கையில் சோற்றுத் தட்டையும் மறுகையில் கரட் தட்டையும் எடுத்துக் கொண்டு, அவசரமாய்ப் படி இறங்குகையில், "ஐயா, பாத்து பாத்து" என இவன் குரல் கொடுப்பது கேட்டது.

ஒரு மாதிரியாய் இறங்கிச் சாய்மனையிலிருந்து கொண்டு, பக்கத்து ஸ்டூலில் கரட் தட்டையும் வைத்த பின்;

சாப்பாட்டுப் பார்சலைப் பிரிக்கும் இவன் முகத்தில் சந்தோஷம் தெரிந்தது.

இவனருகில் சொதிப் போத்தலிருந்தது. மேலே மஞ்சள் கட்டி நிற்க கீழே இருந்த வெளிறிய நீரில், அடியிலிருந்த மீன் தலை தெரிந்தது.

"என்ன கொம்மாவுக்கு விடிய வெள்ளைவே மீன் கிடைச்சிட்டுதோ?"

"அம்மா நேற்று பொழுது படவே, மீன் வாங்கிப் பொரிச்சு வைச்சவ. விடிய எழும்பி, குழம்பும் சொதியும்" என்றவன், "ஐயாவுக்கு என்ன ஐயா சாப்பாடு?" என்றும் கேட்டான். இப்படி இயல்பாய் விகல்பம் தோன்றாமல் கேட்கவும் தெரிகிறதே இவனுக்கு என்றிருந்தது.

"வயது போயிட்டுது. எல்லாத்திலையும் கட்டுப்பாடுதான். எண்ணெய்ச் சாமான் கூடாது. கனக்க காரம், தேங்காய்ப் பால் ஒண்டும் கூடாது. அவியலாக ரெண்டு கறி. ம... இந்தக் கரட் துண்டை எடன். குழம்போட சாப்பிடலாம்."

நீட்டிய தட்டிலிருந்து ஒரு கரட் துண்டை எடுத்துக் கொண்டான்.

"மன்னாரில உயிரொளியையும் இப்பிடித்தான். மத்தியான நேரத்திலை மரத்தடியில இருந்து ஒண்டா சதைச்சு சிரிச்சுக் கொண்டு சாப்பிடுவம். ஓராளினரை சாப்பாட்டை மற்றவைக்கும் குடுத்துக் கொண்டு, எனக்கு அந்த நிகைவதன் வருகுது, இப்ப"

"அப்பிடி எத்தனை பேர் இருப்பீங்க உங்கட வகுப்பில?"

"எங்கட வகுப்பு எண்டில்லை. மத்தியான நேரம் தானே. எல்லா

வகுப்பிலை இருந்தும் வருவாங்கள். சில சிங்களப் பொடியரும் இருக்கிறார்கள். சிலாபம் பக்கத்துப் பொடியள்.”

“அவங்களோட என்ன பாசையில் கதைப்பீங்க?”

“ஒண்ணுரெண்டு சிங்களச் சொல்லு தெரியும். மற்றும்படி எல்லாம் கை பாசைதான்”

“அட பறுவாயில்லையே!”

“இதைச் சொல்றீங்க. சிலநேரம், சிங்கள ஊர்களிலை இருந்து எங்களோட பழக விருப்புற சிங்களப் பொடியள், பொட்டையாளையும் கூட்டி வருவினம். அவங்களோடையும் கைப்பாசைதான். சமாளிப்பம்” ஒரு கை பக்கத்திருப்பவனின் தோளில் பதிந்திருப்பது போன்ற பாவனையிலிருக்க, மற்றக் கை ஏதோ அபிநயிக்க, இவன் முற்றாக அந்த நிகைவுகளுக்கே போய்விட்டான் போலிருந்தது.

“ஒவ்வொருத்தர் வீட்டிலையும் ரெண்டு பேரை வைப்பினம். எங்கட வீட்டை ரெண்டு பேர் இருந்தாங்கள். நிமல், ஜயந்த எண்டு ரெண்டு பேர். நல்ல பொடியள். அம்மா அவர்களுக்கு தோசை, இட்டலி, இடியப்பம் எண்டு செய்து குடுத்தா. ஒவ்வொரு இடத்தையும் கொண்டுபோய் காட்டினம். நல்ல சந்தோஷமாயிருந்தது.

“எனக்கென்னவோ இப்பிடயே எங்களை எல்லாம் முந்தியே பழக விட்டிருந்தா, ஆளை ஆள் மதிக்க வேணுமெண்டு சொல்லிக் குடுத்திருந்தா எங்களுக்குள்ளை இந்த சட்டையே வந்திராது. எங்கட நாரும் இப்பிட அழிஞ்ச போய் கிடவாது எண்டு படுகுது”

சோற்றில் வைத்த கையோடு, இவனையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கத் தோன்றியது.

மல்லிகை

40வது ஆண்டு மலர்

பாஷை

வீட்டுச் சுவர் அப்படியே இருந்தது மேலே ஒருகனம் பனம்சிலா கைகளுமில்லை அவற்றுக்குப் பதில் மரக்கம்புகள் தாங்கி நின்று அஸ்பெஸ்டர் கூரை தான் தெரிந்தது வாசலில் இருந்த இரட்டைச் சிறகு கதவும் இல்லை செழுமைப்படுத்தப்படாத ஒரு ஒற்றைக் கதவுதான் இருந்தது. வாசலில் நின்று “அம்மா அம்மா” என்று கூப்பிட்டான் தயாளன் உள்ளே ஒருவரும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை

முன் எப்பொழுதாவது இந்த வீட்டின் முன்னின்று இப்பிடி அன்னியன்போல் கூப்பிட்டிருப்பானா என யோசித்தான். “ரமணா” என கூப்பிட்டுக் கொண்டு யாரோ வருவது தெரிந்தது ரமணனின் அம்மா தான் பாதியாய் இளைத்திருந்தாள் முன் கற்றைத் தலைமயிர் வெளுத்து காற்றில் அலைந்தது கன்னம் ஒட்டிப்போய் இருந்தது நடுவே சுருக்கங்கள்

“ஆர் தம்பி தயாளனா?” என்று கேட்படி வந்தவள் அவனின் இடது கையைப் பற்றிக் கொண்டாள் அவனின் நரம்போடிய புறங்கையைத் தடவியவாறு “எப்படியம்மா இருக்கிறீங்க?” என்று கேட்டான் தயாளன்.

“ஏதோ இருக்கிறம் தம்பி எப்பொழுதும் ரமணனின் நிகைவதான்” என்றாள் அம்மா சொல்லும் பொழுதே கண்களில் நீர் கோர்த்து விட்டது. ஒரு கணம் தான் இங்கு வந்திருக்கக் கூடாதோ என்று இருந்தது தன் மகனோடு படித்தவன் எப்பொழுதும் அவனோடு கூடித் திரிந்தவன் குதூகலித்தவன் இன்று வாட்டசாட்டமாய் தன்முன் வந்து நிற்கின்றான். தன் மகன்தான் இல்லை என்ற நிகைவு அவளை முள்ளாய் குத்தக் கூடும்.

“உங்களை எல்லாம் பாக்கவேணும் போல இருந்தது அதுதான் வந்தன் அம்மா” “உள்ளை வா தம்பி” என அவள் கதவைத் தள்ளிக் கொண்டு உள்ளே போனாள் தயாளனும் செருப்பை வெளியே கழற்றி விட்டு உள்ளே போனான்.

உள்ளே ஒரு சாமானில்லை நாலு பிளாஸ்டிக் கதிரைகளைத் தவிர மரப்பின்னல் செற்றி வட்டமாய் கதிரைகள் ரீபொய் ஒன்றும் இல்லை. கொடி கட்டி உடுப்புகள் அதில் போட்டிருந்தன.

ஒரு மாதமாகுது அவங்கள் இஞ்சை கொண்டு வந்து விட்டு வெறும் சுவர் தான் இருந்தது இப்ப கொஞ்சம் கொஞ்சமா வீட்டைத் திருத்திறம் இஞ்சை வந்த பிறகாவது ரமணன் வருவானோ என்பதனைப்பு “அப்பா எங்கை அம்மா?” என்று கேட்டான் தயாளன்.

“திரும்பவும் தோட்டம் செய்யலாமோ என்று பாக்கப் போயிட்டார். அவருக்கும் ஏலாது தான் ஆனா என்ன செய்யிறது? நெடுக அவங்க தற்ற நிவாரணத்தை நம்பியிருக்க முடியுமோ? அவருக்கும் ரமணன் இல்லாதது பெரிய அடி என்ன செய்யிறது? “இரு தேத்தண்ணி போட்டுக் கொண்டுவாறன்” என்று அவள் குசினிப் பக்கம் போய் விட்டாள்

முன்பு ரமணனும் அவனும் ரியூசன் முடிந்த கையோடு மாலை ஜந்தரை மணிக்கு இங்கு தான் வருவார்கள் ரமணனின் அம்மா சுடச்சுடத் தேநீர் போட்டுத் தருவாள் வெறும் தேநீர்தான் ஆனால் அதில் உள்ள ரூசி அவன் முன்பின் அறிந்தில்லை. அளவான தேயிலைச் சாயம் லேசான வேர்கம்பு வாசனை.

தேநீர் குடித்த பிறகு மீண்டும் அவர்கள் புறப்பட்டு விடுவார்கள் கூல் பார் விறாந்தையில் நண்பர்கள் கூடி அரட்டை அடித்து ஏழு மணிக்கு இங்கிலிஸ் சென்ரரில் ஆங்கில வகுப்புகளுக்குப் போய்..... எட்டரை மணியளவில் தான் வீடு திரும்பல்.

ரமணனுக்கு ஆங்கிலம் நன்றாக ஓடும் இவன்தான் தருமாறுவான். ரமணனுக்கு ஆங்கில ஆசிரியராக வரவேண்டும் என்ற கனவு கிளிநொச்சியிலே வேலை பார்க்க வேண்டும் என்றும் ஆகை.

தயாளன் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு தெரிவான பொழுது தான் சில புள்ளிகளால் அதைத் தவற விட்டதை மறந்து இவ்வளவு சந்தோசப்பட்டான் சிறு விருந்து வைத்துக் கொண்டாடி தன்னை யாழ்ப்பாணம் அனுப்பி வைத்த நண்பர்கள் எல்லாம் இப்பொழுது எங்கே? நினைக்கும் பொழுது ஆற்றாமை நெஞ்சைப் பிடுங்கியது. நான்கு ஆண்டு சிறப்புப் பட்டப்படிப்புக் காலம் ஹர்த்தால், ராணுவச் சுற்றி வளைப்பு, கல்வியைப் புறக்கணிக்குமாறு புலிகள் இட்ட உத்தரவு, இன்னோரன்ன காரணங்களால் ஐந்து ஆறு ஆண்டுகள் என இழுபட்டது.

பல்கலைக்கழக அனுமதியைக் காட்டிய அவனுக்கு வன்னியை விட்டு வெளியேற பாஸ் கிடைத்தவேளை அவனது பெற்றோருக்கும் கிடைத்துவிடவே, யாழ்ப்பாணமே அவர்களின் நிரந்தர இருப்பிடமாயிற்று அம்மா தேநீர் கொண்டு வந்து தந்தாள் எப்பிடிப்பேச்சு எடுத்தாலும் அது ரமணனில் தான் போய் முடிகிறது என நினைத்தவன். “கிளிநொச்சியிலிருந்து இடம் பெயர்ந்து கஸ்டப்பட்டிருப்பீங்கள்? என்றான்” “ஓம் படாத கஷ்டமோ? விசுவமடு ஆனந்தபுரம் என்று எங்க போனாலும் ஷெல் அடிதான் கடைசியா மாத்தளனுக்கு வந்த பொழுது சண்டை முடிச்ச ஆமிகாரன் உள்ள வந்திட்டான் நாங்கள் எல்லாரும் கைகளைத் தூக்கிக் கொண்டு நிண்டம் அவங்கள் எங்களை இரணைப்பாலையில் கொண்டு வந்து, ஆம்பிளை பொம்பிளை எண்டு வேறுவேறாகப் பிரிச்ச செக்பண்ணினான் அங்கதான் என்ற பிள்ளையைப் பறிகுடுத்திட்டன்”

“ஆம்பிளை செக் பொயிண்டிலிருந்து என்றை பிள்ளை வெளியில் வந்தவன் தம்பி நான் கண்டனான் அதுக்குள்ளை என்னை பொம்பிளை செக் பொயின்ரிலை கூப்பிட்டாங்கள் நான் உள்ளை போயிட்டன். திரும்பி வந்து பார்த்தா என்றை பிள்ளையைக் காணேல்ல. வெளியில் நிண்ட தாங்கள் பிடிக்கேல்லை எண்டான்.

பஸ் வந்து தங்களை வவுனியாவிற்கு ஏற்றிச் செல்லுமெனக் காத்திருந்த சனத்துக்குள்ள நான் ‘விசரி’ மாதிரிச் திரிஞ்சன் என்றை பிள்ளையைக் கண்டங்களோ? என்று கேட்டு ஒரு நாளோ இரண்டு நாளோ? பசி தாகம் ஒன்றுமே தெரியேல்ல”

அவள் கொண்டு வந்த தேநீர் முன்போல் ருசிக்கவில்லை கசந்தது. ஒரு மிடறுக்கு மேல் அவனால் குடிக்க முடியவில்லை “பெரிய சண்டைக்கை ஷெல் அடிக்கும் குண்டு விச்சிற்கும் இடையில் பொத்திக் காப்பாத்தின என்றை பிள்ளையை சண்டை முடிச்ச பிறகு” ஒரு தாயின் வேதனை புலம்பல் மனதை அரித்தெடுத்தது. “எங்கயும் தடுப்பில வைச்சிருப்பாங்களம்மா விட்டு விடுவாங்கள்.” இதைத்தான் அவனால் திரும்பத் திரும்ப கூற முடிந்தது.

“எல்லா இடமும் கேட்டுப் பாத்தாச்சு ஒருத்தனும் சரியான பதில் சொல்ல இல்ல” என்றாள் அம்மா மற்ற நண்பர்களின் வீடுகளுக்கும் போய் விசாரித்து விட்டு வருவதாகக் கூறி அவன் புறப்பட்ட பொழுது “இஞ்ச ஒரு நாள்

தங்கி விட்டுப்போ தம்பி எங்களுக்கும் கொஞ்சம் ஆறுதலாயிருக்கும்” என்றாள் அந்தத் தாய் கிளிநொச்சிச் சந்திக்கருகில் யாழ்ப்பாணம் திரும்ப என்று பஸ்ஸிற்குக் காத்து நின்றான் தயாளன். அவன் வளர்ந்த அந்த இடமே இப்பொழுது வேற்று முகம் கொண்டு அவனை நோக்குவதாய்ப்பட்டது.

ஆமிக்காரர்களே சாப்பாட்டுக் கடைகளை நடத்தினர். முன்பு புலிகளிருந்த இடங்களில் எல்லாம் அவர்களே தெரிந்தனர். நாகலிங்கண்ணை மட்டும் முன்பு தான் நடத்திய பெரிய மளிகைக் கடை இருந்த இடத்தில் விடாப்பிட்யாக ஒரு சின்னக் கடை போட்டிருந்தார். ஷெல் பட்டோ என்னவோ இடது கை சற்று ஊனமாயிருந்தது. அவன் படித்த ரியூட்டறி முகப்பு இடிந்து பாழ்பட்டுக் கிடந்தது. நண்பர்கள் கூடி அரட்டை அடித்த அதே கூல்பார் விறாந்தை மண்ணோடு மண்ணாய் கிடந்தது. இந்த இடத்தில் அவர்கள் கூடி ஆய்ந்தலசிய எத்தனையோ விடயங்கள் நினைவிற்கு வந்தன.

திருக்கோணமலைக் கடற்கரையில் ஐந்து மாணவர்கள் சுட்டுக் கொல்லப்பட்ட சம்பவத்தை மனக்கொதிப்புடன் அவர்கள் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். “தரை வழியாக இல்லாவிட்டாலும் வான்வழியாக இஞ்சையும் வந்திருவங்கள் குண்டுபோட” என எரிச்சலூட்டினான் குமரன் அதற்கு முகுந்தன் பாமரத்தனமாக பதில் சொன்னான். எந்தக் கிபிர் வந்தா என்ன புலியள் சுட்டு விழுத்திப் போடுவங்கள்” பொதுவாக இந்த அநீத நம்பிக்கை எல்லோரிடமும் இருந்ததுதான். அப்பொழுதுதான் ரமணன் சொன்னான். “இவங்க கிபிரை சுடுவங்களோ என்னவோ அப்பாவிகளான தமிழ்ப்பயணிகள் போற சின்னப்பிளேனை சுட்டு விழுத்திப்போட்டு கெட்டித்தனம் பேசுவங்கள் ஏகத்தனமாக சொன்னான்.

கொஞ்ச காலத்துக்கு முதல் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து கொழும்புக்குப் புறப்பட்ட தமிழ்ப் பயணிகளை ஏற்றிய சிறு தனியார் விமானத்தை நெடுந்தீவுக் கடற்கரைக்கு அப்பால் புலிகள் சுட்டு விழுத்தினர். எயர் விமானத்தில் போக வேண்டாம் என புலிகள் ஒட்டிய நோட்டீசை கவனியாது விமானத்தில் ஏறியதால் அந்தப் பயணிகளுக்கு புலிகள் அளித்த தண்டனை அது.

அவர்களில் பலர் யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள தம் உறவுகளைப் பார்ப்பதற்கு என்று வந்த கொழும்புத் தமிழர்கள் அவர்களுக்கு அந்தப் புலிகளின் நோட்டீசைப் பார்ப்பதற்கு வாய்ப்பே இருந்திராது. தயாளன் பரபரத்தான். டேய்!

சந்தியில் நின்று இப்பிடி எல்லாம் கதைக்காத காத்துக்குக் கூட காது இருக்கும் நீ சொல்லறதை சொல்லிவிடும் என மெல்லியதாய் எச்சரித்தான்.

ரமணன் இப்பிடித்தான் துணிச்சல்காரன் போரிடும் இரு தரப்பினரும் செய்யும் அக்கிரமங்கள் அவனைக் கொதிக்க கொந்தளிக்க வைத்து விடுகிறது இப்பிடி துணிச்சலாக ஏதும் பேசித்தான் அகப்பட்டாகக் கொண்டானோ? “ரமணன் இப்பொழுது அங்க இருக்கின்றானோ? எந்தப் புதைகுழியில் எந்த வடிவத்தில்? “மனம் அறற்றியது கொழும்பிலிருந்து யாழ்ப்பாணம் போகும் ஓரிரு நெடுந்தாரப் பயணிகள் பேருந்துகள் போயின அவை இடை இடை வழியில் நின்று ஆட்களை ஏற்றமாட்டா. நாசலிங்க அண்ணை கடைமுன் அவரோடு கதைத்துக் கொண்டு நின்ற பொழுது அவர் சொன்னார். “இனி இஞ்சை இருந்து யாழ்ப்பாணம் வராது. கொஞ்ச பஸ்கள் தன்ரை தேவைக்கெண்டு எடுத்து வைச்சிருக்கிறான்” ஆமிக்காரன்.

ஆமிக்காரன் நடத்தும் சாப்பாட்டுக் கடையில் மூன்று கொத்து ரொட்டிப் பார்சல்களை வாங்கிக் கொண்டு அவன் திரும்ப ரமணனின் வீடு பார்க்க நடந்தான். வழியில் தென்னிலங்கையில் இருந்து வந்து நிண்ட பஸ் ஒன்றிலிருந்து இறங்கிய பயணிகள் விழுந்து கிடந்த அந்தப் பெரிய நீர்த்தாங்கியோடு நின்று படமெடுத்து விட்டுத் திரும்ப பஸ் எறிக் கொண்டிருப்பதை பார்த்தபடி நடந்தான்.

“அம்மா ஒரு நாள் தங்கிப் போகச் சொன்னீங்கள் அதன் படிதான் நடக்குது பாருங்கோ” எனச் சிரித்தவாறு கொத்து ரொட்டிப் பார்சல்களை முன் வைத்தான் “இரவுக்கு ஒன்றும் தேடவேண்டாமம்மா. ஆமிக்காரன் கொத்து ரொட்டி நல்லாயிருக்கும் எல்லாரும் சேர்ந்து சாப்பிடுவம்”

சாப்பிட்ட பிறகு அப்பா அவனோட கொஞ்ச நேரம் தன் பாடு பரப்புகளைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். வேறாலிருக்கின்றே மூன்று பாய்கள் தனித்தனியாக போடப்பட்டன. அப்பா படுத்துக் கொண்டாள்.

முன் கதவைச் சாத்தப்போன வேளை கதவிற்குப் பின்னால் அந்தச் செருப்புகளை அவன் கண்டான் அவை ரமணனின் செருப்புகள் அவற்றை கிளிநொச்சி சுப்பர் மார்க்கெட்டில் ரமணன் வாங்கிய பொழுது அவனும் கூட இருந்தான். அவை ரமணனுக்குப் பிடித்திருந்தன. நல்ல லெதரில் சிறிய

வேலைப்பாடுகளோடு கூடிய செருப்புகள் அவற்றை அதிகம் ரமணன் அணிவதில்லை வெளியூர்களுக்குப் பாடசாலைக்குப் போகும் வேளையில் அணிவான் மற்றும்படி கறுத்த ரப்பர் பாட்டா செருப்புத்தான் போட்டிருப்பான்.

தயாளன் அந்தச் செருப்புகளைப் பார்த்தவாறு நிற்பதைக் கண்ட ரமணன் தாய் அருகில் வந்தான் “இது ரமணனின் செருப்பு தம்பி இதை தான் ரமணன் எண்டு வைச்சக் கொண்டிருக்கிறம். ஒரே ஆறுதல் இதுதான் இதை பக்கத்தில் வைச்சப் போட்டுப்படுத்தார்தான் வயித்துக் கொதி அடங்கி நித்திரை வரும் என்றாள்.

தயாளன் தன் பாயை விரித்துப்படுத்துக் கொண்டான். அரைக் கண் மூடி அன்று தான் சென்று பார்த்த தன் பழைய நண்பர்களின் வீடுகளை நிகைத்துக் கொண்டான்.

முகுந்தன் கடைசி நேரத்தில் புலிகளின் கட்டாய ஆட்சேர்ப்பின் மூலம் புலிகளோடு இணைக்கப்பட்டவன் அவர்களிடமிருந்து தப்பி, சனங்களோடு சனங்களாக வெளியேறி ஓமந்தையில் இராணுவத்திடம் சரண அடைந்தவன் இப்பொழுது வவுனியாவில் தருப்பில் இருக்கிறான் பெற்றோருக்கு அவனைச் சென்று பார்க்க அனுமதி கிடைத்திருக்கிறது. கிழமைக்கு ஒரு முறை போல பார்க்கின்றார்கள்.

அவளின் தருப்பு பகிரங்கப் பட்டிருப்பதால் இனி ஆமியால் அவனுக்கு ஆபத்து வராநென்ற நிலையில் பெற்றோர் அவளின் விடுதலையை பாத்திருக்கிறார்கள் குமரனின் அம்மா அவனை எப்படியும் வெளிநாட்டுக்கு அனுப்புவதெனக் குறியாய் உள்ளாள். இப்பொழுது அவன் கொழும்பில் சிவரூபன் ஒருவன் தான் இங்கு இருக்கிறான் தோட்டம் செய்யப் போகிறானாம், குரக்கன் பயிரிட போகிறானாம் குசினி வேலைகளை முடித்துக் கொண்டு ரமணனின் அம்மா ஹொலிர்குள்வருவது தெரிந்தது.

அரிக்கேன் லாம்புத் திரியைக் குறைத்து வைத்துவிட்டு பாயை அவள் சுவரோரம் இழுத்துப் போடுவது தெரிந்தது. பின் போய் அந்தச் செருப்புகளை கையிலெடுத்துக் கொண்டு திரும்பி வந்தாள்.

இருப்புச் சேலையைத் தளர்த்தி கொய்யகச் சுருக்குகளை வெளியே எடுத்து அவற்றில் செருப்புகளைப் பொதித்துச் சுருட்டி உள் பாவாடைக்குள்

செருகி வயிற்றுக்கு நேரே இறக்கினாள். அவற்றை அணைத்துப் பிடித்தபடி படுத்துக் கொண்டாள். தயாளன் கண்களை நன்கு மூடிக் கொண்டான். மூடிய இமையோரத்தில் கண்ணீர் தேங்கியது.

மகுடம் 14

மல்லிகை 2004

குந்தவை எழுதியது அதிகமில்லை ஆனால் மிகுந்த தேர்ச்சி பெற்ற எழுத்து. அபாயங்கள் நிறைந்த சூழலில் நீண்ட பல வருடங்களாக போரின் அழிவுகளையும் மீறி அங்கு பிடிவாதமாக வாழ்ந்து வரும் குந்தவையின் அடங்கிய குரலும், அமைதியும், நிதானமும் விஷேசமானவை. அவரது எழுத்தும் அலங்காரங்களோ உரத்த குரலோ ஆவேச உணர்வோ அற்றது. குந்தவை மிக விஷேசமான

எழுத்தாளர். அவரது எழுத்தும் அவரைப் போலவே விசேஷமானது. அவரது நிதானம் அலட்டலின்மை தேர்ச்சி எல்லாம் என்னைக் கவர்ந்தன. அவரிடம் ஒரு பரிசு உணர்வும் இழையோடுகிறது.

- வெங்கட் சுவாமிநாதன் -

குந்தவை எந்தக் கட்டத்திலும் தம்மை ஒரு பிரசாரகராய்த் தாழ்த்திக் கொள்ளாமல் தாம் ஒரு கலைஞன் என்கிற பிரக்ஞையை வலியுறுத்திப் புகுத்திக் கொள்ளாமலும் லாவகமாக கதை நிகழ்ச்சிகளினூடாக அழைத்துச் செல்லுதல் உண்மையில் கலை நயத்துடன் தனித்துவமாய் அமைகிறது.

உண்மையின் ஆராதனை! கதைக்கு எடுத்துக் கொள்ளும் பாடுபொருளில் மட்டுமின்றி அதனைச் சொல்ல கலைஞன் தேர்ந்தெடுக்கும் உருவத்திலும் அந்த உண்மையின் நீட்சியை கொண்டு வருதல் சாத்தியமா? குந்தவை பல கதைகளில் அதனை சாத்தியம் என்று சாதிக்கிறார்.

- எஸ் பொ -

தமிழகத்து சார்வகன் போன்று ஈழத்து இலக்கிய உலகில் குறைந்த எண்ணிக்கையில் சில கதைகளைப் படைத்திருக்கும் குந்தவை தேர்ந்த வாசகர்கள் விமர்சகர்களின் கவனத்தை ஈர்ந்திருப்பதற்கு அவருடைய கதைகளின் கருவும் படைப்பு மொழியுமே காரணம்.

- முருக பூபதி -

